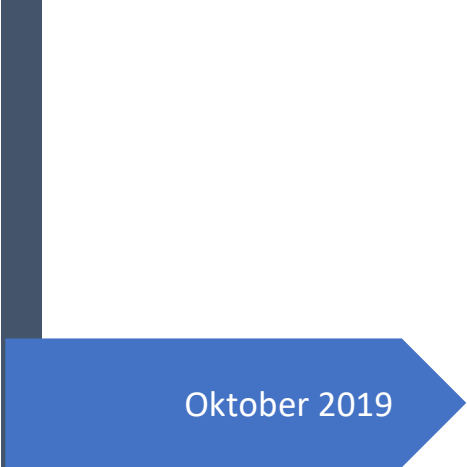
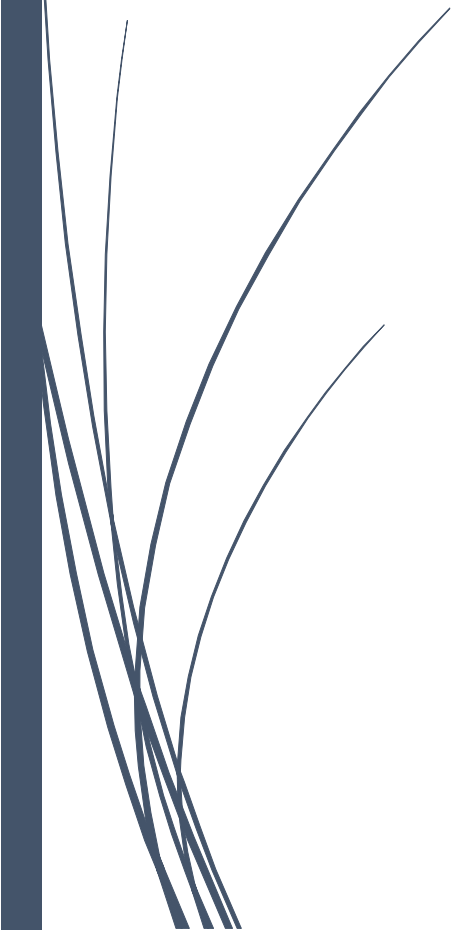

Oktober 2019

Stuerene, det bliver I aldrig

En undersøgelse af sammenhængen
mellem politiske mulighedsstrukturer
og højrepopulistiske partiers succesrate
i Vesteuropa på baggrund af en
komparativ case-analyse af Dansk
Folkeparti, Rassemblement National,
UKIP samt Sverigedemokraterna

Janos Christian Ørbæk Damm

AALBORG UNIVERSITET
Samfunds-fag og historie
Speciale
Vejleder: Susi Meret
Normalsider: 69,3

Abstract

Why have populist radical right parties (henceforth PRRPs) been successful in some Western European countries while they have at most been a minor nuisance in others? This Master's thesis sets out to explore this discrepancy through a comparative case-analysis of four Western-European PRRPs; The Rassemblement National, the Danish Peoples Party, the UKIP and the Sweden Democrats.

Much of the academic literature on the fortunes of the PRRPs has been explored through the prism of so-called demand-side explanations, that is, the focus has been on understanding why a growing number of voters demand these kinds of parties in the first place. From this perspective, the literature has arrived at several explanations, typically within a macro-structural frame; the PRRP are the result of run-amok globalisation, of neoliberalism, of marginalisation, of the breakdown of class-allegiances and/or is an expression of the growing distrust towards politicians. This thesis, however, inscribes itself in another area of research. One which examines the fortunes of the PRRPs from the point of view of the political systems in which these parties develop and operate. In this, the thesis looks at the supply-side of things. While the demand-side explanations are certainly important for the understanding of the rise of the PRRPs, the supply-side perspective is better suited for explaining the variance in PRRP's success that can be observed in countries that, from a macro-structural perspective, are very similar.

Among the various supply-side factors to influence the fortunes of PRRPs, the thesis examines three specific variables that can be configured in different ways from country to country as well as within the same country over time. The first one is the electoral system (majoritarian or proportional), the second one is the configuration of the political space (convergence or divergence, the positions of the PRRP vis-à-vis the major establishment parties) and the third one, which considers the reactions of the establishment parties towards the PRRP (adversarial, dismissive or accommodative), can be called the party-strategic context. These three variables taken together can be called political opportunity structures or exogen political supply-side factors, and in selecting those the thesis thus delimits itself from looking at, for instance, the role of the media or that of the PRRPs themselves.

The analysis of these three different opportunity structures results in a lot of interesting conclusions and some which partly goes against the theoretically deduced expectations.

Firstly, concerning the role of the electoral system, the comparative case-analysis shows that the majoritarian system is not unconditionally, and contrary to the expectations, more inductive to the electoral success of a

PRRP than a proportional system. While the case of UKIP supports the theory that a majoritarian election system can deter people to vote for a PRRP, the case of France, where Front National has experienced huge voter support, shows that this is not always the case. The case of the Sweden democrats, as well, shows that a proportional system, in itself, is not always all that is needed for a PRRP to succeed. The majoritarian system is, though, much more punishing towards PRRPs than the proportional system when it comes to translating votes into seats.

Secondly, concerning the role of the configuration of the political space, the analysis shows that convergence between the two major establishment parties, at least partly, do correlate with voter success for the PRRPs in question, especially convergence on the issues of European Integration. Moreover it shows that a general turn to the right on the position of multiculturalism might be inductive for the success of the PRRPs, but also that if this turn to the right is strong enough, it might catch many of the voters who would have otherwise voted for the PRRPs, thus resulting in the demise of the PRRP.

Thirdly, concerning the role of the party-strategic context, the analysis first and foremost shows that an adoptive strategy from the establishment parties - in correspondence with the findings of the analysis of the political space - can increase the voter support for these parties. Furthermore, the case of the *Danish Peoples party* in particular shows that a strategy of cooperation, contrary to the expectations, can result in increased success of the PRRPs, though this might also depend on the specific form of partly-in-partly-out cooperation that are only possible within the settings of a negative parliamentary system. Finally the analysis also shows that an adversarial strategy might correlate with different outcomes, depending on which kind of adversarial strategy is being pursued; A strategy of simply demonizing seems to correlate with increased electoral success for the PRRP, while the establishment of a cordon sanitaire – in combination with a majoritarian electoral system – seem effective in diminishing the political influence of the PRRPs.

Finally, the thesis also demonstrates that the three different exogen supply side factors interact with each other, shaping a combined and specific opportunity structure that profoundly affects the fortunes of the PRRPs.

Indholdsfortegnelse

Abstract.....	i
Figurer og tabeller	iv
Kapitel I: Indledning.....	1
1.1 Problemstillinger og problemformulering	1
1.2 Afgrænsning og begrebsafklaring.....	6
1.3 Relevans.....	8
Kapitel II: Metode og teori	10
2.1 Videnskabsteoretisk tilgang.....	10
2.2 Teoretisk grundlag for specialets arbejdshypoteser	10
2.3 Det komparative casestudie og udvælgelsen af specialets fire cases	20
2.4 Om analysens kvalitative og kvantitative materiale.....	23
2.5 Højrepopulistiske partiers succes – en operationalisering	24
Kapitel III: Analyse	26
3.1 Case-by-case analyse	26
3.2 Komparativ analyse	72
Kapitel IV: Diskussion og Konklusion	82
3.3 Diskussion	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
3.4 Konklusion.....	82
Referencer.....	86

Figurer og tabeller

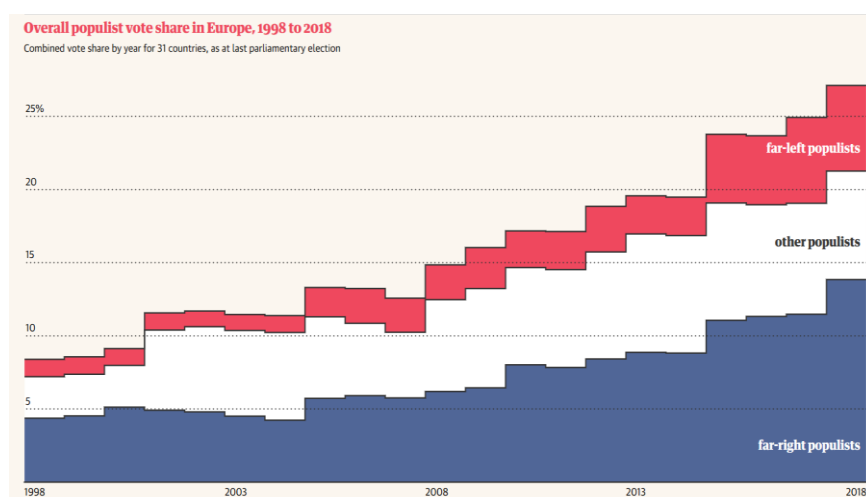
Fig.1: Populistiske partiers stigende stemmeandel i Europa siden 1998.....	1
Fig 2: Højrepopulistiske partiers varierende vælgeropbakning i Vesteuropa(1996–2017)	2
Fig.3: Forskellen mellem tilslutningen til højrepopulistiske holdninger og tilslutningen til højrepopulistiske partier	9
Fig.4: Differensen mellem Populistiske partiers stemmeandel og andelen af mandater i parlamenteterne (udvalgte europæiske lande).....	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Figur 5: FNs vælgeropbakning:.....	27
Figur 6: Establishment-partierne samt FNs overordnede placering i det politiske rum:.....	28
Figur 7: Establishment-partierne samt FNs placering i det politiske rum ift. EU:	30
Figur 8: Establishmentpartierne samt FNs placering i det politiske rum ift multikulturalisme:	31
Figur 9: DFs vælgeropbakning:	41
Figur 10: Establishment-partierne samt DFs overordnede placering i det politiske rum:.....	42
Figur 11: Establishment-partierne samt DFs placering i det politiske rum ift. multikulturalisme	44
Figur 12: Establishment-partierne samt DFs placering i det politiske rum ift. EU.....	45
Figur 13: UKIPs vælgeropbakning:.....	53
Figur 14: UKIPs stemmeandel til House of Commons samt Europaparlamentsvalg.....	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Figur 15: Establishment-partierne samt UKIPs overordnede placering i det politiske rum.....	54
Figur 16: Establishmentpartierne samt UKIPs placering i det politiske rum ift. EU:	55
Figur 17: Establishmentpartierne samt UKIPs placering i det politiske rum ift. multikulturalisme:	56
Figur 18: SDs vælgeropbakning:	63
Figur 19: Establishment-partierne samt SDs overordnede placering i det politiske rum:.....	64
Figur 20: Establishmentpartierne samt SDs placering i det politiske rum ift. EU:.....	65
Figur 21: Establishmentpartierne samt SDs placering i det politiske rum ift. multikulturalisme.....	66
 Tabel 1: Sammenstilling af andelen af stemmer og andelen af mandater for Front National siden 1973.....	32
Tabel 3: Sammenstilling af andelen af stemmer og andelen af mandater for Dansk Folkeparti siden 1998 ..	46
Tabel 5: Sammenstilling af andelen af stemmer og andelen af mandater for UKIP siden 1994.....	57
Tabel 6: Sammenstilling af andelen af stemmer og andelen af mandater for Sverigedemokraterna siden 1991	67

Kapitel I: Indledning

I artiklen, "Revealed: one in four Europeans vote populist" (Kommenda, et al. 2018), der er baseret på en analyse af nationale valg i 31 europæiske lande i over to årtier, fremgår det at populistiske partier fra 1998 til 2018 samlet set har mere end tredoblet deres vælgerstøtte.

I 1998 stemte blot 7% af europæerne samlet set således på et populistisk parti. Ved de seneste nationale valg, opgjort i 2018, stemte hver fjedre europæer derimod på et populistisk parti. (Kommenda, et al. 2018). Den nedenstående figur er en visuel repræsentation af denne udvikling:

Fig.1: Populistiske partiers stigende stemmeandel i Europa siden 1998

Gengivelse af graf fra The Guardian (Kommenda, et al. 2018)

Ud over at dokumenterer at populismen generelt set er i fremgang ses det desuden af figuren at størstedelen af stemmerne på populistiske partier går til partier som artiklen kategoriserer som 'far-right populist' - højrepopulistiske partier, på dansk.

De højrepopulistiske partier udgør ifølge populismeforskeren Cas Mudde: "the most successful new party family in post-war Western Europe" (Mudde 2016, 13). Det er netop disse højrepopulistiske partier, der er genstandsfeltet i det nærværende speciale.

Ifølge den amerikanske politolog William A. Galston kan "The rise of populism, mostly right-leaning" opfattes som "the most important European political development of the 21st century." (Galston 2018).

1.1 Problemstillinger og problemformulering

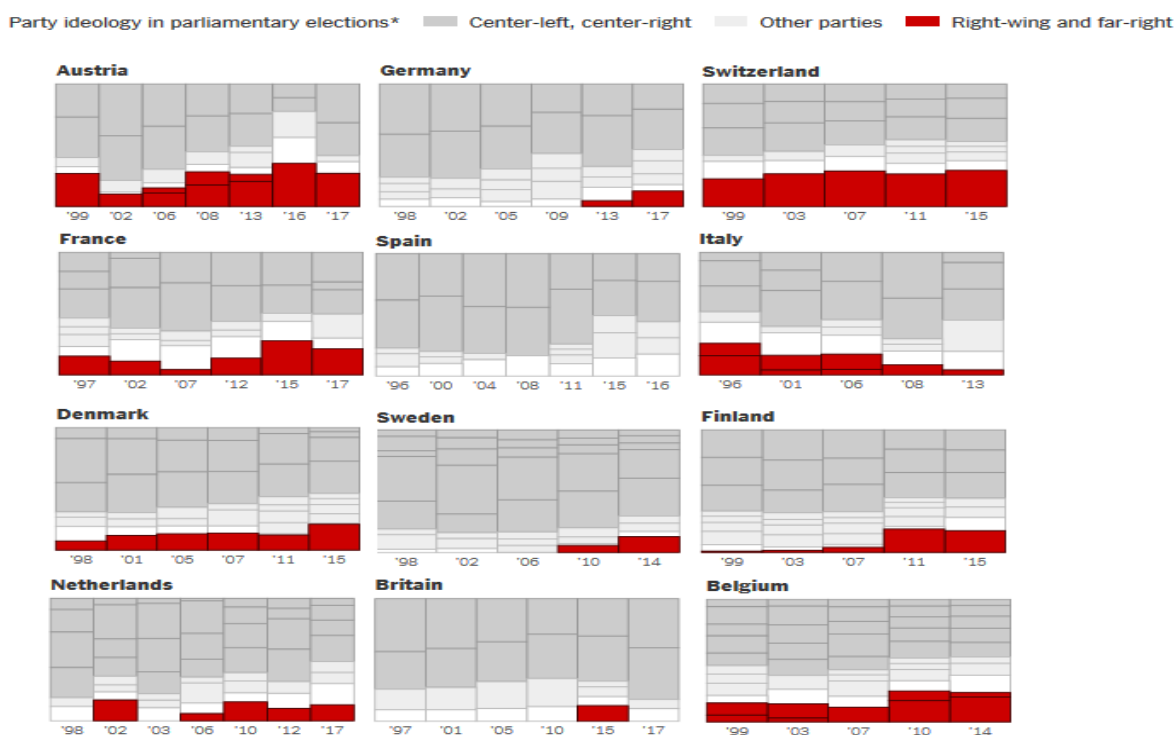
Den generelle fremgang for de højrepopulistiske partier i Europa dækker over et mudret billede, hvor individuelle højrepopulistiske partier både har oplevet succes og fiasko, og hvor der er store forskelle på de

højrepopulistiske partiers succesrate fra land til land (Ivarsflaten og Gudbrandsen 2014) (Arzheimer og Carter 2006). Dette mudrede billede vil jeg kort dokumentere i det nedenstående idet en undren over årsagerne til denne varians danner grundlag for specialets problemstilling

1.1.1 Variation i vælgerstøtten på tværs af tid og sted

At vælgerstøtten til højrepopulistiske partier i Europa netop varierer fra land til land – såvel som at den kan bølge frem og tilbage inden for det samme land - understøttes blandt andet af nedenstående figur (Figur 2), som er en modificeret gengivelse af en række grafer hentet fra en forskningsbaserede *The New York Times* artikel med overskriften ”How Far is Europe Swinging to the Right?” (Rousseau, Pearce og Aisch 2017):

Fig 2: Højrepopulistiske partiers varierende vælgeropbakning i Vesteuropa(1996–2017)

Kilde: (Rousseau, Pearce og Aisch 2017).

* I lande med forskellige valg til under- og overhuset er resultaterne for valgene til underhuset anvendt. Præsidentvalget i Østrig i 2016 og det franske regionalvalg i 2015 er inkluderet ved siden af parlamentsvalgene for, med artiklens ord, at tilføje ”a more recent result for those countries”.

De enkelte graferne viser at den generelle fremgang for de højrepopulistiske partier dækker over både vælgermæssig succes og tilbagegang for individuelle højrepopulistiske partier (i figuren markeret med rødt) i Vesteuropa. I tilfældet Frankrig ses det for eksempel at det højrepopulistiske parti (Front National) ved valgene i 2002 og 2007 oplevede en vælgermæssig tilbagegang hvorefter det i 2011 og 2015 igen gik frem for endelig igen at falde lidt tilbage ved valget i 2017. Ligeledes ses det at det højrepopulistiske parti i Italien

(Lega Nord) i hele den i grafen afdækkede periode gik tilbage ved valgene. Her hører det dog med til historien at den nedadgående trend for Lega efter 2013 - som er det sidste undersøgte år i den ovenstående graf - har vendt og at Lega således f.eks. ved 2018 valget til underhuset modtog 17,4 procent af stemmerne hvilket udgør partiets bedste resultat per dags dato¹).

Ved en sammenligning af de enkelt graferne i *figur 2* fremgår det desuden at der er store forskelle på de højrepopulistiske partiers stemmeandel fra land til land. Dette er især bemærkelsesværdigt for lande der ellers normalt er meget sammenlignelige. I Danmark har det højrepopulistiske Dansk Folkeparti (DF) f.eks. i hele perioden fra 1997 – 2015 modtaget stemmer nok til at komme i Folketinget, hvorimod det højrepopulistiske Sverigesdemokratarna i Sverige først blev valgt ind i Riksdagen i 2010.

1.1.2 Variation i politisk magt

I Østrig har det højrepopulistiske FPÖ af flere omgange været regeringspartner med centrum-højrepartiet ÖVP og en enkelt gang med centrum-venstre partiet SPÖ. I Norge er Fremskridspartiet junior-partner i den nuværende regeringskoalition. I Østeuropa sidder de højrepopulistiske partier Fidesz i Ungarn og PiS i Polen solidt på magten. I Schweiz har Schweizisk Folkeparti ligeledes været i regering ad flere omgange (Lutz 2018), og i Danmark og Holland har de højrepopulistiske partier af flere omgange fungeret som støttepartier for borgerlige regeringer (Kommenda, et al. 2018). Disse højrepopulistiske partier har altså alle haft magt og har kunne udøve politisk indflydelse.

Front National er ifølge (Ivarsflaten og Gudbrandsen 2014) et af de mest betydningsfulde højrepopulistiske partier i Europa. Det samme kan siges om Vlamms Belang. Ingen af disse to partier har imidlertid ikke haft adgang til politisk magt og formel indflydelse. Tilsvarende ser man i Sverige at regeringsforhandlingerne i 2018 trak i langdrag som resultat af at ingen af establishment-partierne ville danne regering baseret på mandater fra Sverigesdemokratarna. Endelig er et nyligteksempel på en alliance mellem to tidligere modstandere vendt mod et højrepopulistiske parti den nylige regeringsdannelse i Italien, hvor Partito Democratico og Femstjernebevægelsen i denne måned har dannet en usandsynlig regeringsalliance netop med det primære formål at forhindre Lega i at beholde og sikre sin position som regeringsleder (Gøtttske 2019)

Hvordan kan denne varierende grad af regeringssucces for de højrepopulistiske partier i Europa forklares?

1.1.3 State of the Art og Forklaringsramme

Højrepopulismen fremgang er i medierne ofte blevet beskrevet som en flodbølge der ustoppeligt skyller ind over samtlige demokratiske lande. (Trithart 2017). I lyset af denne metafor har medierne, såvel som megen af forskningslitteraturen omkring højrepopulisme (se afsnit **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.**), ofte behandlet fremgangen for højrepopulisterne ud fra store globale og markro-strukturelle forhold; som et udtryk for globaliseringens skyggeside, for neoliberalismens hærgen, for deindustrieringen af de vestlige samfund, for prekariatseringen af arbejderne, for den stigende vægt på kulturelle spørgsmål og værdipolitik, for den øgede individualisering i de postmoderne samfund, for den stigende politikerlede og mistro mod det politiske establishment, samt mange andre forhold. (Jackman og Volpert 1996) (Arzheimer og Carter 2006) (Linderborg og Greider 2018) (Rooduijn 2015) (Kitschelt 1996) Disse forhold tilhøre alle det man i forskningslitteraturen har kategoriseret som demand-side forklaringer.

Som dokumenteret i de ovenstående afsnit, stemmer metaforerne om en flodbølge imidlertid ikke overens med virkeligheden. De højrepopulistiske partiers stemmeandel, deres adgang til regeringskontorerne, varierer fra land til land såvel som inden for de samme lande på forskellige tidspunkter. Selvom alle de ovenstående forhold (de såkaldte demand-side forklaringer) spiller en rolle i forklaringen at populismens generelle fremgang, kan de siges "at male med en for bred pensel". De er ikke fokuseret på at forklare variansen (Norris 2005). Globaliseringen er jo ikke noget, der f.eks. kun berører Danmark men ikke Sverige men alligevel har Dansk Folkeparti i mange år klaret sig langt bedre i Danmark end Sverigesdemokraterne har gjort det i Sverige.

Variansen kan derimod forstås ud fra et supply-side perspektiv. (Norris 2005). Ifølge Ivarsflaten og Gudfrandsen er supply-side perspektivet et perspektiv der: *"examines the institutional, strategic and organisational context of... [højrepopulistiske partier] and how these various contexts facilitate or hinder the growth of such parties"*

En udbredt forklaringstype inden for supply-side perspektivet ser på, hvilken rolle de højrepopulistiske partiers egen politiske ideologi spiller ift. deres succes eller fiasko (Muis og Immerzeel 2017, 915-916). Inden for dette perspektiv er et af grundværkerne Herbert Kitschelts *The Radical Right in Western Europe* fra 1996. I dette meget citerede værk udleder Kitchelt - på baggrund af en komparativ analyse - at højrepopulistiske partier er succesfulde i Vesteuropa, når de formår at kombinere nativisme og authoritarianisme med fordelingspolitiske positioner baseret på pro-markeds liberalisme. En sådan position udgør, ifølge Kitchelt, en *"winning formula"* for disse partier. Af nyere forskning der også beskæftiger sig med ideologiens betydning, kan blandt andet nævnes Meret (2009) , de Lange (2008) og Rydgren (2013) En af de vigtige konklusioner i denne nyere forskning er at *"the winning formula"* har ændret sig over tid, og at den nye

sejrsformular indebærer en fordelingspolitisk mere venstreorienteret politik, der i kombination med nativisme kommer til udtryk i velfærdschauvinisme og protektionisme. En anden vigtig konklusion er at de højrepopulistiske partier nyder større succes hvis de formår at 'normaliserer' sig og fralægge sig deres 'ekstremistiske' image (Carter, *The Extreme Right in Western Europe: Success or Failure?* 2005) (Meret 2009) (Akkerman, de Lange og Rooduijn 2016). Andre forklaringer undersøger blandt andet den betydning partiernes organisation og lederskab (Meret 2009) har, samt pressens rolle. I forhold til f.eks. organisation har (Heinisch og Mazzoleni 2016) vist, hvordan interne konflikter skader højre populist partier.

Hvor de ovenfor nævnte perspektiver beskæftiger sig med partiernes egen rolle som skabere af deres succes, kan de højrepopulistiske partiers succes også forklares ud fra såkaldte eksterne supply-side forklaringer.

I specialet undersøger jeg tre af sådanne eksterne supply-side variable. Den første er valgsystemet: Er det et såkaldt majoritært system med flertalsvalg i enkeltmandskredse eller et proportionalt system med forholdstalsvalg. Det andet er udformningen af det politiske rum: Hvordan er establishmentspartierne placeret på den fordelingspolitiske såvel som værdipolitiske akse. Den tredje kan kaldes den partistrategiske kontekst: Hvordan agerer establishmentspartierne over for højrepopulisterne; går de til angreb på de højrepopulistiske partier eller er de åbne overfor disse partiers politikker og er de villige til alliancer og regeringssamarbejder eller isolerer establishmentspartierne fuldstændigt højrepopulisterne?

Disse tre variable kan med et begreb fra forskningslitteraturen alle betragtes som *political opportunity structures* - politiske mulighedsstrukturer. Dette begreb defineres af (Arzheimer og Carter 2006, 422) som:

"Specific configurations of resources, institutional arrangements and historical precedents for social mobilization, which facilitate the development of protest movements in some instances and constrain them in others" -side 422

De tre mulighedsstrukturer danner baggrund for opstillingen af problemformuleringen nedenfor.

1.1.4 Problemformulering

Specialets problemformulering lyder:

Hvilken rolle spiller forskellige konfigurationer af henholdsvis valgsystemet, indretningen af det politiske rum samt den partistrategiske kontekst for højrepopulistiske partiers succes i Vesteuropa?

Denne problemformulering danner rammen for specialet og den præcise formulering vil, som sagt, besvares i specialets konklusion

1.2 Afgrænsning og begrebsafklaring

I dette afsnit vil jeg først klargøre, hvordan den ovenstående problemformuleringen er afgrænset i tid og rum samt i dets fokus. Dernæst vil jeg afklare hvad der egentlig ligger i betegnelsen *højrepopulistiske partier*.

1.2.1 Afgrænsning

Som det fremgår af problemformuleringen, er specialet stedsmæssigt afgrænset til at undersøge betydningen af forskellige politiske mulighedsstrukturer i *Vesteuropa*. Når jeg begrænser mig til højrepopulistiske partier i Vesteuropa skyldes det primært, at de vesteuropæiske lande antages at minde meget om hinanden på de makrostrukturelle parametre; selvom der naturligvis er interne forskelle er disse lande generelt set sammenlignelig økonomisk og socialt, ligesom de generelt set oplever det samme pres fra globaliseringen, den samme udvikling med indvandring (Muis og Immerzeel 2017) ligesom de har været medlemmer af EU i mange år. Herudover minder de højrepopulistiske partier – i stigende grad – om hinanden i vesteuropæiske lande (Akkerman, de Lange og Rooduijn 2016). Af disse to grunde anses et fokus på betydningen af de politiske mulighedsstrukturer i netop denne gruppe af lande meningsfuld, idet man til en vis grad kan sætte mange af de andre forhold lige.

Tidsmæssigt beskæftiger specialet sig med årene umiddelbart efter de fire case partiers stiftelse til i dag. Dette bevirker, at den undersøgte tidsperioden for især Front National er relativt lang (1972 – 2019 = 47 år). Når dette lange tidsperspektiv er nødvendigt, skyldes det en forventning om, at en forståelse af de tre forskellige politiske mulighedsstrukturers betydning kun kan opnås ved at følge partier i så lang en tidsperiode som muligt. Jf. afsnittet nedenfor omkring case design.

1.2.2 Højrepopulistiske partier: en klar definition?

'The populist radical right' (Wolinetz og Zaslove 2018) (Mudde 2007), 'the radical right' (Kitschelt 1996) (Meret 2009), 'right-wing-populism' (Krell, Möllers og Ferch 2018), 'radical right wing parties' (de Lange 2008) (Rydgren 2004), 'the ekstreme right' (Bale 2003) (Carter 2005), eller 'the new populism' (Taggart 2000). Kært barn har mange navne, men de fleste samfundsforskere er dog stort set enige om hvad det er for nogle partier der hentydes til. (Muis og Immerzeel 2017); Det er i Vesteuropa partier som Rassemblement National, det Østrigste FPÖ, Sveitsisk Folkeparti, Vlamms Belang, Lega Nord, Dansk Folkeparti, UKIP, Geert Wilders' Frihedsparti, Sverigesdemokratana, Alternative für Deutschland. Hvad er det der forener disse partier og gør at de kan indskrives i den samme partifamilie?

Hvis vi går med betegnelsen 'populist radical right parties', ses det at denne er en sammentrækning af to dele; populisme og højreradikalisme. Lad os starte med *populisme*.

Hvordan dette begreb præcist skal defineres, har været et omdiskuteret spørgsmål i forskningslitteraturen (Wolinetz og Zaslove 2018) – Er populisme en ideologi, en retorisk stil, eller en politisk strategi? I de senere år lader det dog til at der, jf. blandt andre (Rooduijn 2015) har udviklet sig en vis konsensus omkring begrebet. Denne konsensus tager udgangspunkt i en definition fra den hollandske populismeforsker Cas Mudde, som også det nærværende speciale læner sig op ad. Muddes definition af populisme lyder:

"[Populisme er] a thin centred ideology that considers society to be ultimately separated into two homogenous and antagonistic groups, 'the pure people' versus 'the corrupt elite', and which argues that politics should be an expression of the volonté générale (general will) of the people" (Mudde 2007)

For populistere består samfundet altså af to modstillede grupper. Det moralske folk – "manden på gulvet" – (som typisk sammenkædes med den etniske majoritet), som populisterne ser sig selv som repræsentanter for, og så en korrupt elite bestående af f.eks. politikerne fra de etablerede establishmentpartier samt den kulturelle- og intellektuelle elite. Derudover bør politik i populisternes optik være et spørgsmål om at gennemfører 'the general will of the people' – et begreb som Mudde har hentet fra Rousseau, Dette siger at samfundet, folket, har én fælles interesse eller vilje (Derfor f.eks. navnet Dansk Folkeparti). Denne interesse, som populisterne ser sig selv som forekæmpere for, modarbejdes af "eliten" som altså derfor er folkets modstandere. I lyset af dette bliver politik af populisterne fremet som en kamp mellem de gode (folket) og de onde (eliten), hvilket blandt andet kan sættes i modstilling til tankegangen bag det liberale repræsentative demokrati, hvor politik opfattes som en mekanisme til at afveje forskellige individer og grupperingers mangfoldige interesser og holdninger. (Mudde 2013)

Så langt så godt. Den ovenstående definition er imidlertid ikke i sig selv nok til at definere de partier vi taler om. Dette leder os videre til den anden halvdel af betegnelsen, 'populist-radical-right', dvs. 'radical-right' eller, på dansk, simpelt 'højre-'.

I den ovenstående definition så vi at populismen blev defineret som en 'thin-centered ideology'. Fordi den er en 'thin-centered' ideologi må populismen knytte sig selv til andre ideologier, f.eks. radikal-højre eller socialistisk ideologier. I Vesteuropa er 'radical right', jf (Wolinetz og Zaslove 2018) den mest udbredte værts-ideologi. Og hvad ligger der så i betegnelsen 'radical right'?

Ifølge Mudde ligger der i denne ideologi en sammenblanding af et nativistisk verdensbillede samt en tilslutning til autoritarisme (Mudde 2007). I en *nativistiske* optik bør stater være homogene nationalstater og

ikke-indfødte personer såvel som ideer truer dette ideal²; Det etnisk-nationale fællesskab bør altid sættes først og 'fremmede' og forskellige religioner³ er en fare for homogeniteten og sammenhængskraften. I det autoritaristiske verdenssyn understreges vigtigheden af lov og orden og der går ind for strenge straffe for at sikre dette. Såkaldte traditionelle værdier roses⁴, ligesom der typisk lægges vægt på en karismatisk og stærk lederfigur. Selvom disse holdninger i nogen grad kan genfindes hos konservative partier lægges der med betegnelsen 'radical' vægt på hvordan partierne placerer sig helt til højre i det politiske spektrum inden for disse emner (Akkerman, de Lange og Rooduijn 2016). Og endelig er der en tredje ting, som jf. (Rooduijn, The rise of the populist radical right in Western Europe 2015) definerer nutidige højrepopulistiske partier i Vesteuropa, nemlig deres euroskeptisme eller direkte EU-modstand; En sådan modstand harmonerer nemlig godt med deres nativistiske og populistiske holdninger

Og med denne definition af højrepopulistisk partier – specialets genstandsfelt - vil jeg i det følgende afsnit redegøre for hvordan specialet definerer og operationaliserer begrebet *successrate* i relation til disse partier.

1.3 Relevans

Meget af forskningslitteraturen har, som antydnet ovenfor, udelukkende fokuseret på at forklare, hvorfor højre populisternes har været succesfulde i stedet for også at forklare de tilfælde hvor de ikke har været succesfulde. (Arzheimer og Carter 2006, 419) (Pauwels 2014). I forlængelse heraf har forskningen typisk haft fokus på højre populisternes gennembrud, hvorimod; "*we know very little about the development of these parties in the most recent phases.*" (Meret 2009, 28) En tredje karakteristika for meget af forskningslitteraturen er at dens konklusioner er baseret på multivariable metoder og cross-nationale data, hvilket indebære at en vis "*insensitivity to causal complexity because variables are treated as if their effects were independent of context, thus invariant across cases*" (Veugeliers og Magnan 2005) (Pauwels 2014)

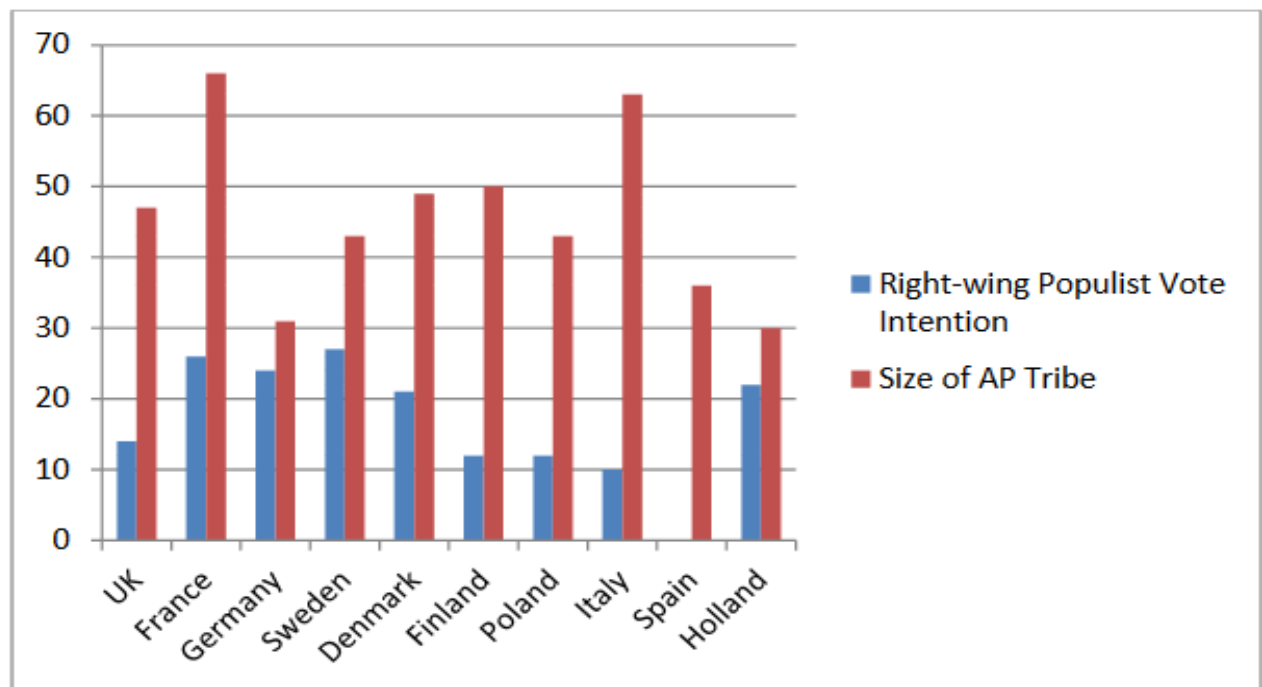
I forskningsrapporten "Authoritarian Populist Opinion in Europe" (Sanders og Twyman 2017), der er lavet på baggrund af en survey fra Yougov.com, undersøger det, hvor stor en andel af vælgerne i en række europæiske lande, der har højrepopulistiske holdninger og tilhørende den såkaldte 'AP-Tribe' (Authoritarian-Personality-tribe). Resultaterne af denne undersøgelse præsenteres i nedenstående figur, *Figur 3*:

² Hvorfor disse partier også nogle gange betegnes 'xenofobiske-partier'

³ I de senere år især Islam, hvorfor de højrepopulistiske partier også nogle gange betegnes islamofobiske i litteraturen

⁴ Selvom disse traditionelle værdier dog er relative/ kan være flydende. Eksempelvis er f.eks. homoseksualitet i en nutidig dansk kontekst for højrepopulisterne en "god gammel dansk værdi" som skal beskyttes mod islam osv.)

Fig.3: Forskellen mellem tilslutningen til højrepopulistiske holdninger og tilslutningen til højrepopulistiske partier

Kilde: (Sanders og Twyman 2017)

Figuren viser, at andelen af vælgere der tilhøre den såkaldte AP-tribe, udgør mere end 40% af vælgerne i størstedelen af de undersøgte lande. I både Frankrig og Italien er det mere end 60% af vælgerne, der tilhører denne gruppe. Der er imidlertid, som det ses af figuren, ikke sammenfald mellem, at tilhøre AP-triben og at stemme på et højrepopulistisk parti. Denne forskel er specielt udpræget i f.eks. Storbritannien, hvor det ses at ca. 47 procent af vælgerne tilhører den såkaldte AP-Tribe mens kun ca. 13 procent har intentioner om at stemme på et højrepopulistisk parti, hvorimod den er mindre udpræget i f.eks. Holland, hvor ca. 30 procent tilhører AP-stammen og ca. 22 procent har intentioner om at stemme på et højrepopulistisk parti.

Hvordan kan man forklare at de højrepopulistiske partier ikke får endnu flere stemme end de gør, når nu de i mange lande har så stort et potentielt vælgerhav at fiske i ? kan det f.eks. være forskellen i valgsystem?

Kapitel II: Metode og teori

I dette kapitel vil jeg gennemgå specialets videnskabsteoretiske tilgang samt dets metodiske design. Jeg vil fremføre de overvejelser der ligger bag udvælgelsen af specialets fire cases og herefter præsenterer det kvalitative og kvantitative materiale/empiri som mine fire enkeltvis case-analyser er baseret på.

2.1 Videnskabsteoretisk tilgang

Specialets abonnerer på den videnskabsteoretiske tilgang *kritisk realisme*. Dette har, som jeg vil uddybe i det følgende, betydning for specialets metodiske design samt de slutningsformer der drages.

Specialets bekender sig i tråd med den kritiske rationalisme til en ontologisk realisme. Specialet anser det som ontologisk muligt at arbejde med en udvalgt del af virkeligheden. Denne udvalgte del af virkeligheden er i mit tilfælde specialets genstandsfelt, højrepopulismen, og denne antages i tråd med *realismen* at eksisterer som et fænomen i verden med specifikke egenskaber ”*uafhængig af eksistensen af bevistheder*” (Koch 2004). I forhold til epistemologi, altså hvordan vi kan få viden om genstandsfeltet, læner specialet sig ligeledes op af den kritiske rationalisme, idet det handler om at identificere kausale sammenhænge; hvis x så y. Forsøget på at identificere sådanne kausale sammenhænge ligger bag specialets komparative design. I den kritiske rationalisme starter den videnskabelige proces med en identificering af et erkendelsesmæssige problem (Koch 2004). I specialet er dette erkendelsesmæssige problem netop udtrykt i problemstillingen - hvorfor varierer højrepopulistiske partiers succesrate i lande der ellers på det markrostrukturelle niveau minder om hinanden. Dette erkendelsesmæssige problem søges, i tråd med kritiske rationalisme, løst ved hjælp af teorier, der testes ud fra den empiriske virkelighed (Koch 2004) Specialet læner sig også her op ad den kritiske rationalisme, idet det kan karakteriseres som et *teoritestende casestudie*. I forlængelse heraf er slutningsformen deduktion. Jeg bruger mine cases til at deducere mig frem til om teorien understøttes af det observerede. Teorien forudsiger, at alle svaner er hvide. Hvis vi observerer en sort svane kan teorien falsificeres. (Bitch Olsen og Fuglsang 2004) I forhold til sandheds kriterier er konvergens imod sandheden det højeste man kan håbe på. – ved at opstille hypoteser der netop er udsagn om virkeligheden der testes empirisk i mine cases må det konkluderes at min speciale er basere på samme gyldighedskriterier.

2.2 Teoretisk og begrebsmæssigt grundlag for specialets arbejdshypoteser

I det nærværende afsnit vil jeg redegøre for det teoretiske og empiriske grundlag som ligger til grund for specialets udledte arbejdshypoteser.

2.2.1 Valgsystemer og hvordan disse kan have betydning for højrepopulistiske partiers succes

Ifølge Carter (2004) har det længe været foreslået, at ekstremistiske partier, så som de højrepopulistiske partier, har succes i stemmeboksen på grund af eksistensen af fordelagtige valgsystemer.

Et valgsystem er kort fortalt de regler, der definerer, hvordan et valg skal gennemføres, og hvordan resultaterne af dette valg skal opgøres. Således er et valgsystems *raison d'être* at "oversætte" de afgivne stemmer i et valg, til et på forhånd givent antal mandater og at gøre dette på en måde, der fremstår objektiv, fair og gennemskuelig både for valgets kandidater såvel som for valgets stemmeberettigede.

Valgsystemer kan ifølge Baldini & Pappalardo (2009, s 17) betragtes som en underkategori af valgregler og kan defineres som: "*The set of laws which regulate the transformation of preferences into votes and of the votes into seats*"

Det er disse elementer, jeg vil beskæftige mig med i det nærværende afsnit. Der findes to overordnede valgsystemsfamilier: Det proportionale valgsystem eller forholdstalsvalg-systemet (herefter PR) og det majoritære valgsystem eller på dansk flertalsvalg i enkeltmandskredse. En afgørende årsag til skellet imellem disse skal findes i, at de afspejler to grundlæggende forskellige opfattelser af hvad der ligger i fænomenet *repræsentation* i de moderne vestlige demokratier. Trustee-opfattelsen og Mirror-opfattelsen.

I *trustee* opfattelsen, der ligger bag det majoritære valgsystem, opfattes det repræsentative som følger; Igennem sin stemme udnævner vælgeren en repræsentant hvis tilknytning til vælgerens lokale område er forstærket af at der kun vælges en fra området og at området er geografisk beskedent. På denne måde kan repræsentanten opfattes som trustee / tillidsmand for området. I den anden logik, som ligger bag PR-systemet, er det *repræsentative* i det repræsentative demokrati netop, at "alle er repræsenteret". Således er det i denne logik afgørende, at parlamentet afspejler ('mirror-theories') det samfund, som det er sat i verden for at repræsentere (Baldini 2009). Med andre ord er et repræsentativt demokrati defineret ved, at der så vidt muligt gives en stemme til alle de forskellige grupperinger og holdninger der findes i samfundet og derfor er det nødvendigt, at der vælges flere kandidater i hver valgkreds, således at de forskellige samfundsgrupper og holdninger kan blive repræsenteret i parlamentet.

Jf. (Baldini 2009) er der fire forskellige dimensioner indeholdt i alle valgsystemstyper. Disse er: 1) Valgformularen, som dækker over de tekniske/matematiske mekanikker, hvorved stemmer bliver 'oversat' til mandater. 2) Stemmesedlens struktur, som dækker over hvilke muligheder vælgeren har for at sætte sit

kryds/sine krydser på kandidater og, partier eller eventuelt koalitioner af partier. 3) Valgkredsens størrelse, udformning og såkaldte magnitude (M) som spiller en stor rolle for graden af valgsystemets proportionalitet og endelig 4) Spærregrænser, som dækker over den minimumsprocentdel af stemmerne som et parti har brug for, for at komme i parlamentet.

I de følgende fire underafsnit vil jeg uddybe disse forskellige aspekter af valgsystemer.

Valgformularer

Valgformularen er først og fremmest det parameter den afspejler valgsystemernes inddeling i de to ovenfor nævnte generelle valgsystems-familier, Majoritets-familien og proportionalitet-familien (PR). I det majoritære system kan der identificeres to forskellige formularer for hvordan stemmerne skal oversættes til mandater. Plurality og Majority:

Plurality-formularen, der gælder i såkaldte single-member-plurality valgsystemer, som anvendes til House of Commons i Storbritannien, er den simpleste af alle valgformular. Den foreskriver følgende: Vælgeren afgiver én stemme på én kandidat, og den kandidat, der får flest stemmer, dvs bare én stemme mere end nogle af modstanderne vinder mandatet. (Baldini 2009)

Majoritets systemet er lidt mere kompliceret. I den for majoritetssystemet findes der to forskellige. Et to-runde-systemet (2RS), der blandt andet anvendes i Frankrig, og det såkaldte 'alternative-vote system. Da det kun er det første, der er relevant her, vil jeg i det nedenstående udelukkende gennemgå denne majoritets-valgsystems-formular.

I to-runde systemet er den repræsentative logik, at kandidaten skal modtage over 50% af de afgivende stemmer (altså minimum 50%+1) for at vinde mandatet. Systemet fungerer på den måde, at det åbner op for en anden valgrunde, hvis ingen af kandidaterne lykkedes med at opnå over 50% i den førsterunde. Denne andenrunde fungerer enten som et 'runoff' mellem de to kandidater, der fik flest stemmer i førsterunde (Det franske præsidentvalg) eller som et 'runoff' mellem de kandidater, hvis stemmeantal har oversteget en bestemt fastsat spærregrænse (valg til Nationalforsamlingen i Frankrig). (Pappalardo 2009)

I PR valgformularen afgøres mandatfordelingen ud fra 2 overordnede matematiske fordelingsnøgler. Formålet med disse formler er at undgå den disproportionalitet som den majoritære systeme lider under. I den ene fordelingsnøgle afgøres mandatfordelingen via præ-specificerede divisorer (d'Hondt-metoden, og de to Sainte-Laguë-metoder). I det andet system afgøres mandatfordelingen udfra et såkaldt 'quota' system.

(her er de mest anvendte Hare og Imperelli) Hare-metoden er den mest simple. Her bliver quotaen Q fundet ved at dividere det samlede stemmeantal (V) med det samlede antal mandater (S) som skal fordeles. ($Q=V/S$). (Baldini 2009)

Valgkredsens størrelse

Jo flere sæder, der er på spil, dvs. størrelsen på den forsamling der skal vælges politikere til, alt andet lige, jo mere sandsynligt er det, at valgsystemet kan være proportionalt og garanterer en repræsentation også at små partier. Et parlament med kun 50 medlemmer vil alt andet lige resultere i en større grad af uproportionalitet end et parlament med 700 medlemmer. Dette er dog en regel hvis gyldighed nuanceres betydeligt af det forhold at de fleste valgsystemer opererer med en geografisk subdivision. Denne subdivision resulterer i forskellige distrikt størrelser. Hvor den per definition er EN i den majoritære system kan størrelse variere meget i PR systemet. Jo større gennemsnitlige valgdistriktstørrelse jo mere proportionalt.

Endeligt kan det nævnes at der i visse PR systemer desuden opereres med kredsmandater, der har til formål at styrke proportionaliteten yderligere. (Baldini 2009)

Spærregrænser

I mange valgsystemer opererer man med såkaldte spærregrænser. Formålet med spærregrænser er at reducerer fragmentationen af parti-systemet i alt for mange små partier ved at opsætte nogle 'hurdles', som mindre partier ikke er i stand til at overkomme. Den procentsats hvorved spærregrænsen træder i kraft varierer fra valgsystem til valgsystem. I DK er den på 2%, I Sverige den på 4 % og i Frankrig er den i 12,5% for at gå videre til næste runde. (Carter 2005)

Når man snakker om spærregrænser refererer man normalt til såkaldte 'legale spærregrænser'. Som Baldini & Papalardo gør opmærksom på opereres der i litteraturen også med en såkaldt 'effektiv spærregrænse'. Den effektive spærregrænse i PR-systemer afhænger bl.a. af størrelsen af valgkredsen og af den legale spærregrænse. Det betyder, at jo flere kandidater, der skal vælges i hvert distrikt, desto lavere er den effektive spærregrænse. Man kan jf. Baldini (2009) derudover også godt tale om en effektiv spærregrænse i majoritets-systemer. Denne ligger her på ca. 35% for alle majoritære systemer, idet dette tal repræsenterer det gennemsnitlige stemmetal man skal opnå for at kunne vinde et mandat (Baldini 2009).

Teoretiske og empiriske forventninger til betydningen af valgsystemer samt arbejdshypoteser

Hvilken betydning kan de to systemer forventes at have for højrepopulisternes succes?

Ifølge Rooduijn (2015) har det længe været antaget at det majoritære valgsystem er mindre befordrende for de højrepopulistiske partier end PR-systemet. Dette skyldes ifølge Carter (2005), at man siden Maurice Duverger's bog *Political Parties* fra 1954 har forventet at dette valgsystem ikke blot påvirker størrelsen af

partiets repræsentation i parlamentet (idet partiet kandidater sjældent vil vinde valgkredsen) men også det antal stemmer de modtager ved valgene. Dette skyldes at den majoritære valgformular inducerer en psykologisk effekt på både vælgerne samt partiledelser. Denne psykologiske effekt opstår fordi vælgerne indser at det majoritære system medfører at små partier bliver mandatmæssigt underrepræsenteret, hvorfor en stemme på et lille parti vil være spildt og som følge heraf vil vælgerne føle sig nødsaget til at stemme på det mindst-dårlige af establishmentpartierne, idet stemmen her faktisk kan gøre en forskel. Tilsvarende vil der kunne ske det at partilederne vurderer at det slet ikke kan betale sig at stille op i de valgkredse hvor der ikke er mulighed for at vinde mandatet, hvorfor vælgere i disse valgkredse slet ikke ville kunne finde deres foretrukne parti på stemmesedlen. (Carter 2005)

I et to-rundets majoritært system vil der ofte være behov for alliancer for at kunne vinde i anden runde. Ifølge Pappalardo (2009, 127) bliver *“extremist, extreme and isolated parties” ofte mandatmæssigt underrepræsenteret i dette system “Since [...] ...they stand on the lateral (right and left) ends of the political spectrum”* og derfor *“have little or no access to the alliances needed to get seats”*. De højrepopulistiske partier kan på mange måder kategoriseres som ekstreme og isolerede, hvilket betyder at det ovenstående vil været et issue for dem.

Baseret på det ovennævnte har jeg udledt to arbejdshypoteser som jeg vil teste i mine case-analyser:

- Hypotese A1: *Majoritære valgsystemer er hindrende for højrepopulistiske partiers succes/ proportionale valgsystemer er faciliterende for højrepopulistiske partiers succes. En høj district magnitude er fremmende for højrepopulistiske partier, en lav district magnitude er hæmmende.*
- Hypotese A2: *En høj spærregrænse (formel og effektiv) er hindrende for de højrepopulistiske partiers succes. En lav spærregrænse er faciliterende for succes*

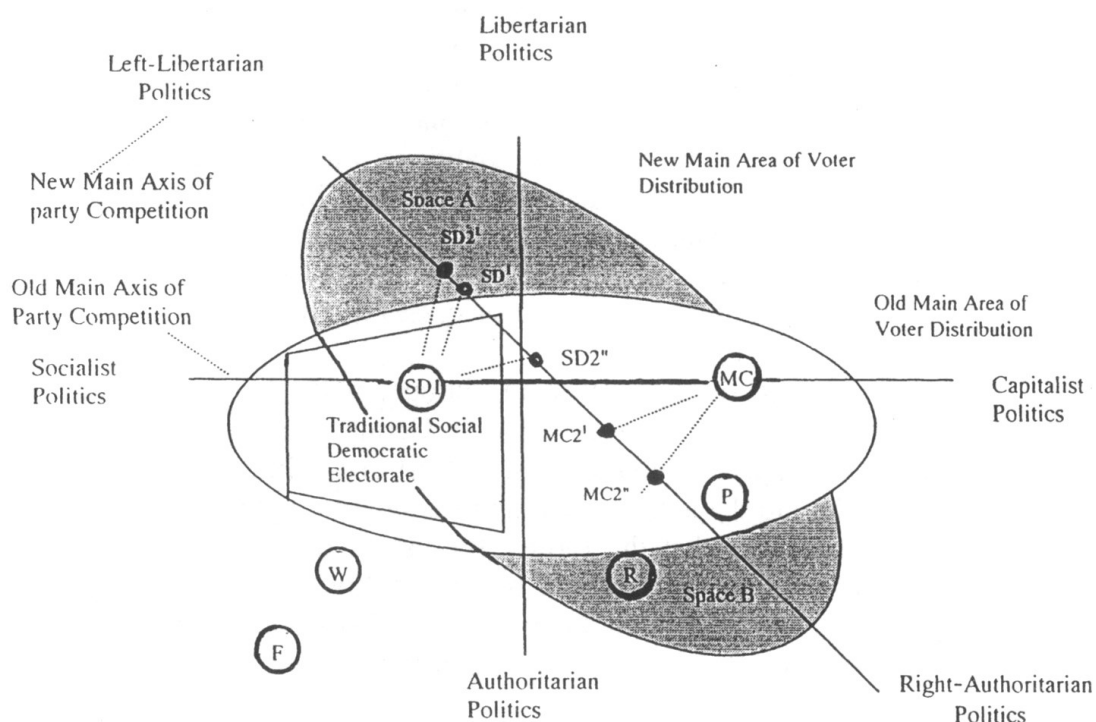
2.2.2 Udformningen af det politiske rum, establishment-konvergens og hvordan dette kan have en betydning for højrepopulistiske partiers-succes.

Ligesiden Lipsets og Rokkans (1967) berømte værk har man karakteriseret de vestlige europæiske demokratier ud fra politiske skillelinjer, der grundlæggende er baseret på borgernes sociale identitet og deres interesser.

I de første årtier efter anden verdenskrig var den vigtigste politiske skillelinje i de vestlige demokratier fordelingspolitikken. De traditionelle establishment partier positionerede sig politisk efter denne akse fra kapitalistisk til socialistisk. Fra 80-erne opstod der en anden skillelinje – den værdipolitiske som skiller libertarianske holdninger fra autoritarianske holdninger. Vælgerne og partierne begyndte nu, at positionere

sig politisk i henhold til de 2 skillelinjer. I den nedstående figur er dette illustreret i henhold til (Kitschelt 1996)

Figur 4: Det politiske rum og den udvidede politiske markedsplads

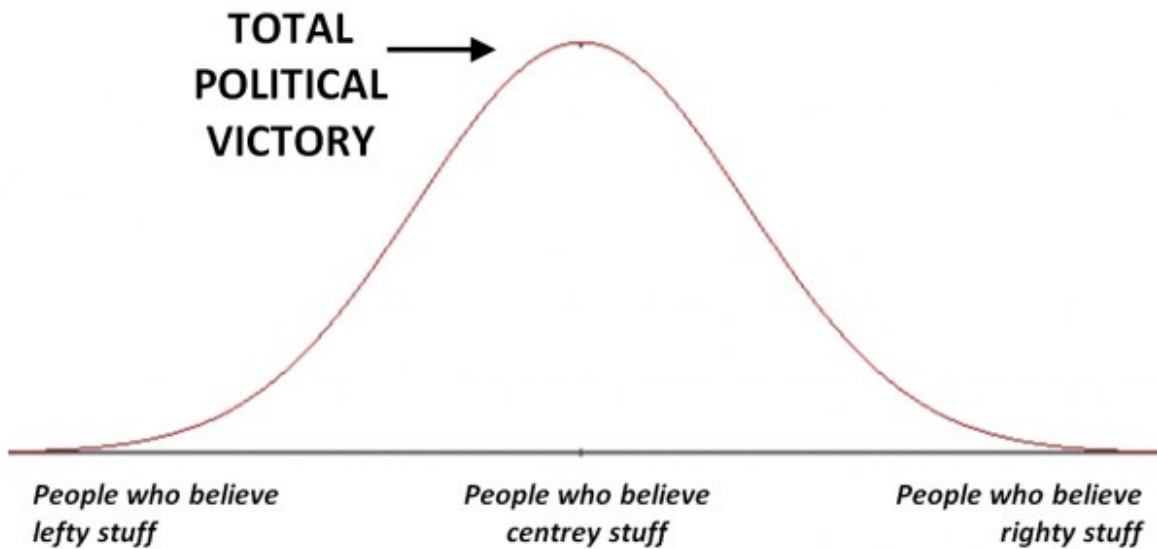

Kilde: (Kitschelt 1996)

Fordi de gamle establishment partier i høj grad stadig orienterede deres politik ud fra den fordelingspolitiske akse, og vælgerne var begyndt at tillægge de værdipolitiske emner stor værdi opstod der to nye rum illustreret ovenfor ved Space A og B. De højre populistiske partier har mulighed for at opnå vælgertilslutning ved at placerer sig i Space B. (Right-Authoritarian Politics).

For at forstå betydningen af det politiske rum er det også vigtigt at forholde sig til hvor der vil været stor tilslutning til ens holdninger og hvor der vil være en mindre tilslutning.

Ifølge Downs (1957) lægger vælgerne på enhver akse normalfordelt. Ud fra denne forståelse har de fleste vælgere altså en relativ "afbalanceret" holdning til de fleste emner. Dette er illustreret i nedenstående figur fundet på nettet:

Som en konsekvens af denne normalfordeling af vælgerne vil establishmentpartierne, som catch-all-partier, have tendens til at søge ind mod midten – at konvergerer. (Carter 2005)

Teoretiske og empiriske forventninger til betydningen af det politiske rums udformning samt arbejdshypoteser

Det politiske rums udformning er ud fra et supply-side perspektiv blevet identificeret som meget centralt for at forstå de højrepopulistiske partiers mulighed for succes. I det nedenstående vil jeg præsentere, hvilken betydning udformningen af det politiske rum, som en mulighedsstruktur/ekstern-supply side faktor er blevet tillagt af forskningslitteraturen. Med andre ord, hvilken betydning har de konkurrerende partiers placering i det politiske rum for højrepopulistiske partiers vælgersucces. Ifølge (Kitschelt 1996) har det stor betydning for de højreradikale partiers muligheder at establishmentpartierne konvergerer, idet dette efterlader et betydeligt politisk rum som disse har mulighed for at udfylde.

The decreased ideological distance which results from the convergence of the main parties of the right and left creates 'a vacuum' that is exploited by parties situated on the extremes of the political spectrum. (Abedi 2002, 533)

Betydningen af en sådan establishment-konvergens for populisternes forventes at øges yderligere i lyset af anti-eliteholdningerne; hvis establishment-partierne opfattes som den samme masse åbner det op for en populistisk appel idet de højrepopulistiske partier; *"credibly [can] argue that if voters wish to see a real alternative to both the government and the establishment opposition, then they should support the right-wing extremist party.* (Arzheimer og Carter 2006, 424). Heraf følger selvfølgelig også at: *"when the*

establishment parties are ideologically distinct from each other, it is more difficult for the parties of the extreme right to adopt this strategy” (Arzheimer og Carter 2006, 424). Desuden bliver folk fuldstændig desillusionerede med politik hvis de ikke kan se forskel på de store establishmentpartier hvilke igen forøger højrepopulisternes muligheder for succes hvis der er stor establishment-konvergens. (Abedi 2002)

Udover establishment-konvergens er der også en tematik omkring placeringer i det politiske rum som præsenteres i forskningslitteraturen. Der er blevet argumenteret for at det borgerlige establishmentpartis placering i det politiske rum ligeledes vil kunne placere det højrepopulistiske parti hvis de ligger sig i samme rum som højrepopulisterne. Det er således forventningen, at hvis establishment højre rykker til højre (hvad enten det til højre på værdi- eller fordelingsaksen) vil det politiske rum for det højrepopulistiske parti blive mindre og dermed reduceres deres vælgergrundlag. På den anden side, er der også blevet argumenteret for at hvis det borgerlige establishment parti rykker til højre vil det få legitimereden effekt på de holdning som det højrepopulistiske parti har og dermed – ved at forskyde vælgermedianen – få forøget deres vælgergrundlag (Arzheimer og Carter 2006).

De ovenstående teorier danner baggrund for at opstille følgende hypoteser angående betydningen af det politiske rums udformning:

Hypotese B1: Konvergens mellem de dominerende establishmentpartier fremmer de højrepopulistiske partiers succes. Divergens begrænser den.

Hypotese B2: Hvis et højrepopulistiske parti indtager en position i det politiske rum, som ligger til højre for det dominerende borgerlige establishment-parti, men samtidig ligger tæt på midten (medianvælgeren), fremmer det de højrepopulistiske partiers mulighed for succes

Hypotese B3: Højrepopulistiske partier nyder fremgang hvis det dominerende borgerlige establishmentparti rykker i retning af det højrepopulistiske.

2.2.3 Den partistrategiske kontekst og højrepopulistiske partiers succes.

Som jeg tidligere kort var inde på, har der i Belgien siden 1989 eksisteret en politisk konsensus blandt establishmentpartierne om at holde det højrepopulistiske parti, Vlamms Belang, ude af regeringskontorerne. (Pauwels 2011) I Frankrig har der on and off siden slut-90erne eksisteret lignende pagter stærkest illustreret ved de såkaldte ’Republikanske samlinger’ ved præsidentvalget først i 2002 og siden i 2017. (Ivaldi 2018)

Og også i parlamentet – hvor de højrepopulistiske partier er blevet mere og mere markant repræsenteret – har de to store grupper af establishmentpartier i europaparlamentet, EPP og S&D, sikret sig, at de højrepopulistiske grupperinger er blevet udelukket fra de magtfulde udvalgsposter. (Sørensen 2019) Endelig er et nyt eksempel på en alliance vendt mod et højrepopulistiske parti, den nylige regeringsdannelse i Italien, hvor *Partido Democratico* og *Femstjernebevægelsen* har dannet en usandsynlig regeringsalliance, netop med det formål at forhindre Lega Nord i at beholde og sikre sin position som regeringsleder (Gøtttske 2019)

Højrepopulisterne er således længe blevet håndteret som en paria af det politiske establishment. (Downs 2012)

Som jeg gennemgik i afsnit 1.1.31.1.2 er der i midlertidigt også mange eksempler på, at de højre populistiske partier er blevet behandlet ligeværdigt og har indgået i såvel regeringskoalitioner som optrådt som støtte partier for borgerlige regeringer (Bale 2003) (Lutz 2018). Der er også mange eksempler på at establishment-partierne har overtaget politikker fra de højrepopulistiske partier (Schumacher og van Kersbergen 2016).

Med baggrund i denne empiriske redegørelse for forskellige strategier mod de højrepopulistiske partier vil jeg i det følgende præsentere en række begreber fra forskningslitteraturen der kan anvendes til systematisk at analyserer forskellige strategier rettet mod højrepopulisterne. Dette afsnit munder ud i specialets fire sidste arbejdshypoteser.

Teoretiske og empiriske forventninger til betydningen af den partistrategiske kontekst samt arbejdshypoteser

Politisk alliancedannelse, koalitionsdannelse, studehandler osv. er en del af det politisk spil i moderne repræsentative demokratier; det er *politics*, som man vil udtrykke det på engelsk. Establishment partiernes ageren vis-à-vis de højrepopulistiske partier har betydning for disse partiers succes muligheder. (Akkerman 2016) Når problemstillingerne omkring højrepopulisterne er særligt interessante skyldes det, at disse partier i særlig grad bliver modarbejdet af establishment-partierne – i hvert fald i nogle lande. Denne modstand finder ofte sted som følge af de højre populistiske partiers illiberale karakter (Akkerman, de Lange og Rooduijn 2016).

Der er i forskningslitteraturene identificeret en række forskellige strategier som er blevet anvendt overfor de højrepopulistiske partier i Vesteuropa. Establishment-partiernes strategier overfor de højrepopulistiske partier kan med inspiration fra blandt andre Meguid (2008), Bale(2003) og W. M Downs (2002) inddeles i fire overordnede typer. Den *dimmissive/afvisende* strategi, den *adversariale* strategi, den *adoptive* strategi samt den *kollaborative* strategi, som jeg præsenterer nedenfor.

Den dismissive strategi, herefter kaldet, 'den afvisende strategi' kan opdeles i to understrategier. En strategi baseret på 1) *ignorering* af det højrepopulistiske parti og en strategi baseret på 2) *defuse/afdramatisering*. Disse opsummeres af Heinze (2018), som præsenteret nedenfor.

- Ignorering:
- *"A mainstream party, finding an issue which has been taken up by a RPP [højrepopulistiske parti] unimportant or too difficult to address, can decide to ignore it. Most of the time, it wants to 'keep clean hands'. The mainstream party denies the RPP's legitimacy and importance, and hopes that, due to the lack of power and publicity, it will become less attractive to the voters"* (Heinze 2018, 289)
- Og:
- Afdramatisering:
- *"A mainstream party can also try to change the perceived importance of a specific issue by, for instance, placing greater emphasis on socio-economic topics"* (ibid., 289)

Den adversariale strategi

Herudover er der som sagt den adversariale strategi som kan underopdeles i frie typer af adversariale strategier, ligeledes opsummeret af Heinze:

- Legale restriktioner:
"They can establish legal restrictions against the RPP (e.g. raise the election thresholds, limit their right to speak or refuse public funding of their campaigns). Though this will probably not enable them to regain the trust of RPP voters" (Heinze 2018, 289)
- Cordon Sanitaire:
"They can establish a political cordon sanitaire, a blocking coalition between most or all the establishment parties. In this way, they try to prevent the RPP from gaining political office or influencing policy-making, thus presenting the party as 'extremist' and their supporters as 'wasting' their vote" (ibid.)
- Demonise: *"Another option is to publicly demonise the RPP, its political positions and its members, for instance as extreme or unacceptable, and prohibit any collaboration with it"* (ibid.)
- Fastholdelse (hold): *"A mainstream party can also try actively to win debates against the RPP by reinforcing its own policy positions, communicating these more clearly and concentrating on the mobilisation of its core electorate. Such a holding strategy requires a high level of long-term thinking as it might cause short-term electoral losses."* (ibid.)

Herudover er der den **adoptive strategi**:

*“When **adopting** positions from the RPP, mainstream parties try to decrease the RPP’s political space and win back voters”*

Og den **Kollaborative**:

*“An establishment party can also *collaborate* with the RPP, namely *legislatively*, when voting together for or against a bill (Downs 2001: 27–8) or *executively*, in the form of a government coalition or a minority government which is supported by the RPP (Grabow and Hartleb 2013: 36). [or] at the *electoral* level, when the establishment party aligns with the RPP before the elections (Downs 2001: 28).”*

Med udgangspunkt i disse fire overordnede strategier/reaktioner fra establishmentpartierne overfor de højrepopulistiske partier når vi frem til specialets sidste fire arbejdshypoteser:

C1: En afvisende strategi (ignorering og/eller afdramatisering) fra establishmentpartierne vis-à-vis de højrepopulistiske partier er fremmende for disse partiers succes.

C2: En adversarial strategi (fastholdelse, demonisering, cordon sanitaire og/eller legale restriktioner) fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier mindsker de sidstnævntes succes

C3: En adopterende strategi fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier mindsker de sidsnævntes succes

C4: En kollaborativ strategi fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier fremmer de sidstnævntes succes

2.3 Det komparative casestudie og udvælgelsen af specialets fire cases

Det nærværende speciale kan karakteriseres som et *teoritestende, komparativt og forklarende* casestudie. Et *casestudie* er en forskningsstrategi der beror på en detaljeret gennemgang af et konkret fænomen for at udlede hvilken lære der kan uddrages fra netop dette fænomen. Til forskel fra andre forskningsstrategier, der ofte søger at finde viden ved at slutte fra statistisk sandsynlighed, skabes viden i case-designet ud fra en detaljeret og holistisk forståelse af det enkelte tilfælde. (Flyvbjerg 2010) Et *teoritestende* casestudie tager i arbejdet med casene udgangspunkt i teorier og hypoteser og arbejder deduktivt. (de Vaus 2001) Dette er i tråd med specialets abonnering på den kritiske rationalisme. Ifølge de Vaus (2001), vil et casestudie uden en teoretisk dimension have lille værdi i forhold til socialvidenskabernes erklærede mål om generaliserbarhed.

Det er et *komparativt* teoritestende casestudie fordi det sammenligner fire cases med hinanden. Disse fire cases er: Front National fra Frankrig, Dansk Folkeparti fra Danmark, UKIP fra Storbritannien og Sverigesdemokratana fra Sverige. Hvorfor er specialet valgt som et komparativt casestudie?

I modsætning til de mere positivistiske metoder der søger efter en enkelt model der kan forklare varians, giver den case-orienterede komparative metode mulighed for at undersøge forskellige kombinationer af kausale forhold og disses indbyrdes relationer. (Veugelers og Magnan 2005) (Pauwels 2014) Styrken ved et casestudie er således, med de Vaus' ord, at cases udvælges: *"because it tests whether a theory works in particular, real world situations"* (de Vaus 2001, 239). Dette leder mig frem til udvælgelsen af specialets fire specifikke cases.

De fire cases er udvalgt ud fra en ambition om, at de tilsammen er de bedste til at kunne teste de ovenfor gennemgåede arbejdshypoteser og derigennem belyse specialets problemformulering. Disse cases er udvalgt ud fra deres formodede evner til at lade mig foretage slutninger ud fra teoretiske generaliseringer. Da de dermed ikke er vilkårligt udvalgt (som når der skal sluttes ud fra statistiske generaliseringer) men derimod strategisk udvalgt, er det af hensyn til specialets validitet nødvendigt at præsentere mine argumenter for at vælge netop disse fire højrepopulistiske partier (de Vaus 2001, 239). Nedenfor vil jeg derfor først knytte et par kommentarer til de generelle overvejelser i forhold til udvælgelsesprocessen og dernæst, for hver af de fire valgte cases, præsentere de væsentligste argumenter for hvorfor jeg er endt med netop disse cases.

Ifølge Flyvbjerg er det vigtigt ved en udvælgelse af cases at udvælgelsen er informationsorienteret idet; *"informationsorienteret udvælgelse anvendes for at maksimere nytteværdien af små stikprøver og enkeltcases. Man kan her udvælge ekstreme/atypiske cases, cases med maksimal variation, kritiske cases eller paradigmatiske cases afhængigt af sin erkendelsesinteresse."* (Flyvbjerg 2010, 487)

I tråd med også de Vaus ligger der i nærværende speciale altså en omfattende case screening bag det endelige valg af mine fire cases. I det nedenstående vil jeg nøjes med at fremlægge argumenterne for, hvorfor netop de fire cases som jeg endte med at vælge, er velegnede til at teste mine forskellige arbejdshypoteser. Flyvbjerg fastslår at forskellige udvælgelsesstrategier ikke gensidigt udelukker hinanden. Eksempelvis kan en case på samme tid være ekstrem, kritisk og paradigmatisk. Fortolkningen af en sådan case kan, med Flyvbjergs ord, *"være særlig informationsrig"*. De fire valgte cases i mit speciale fungerer netop ud fra flere forskellige udvælgelseskriterier:

Front National

Specialets første case er som sagt FN.

Frankrig er det ene af kun to vesteuropæiske lande der opererer med et majoritært valgsystem. Ud fra en strategisk case-udvælgelse baseret på ønsket om at opnå *maksimal variation* er FN således en oplagt case.

Derudover er FN et af de ældste PRR-partier i Vesteuropa (Ivaldi 2018). Alene i kraft af dets lange levetid forventes partiet således at være en velegnet case til at sige noget om betydningen af de forskellige mulighedsstrukturer og partiet er således udvalgt for "*at maksimere nytteværdien af information fra [den] enkeltstående case [og] ud fra forventningen om [dens] informationsindhold*" (Flyvbjerg 2010, 475). I forlængelse heraf er FN jævnfør (Ivaldi 2018) indbegrebet af et højrepopulistisk parti i Vesteuropa. FN kan således opfattes som en *paradigmatisk case*; en case der er udvalgt ud fra en forventning om dens karakter af at være et mønstereksempel. (Flyvbjerg 2010)

FN har siden 1984 haft en betydelig og relativ stabil tilslutning blandt vælgerne og det har udviklet sig til at være en "major player in the French party system". Interessant nok har denne vælgertilslutning kun sjældent resulteret i formel indflydelse. I lyset af dette kan FN opfattes om en kritisk case.

Dansk Folkeparti

Specialets anden case er Dansk Folkeparti (DF). DF opererer i et land – Danmark - med et i Vesteuropa mere eller mindre "typisk" proportionalt valgsystem. På denne måde minder forholdene i Danmark på det overordnede niveau om forholdene i mange andre vesteuropæiske lande. Ud fra hypotese A1 og A2, der jo relaterer sig til betydningen af valgsystemer, kan DF altså opfattes som *en repræsentativ case*. Ser man valget af DF som case i lyset af specialets tre andre cases (som har andre konfigurationer af enten valgsystem og/partistrategisk kontekst) udgør DF også en case udvalgt ud fra ønsket om *maksimal variation*.

DF er jævnfør (Kommenda, et al. 2018) et af kun to højrepopulistiske partier i Vesteuropa, der har erfaring med at være parlamentarisk grundlag (støtteparti) for en regering. Ud fra dette repræsenterer DF en interessant case i forhold til at kunne sige noget om betydningen af kollaboration.

UKIP

Specialets tredje case er det britiske parti UKIP.

Det andet af to lande med Majoritært valgsystem i Vesteuropa, og dette i pluralitets udgaven; dvs. variation ift. Frankrig. Overordnet kan man sige at UKIP som en *negativ case*: UKIP har aldrig rigtig fået succes (før helt for nyligt, måske): Partiet er derfor som case velegnet til *negativt* at undersøge betydningen af de forskellige politiske mulighedsstrukturer; hvilke muligheder var ikke tilstede? Casen er således udvalgt dels som en ekstrem case, idet de adskiller sig markant fra de øvrige cases på mange fronter, samt som en case med maksimal variation ift. de andre.

Sverigesdemokraterna

Sverigesdemokraterne er udvalgt som en atypisk case ift. hypotesen forudsigelser om at et proportionalt system faciliterer højrepopulistiske succes. Sverigesdemokraterne er først for nyligt kommet i Riksdagen. Det fungerer ligesom UKIP også som en *negativ* case. Casen er ligeledes udvalgt ud fra ønsket om maksimal variation. Ift. den partistrategiske, hvor det ud fra en præanalyse forventes at adskille sig markant fra DF.

På trods af at partiet først for nyligt er kommet i Riksdagen har det eksisteret længere end f.eks. DF. Den lange levetid forøger informationsværdien af casen.

2.4 Om analysens kvalitative og kvantitative materiale

Det empiri som analysen anvender består af 1) kvantificerede data om establishmentpartierne samt de højrepopulistiske partiers placering i det politisk rum. 2) kvantitativ valgdata samt 3) kvalitative ekspertvurderinger af partiers strategi vis-a-vis højrepopulisterne hentet fra artikler, bøger osv. Denne mixed methods-tilgang er i tråd med *casedesignet* som metode.

De kvalificerede data om establishmentpartierne samt de højrepopulistiske partiers placering i det politisk rum stammer fra The Manifesto Project 2019a (Volkers, et al. 2019). Disse data er blevet behandlet af undertegnede (Se bilag E,F,G,H) og præsenteret grafisk med henblik på at kunne anvende dem til at kunne besvare arbejdshypoteserne B1, B2 og B3

The Manifesto Project er en database, hvor en hel række politiske partiers partiprogrammer/officielle dokumenter er omsat til kvantitative data via en fælles kodningsnøgle. Denne kodningsnøgle tager udgangspunkt i en optælling af den procentdel af såkaldte *quarsi*-sætninger i et partiprogram som relaterer sig til en bestemt politisk position. Hvis alle quarsi sætninger tilslutter sig denne position – f.eks. at være negativ overfor et multikulturelt samfund – tildeles en score på 100. Hvis ingen quarsi-sætninger i den analyserede tekst tilslutter sig denne holdning tildeles scoren 0. Ved at lave denne kvantitative kategorisering af kvalitative data gives der mulighed for en kvalificeret sammenligning på tværs af partier, tid og forskellige lande. (Team 2018). For betydningen af det politiske rum har jeg udvalgt en række variable i datasætter der anses som proxy for heholdsvi partierne placering på højre-venstre akse (rile), deres holdning til EU (per108,per110) samt deres holdning til immigration/integration (per607,608). Disse anses som proxy for holdninger som kendetegner de højrepopulistiske partier.

I udvælgelsen af kvalitative ekspertvurderinger af partiers strategi vis-a-vis højrepopulisterne hentet fra artikler, bøger osv. har jeg naturligvis været opmærksom på at disse er peer-reviewed, at de underbygger deres påstande med troværdige kilder.

2.5 Højrepopulistiske partiers succes – en operationalisering

Mange studier af højrepopulistiske partier – typisk kvantitative i natur – måler disse parties succesrate ud fra det antal stemmer som partierne modtager ved valgene (f.eks. (Jackman og Volpert 1996), (Abedi 2002), (Carter 2004) og (Sanders og Twyman 2017). Det nærværende speciale opererer i tråd med disse studier også med antal stemmer som ét mål for succes. Nærmere betegnet antal stemmer til nationale parlamentsvalg⁵ til europaparlamentsvalg samt, i tilfælde hvor dette er relevant, evt. ved præsidentvalg. Herved afgrænser jeg mig fra at arbejde med valg på det subnationale niveau som f.eks. kommunal eller regionalvalg. Hvor mange stemmer skal de højrepopulistiske partier så opnå ved disse valg, for at de kan siges at være succesfulde?

Meret (2009) opererer i hendes casestudie af højrepopulistiske partiers ideologi med en livsfasemodel omfattende tre faser; 1) *gennembrudsfasen*, 2) *konsolideringsfasen* og 3) *forankringsfasen*. I gennembrudsfasen er det første kriterium for succes at partiet får et vælgermæssigt gennembrud. I denne fase læner specialet sig op af en definition som anvendes af (Pauwels 2014) I hans undersøgelse af tre højrepopulistiske partiers succesrate defineres "*an electoral breakthrough*" som det at partiet på et tidspunkt efter dets stiftelse lykkedes med at få mere end syv procent af stemmerne ved de relevante valg, og herunder især ved det nationale parlamentsvalg (Pauwels 2014, 67).

I den anden fase, som navnet antyder, handler det for det højrepopulistiske parti ved at om at blive konsolideret. Dette definerer jeg som minimum at fastholde de 7 % vælgere samt at opnå 7 % af mandaterne og gerne vokse.

Den tredje fase har partiet opnået regeringsansvarlighed (Meret 2009). Denne fase operationaliseres for det første ved at se på om de direkte har indgået i regeringskoalition / været støtteparti. I tråd med Abou-Chadi og Krause (2018) samt Schumacher og van Kersbergen (2016) undersøges den herudover også ved at se på hvilken indflydelse disse partier har på den førte politik i de lande der undersøges. Dette undersøges både direkte, ved at se på om de højrepopulistiske partier lykkedes med at få lovgivning igennem men også

⁵ I tilfælde hvor parlamentet består af to kamre, undersøges antallet af stemmer på partiet i underhuset.

indirekte ved f.eks. at se på hvorvidt højrepopulisterne påvirker agendaen og/eller diskursen i retning af deres eget verdenssyn.

Kapitel III: Analyse

OBS: JEG er ikke nået i mål med at præsentere min analyse korrekt. Den bærer præg af at være meget ufærdig, specielt i præsentationen af min analyse af betydningen af den partistrategiske kontekst. 😞. Jeg beder dog om forståelse, og at læseren vurderer specialet i sin helhed. Jeg mener at jeg på trods af det nærværende kapitals karakter af ikke at være skrevet færdig, er nået frem til nogle korrekte konklusioner i den komparative analyse.

I det nærværende kapitel vil jeg analysere mine fire cases. Denne gennemgang har fokus på hvad der empirisk, ud fra casene, kan konkluderes om de teoretisk udledte hypotesers forudsigelser. I det nedenstående afsnit, afsnit 3.1, vil jeg gennemgå casene hver for sig. Dette afsnit er specialets case-by-case analyse. Dernæst vil jeg i det efterfølgende afsnit, afsnit 3.2, sammenligne casene med hinanden. Dette er specialets komparative analyse.

3.1 Case-by-case analyse

I dette afsnit vil jeg som sagt analysere de fire cases hver for sig. Først vil jeg i delanalyse 3.1.1, nedenfor, gennemgå min analyse af Front National. Herefter vil jeg i delanalyse 3.1.2 gennemgå min analyse af Dansk Folkeparti. Dernæst vil jeg i delanalyse 3.1.3 gennemgå min analyse af UKIP. Endelig vil jeg i delanalyse 3.1.4 gennemgå min analyse af Sverigedemokraterna.

I analysen af establishmentpartiernes strategi vis-a-vis de højrepopulistiske partier vil jeg begrænse mig til at undersøge establishmentpartiernes nationale-strategier, idet partierne på EU-niveau indgår i grupper hvorfor de strategier der anvendes af establishmentpartierne i Europaparlamentet ikke er specifikt rette mod de individuelle højrepopulistiske partier som jeg arbejder med.

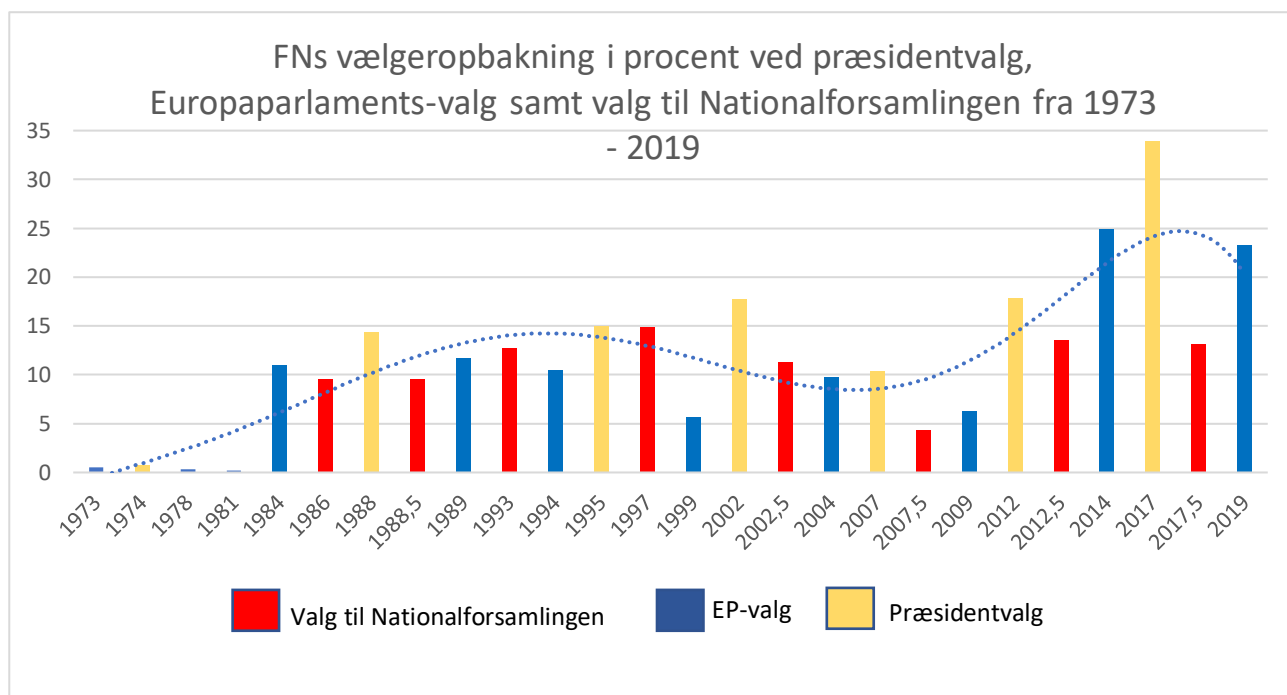
3.1.1 Case-analyse af Front National

I den nærværende delanalyse vil jeg præsentere min analyse af Front National. Først vil jeg give en kort præsentation af partiets udvikling inklusivt en redegørelse for dets valgmæssige op og nedture. Herefter vil jeg analysere henholdsvis I) udformningen og udviklingen i det politiske rum i Frankrig, II) udformningen og betydningen af det franske valgsystemet samt III) de franske establishmentpartiers ageren i lyset af den højrepopulistiske udfordrer. Formålet med disse analyser er at undersøge om casen understøtter de teoretisk udledte hypoteser om de politiske mulighedsstrukturers betydning for højrepopulistiske partier i Europa. Delanalysen afsluttes med en opsummering og sammenkædning af analysens fund.

Præsentation af Front National

Front National blev stiftet i 1972 som resultatet af en sammenslutning af en række højreradikale klubber og bevægelser. Stifterne af Front National var inspirerede af det neofacistiske italienske parti Movimento Sociale Italiano som havde haft relativ parlamentariske succes og overtog én til én MSIs logo; en tricolor flamme, dog med de franske farver. (Kitschelt 1996, 92-95)

Figur 5: FNs vælgeropbakning:

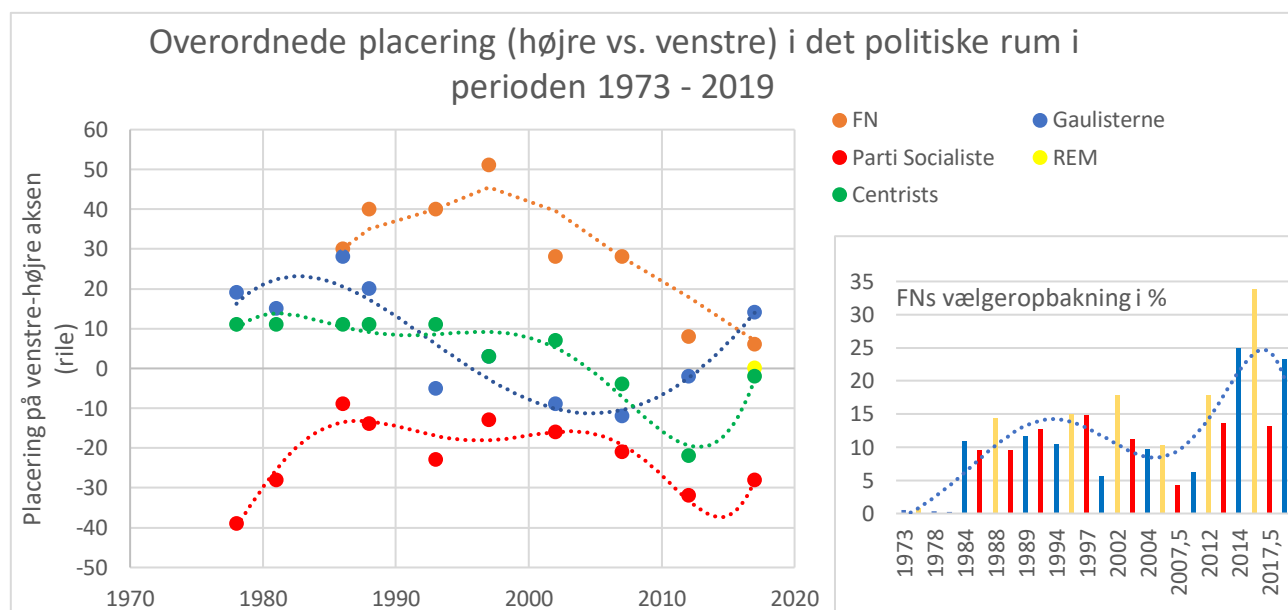
(France Politique 2019)

Udformningen af det politiske rum og Front Nationals succes .

I det nærværende afsnit vil jeg undersøge hvorvidt casen Front National understøtter mine hypoteser omkring udformningen af det politiske rums betydning for de højrepopulistiske partiers succes. Først vil jeg undersøge hypotese 3.1 omkring establishmentkonvergens og dernæst hypotese 3.2 omkring betydningen af centrum-højrepartiernes placering i det politiske rum vis-a-vis det højrepopulistiske parti. Begge disse hypoteser vurderes med udgangspunkt i data fra (Volkers, et al. 2019) jf. bilag E, omhandlede henholdsvis 1) partiernes placering på en højre-venstre-akse, 2) deres holdning til Europæisk-integration samt 3) deres holdning til multikulturalisme, idet disse vurderes at være proxy for de højrepopulistiske partier og deres vælgeres holdninger (jf. afsnit 1.2.2).

Jeg har opstillet nedenstående figur, *Figur 6*, som viser henholdsvis Gaullisterne⁶, *Parti Socialiste (PS)*, Centristerne⁷ samt *La République en Marche*, dvs. establishment-partierne/partifamilierne i Frankrig jf. (Baldini, Majoritarian Systems 2009) samt Front Nationals placering på højre-venstre-aksen i Frankrig over tid:

Figur 6: Establishment-partierne samt FNs overordnede placering i det politiske rum:

Kilde: (Volckers, et al. 2019). Se bilag E

en svag højredrejning. Denne bevægelse mod højre var dog meget mindre end PSs bevægelse mod højre og som følge heraf var der i disse år tale om en generel konvergens, hvor de tre establishment-partifamilier nærmede sig hinanden.

Denne udvikling falder sammen med opstartsperioden for Front National. Ved partiets fire første nationale valg (to nationalforsamlingsvalg, et præsidentvalg og et europaparlamentsvalg) klarede partiet sig ikke særlig godt idet de, som det fremgår af nedenstående figur, **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.**, ikke scorede over én procent af stemmerne ved nogle af disse valg:

Som det ses af figuren udgjorde valgene til Europaparlamentet i 1984 og valget til Nationalforsamlingen i 1986 derimod et nationalt gennembrud for partiet. Her scorede partiet henholdsvis 11,0 og 9,6 procent af

⁶ Den Gaullistiske bevægelse i Frankrig har jf. (Ivaldi 2018) i den relevante periode været udgjort af partierne *Les Républicains*, *Union pour un Mouvement Populaire (UMP)*, *Rassemblement pour la République (RPR)*, *Union pour un Majorité Présidentielle (UMP)*

⁷ Til Centristerne regnes jf. (Ivaldi 2018) *Union pour la Démocratie Française (UDF)*, *Union des Démocrates et Indépendants (UDI)*, *Mouvement Démocratique (MoDem)*, *Parti Radical* samt *Nouveau Centre*.

stemmerne. At partiet fik sit gennembrud i midt-80erne kan ses som en understøttelse af konvergenshypotesen. Forskellen mellem de to establishmentpartier var blevet mindre i de foregående år, hvilket, jf. (Kitschelt 1996) kan have forøget det politiske rum for det højre-radikale parti Front National samt jf. Peter Mair kan have medvirket til en voksende politisk fremmedgørelse blandt visse vælgere, hvilket kan have fået dem til at søge hen imod det populistiske parti Front National (Abedi 2002).

Op igennem 60erne og 70erne havde det franske parti-system været karakteriseret ved en polarisation mellem to klare ideologiske alternativer fra venstrefløj og højrefløj. Denne opdeling mellem fløjene var i slut 70erne og start 80erne blevet mere mudret, både i vælgernes bevidsthed såvel som realpolitisk, hvor establishmentpartierne på hver fløj havde nærmet sig hinanden i en bevægelse mod at blive catch-all partier, og med Parti socialistes såkaldte 'tournant de la rigueur' i 1983 blev dette forøget. Denne konvergens samt en samling på den yderste højrefløj, kan ses som en forklaring på at FN fra midt-90erne skulle begynde at få vind i sejlene. (Shields 2007)

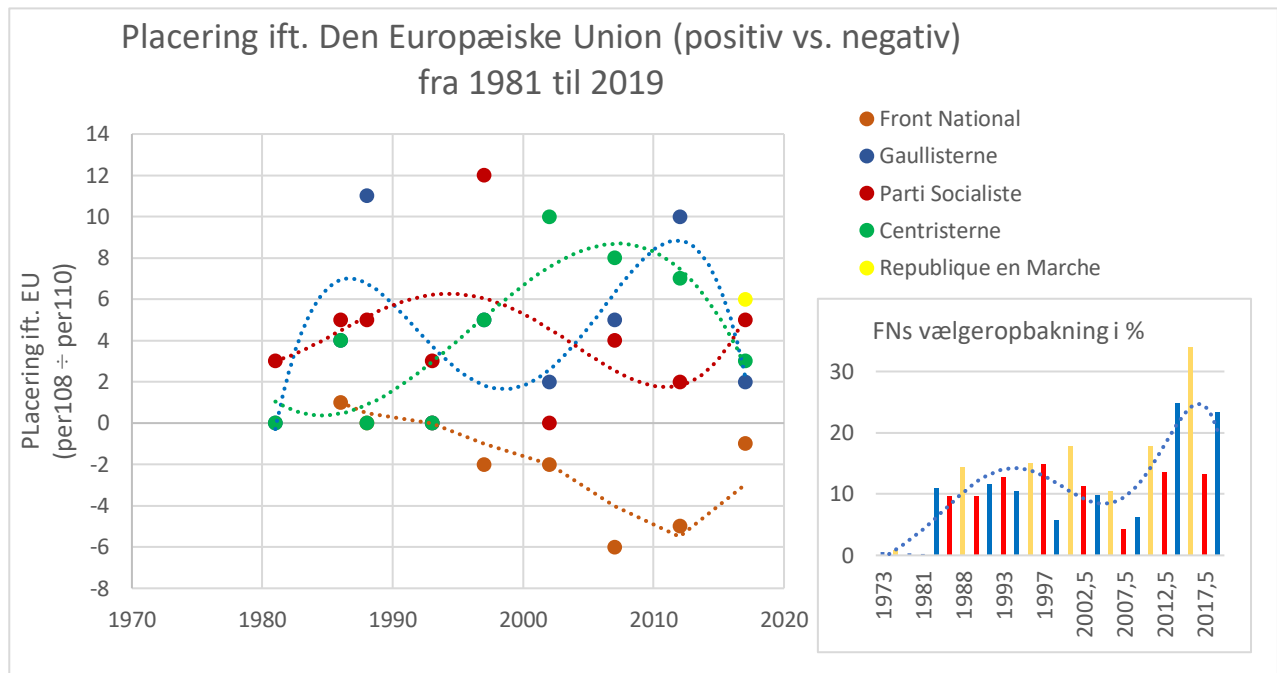
Frem til 1997 gik Front National jf. *Figur 6* endnu mere mod højre end sit udgangspunkt, i en tid hvor centrum-højre var begyndt at gå mod venstre. I samme periode fastholdt partiet sin stemmeandel, men gik ikke frem. Efter 1997 og helt frem til i dag har FN bevæget sig mod midten (sandsynligvis som en del af partiets stigende tilslutning til velfærdsstaten samt en protektionistisk politik. (Ivaldi 2018)). I de første år gik partiet tilbage og scorede ved valget i 2007 til nationalforsamlingen kun 4,3 procent af stemmerne. Efter 2007 er tendensen vendt, og scorede ved præsidentvalget i 2017 sit bedste resultat med 33,9 procent af stemmerne (i anden runde).

I perioden fra 1990 til omkring 2007 konvergerer establishmentpartifamilierne langsomt yderligere, samtidig med at begge partifamilier rykker svagt mod venstre. I samme periode stabiliserer Front National sig, med en svag tendens til vælgernedgang. Hvor establishmentskonvergens faldt sammen med Front Nationals vælgergennembrud lader det ikke til, at den fortsatte establishmentskonvergens i denne periode har medført en yderligere vælgertilslutning til partiet – dog kvalificerede Le Pen sig til præsidentvalget i 2002.

Efter 2007 fastholdes establishment-konvergens - først ved at begge establishmentpartifamilier rykker til venstre og efter 2012 ved at de rykker til højre. Ved valget i 2017 blev de traditionelle establishmentpartier udkonkurreret af Emmanuel Macrons nye centrum-parti *La République En Marche*, hvilket har ført til en situation, hvor centrum-venstre og centrum-højre er smeltet sammen i en total konvergens (Stothard 2017). Denne store og stigende konvergens falder sammen med Front Nationals nye markante stigning i vælgeropbakningen siden 2012. Dette underbygger altså hypotese 3.1 omkring betydningen af establishmentskonvergens.

Kigger vi på konvergens ift. Europæisk-integration (se ***Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.*** nedenfor) kan det ses at de to establishment-partifamilier i hele perioden konvergerer betydeligt omkring en EU-positiv holdning. En EU-positiv-holdning der ikke hverken forøges eller formindskes betydeligt i perioden.

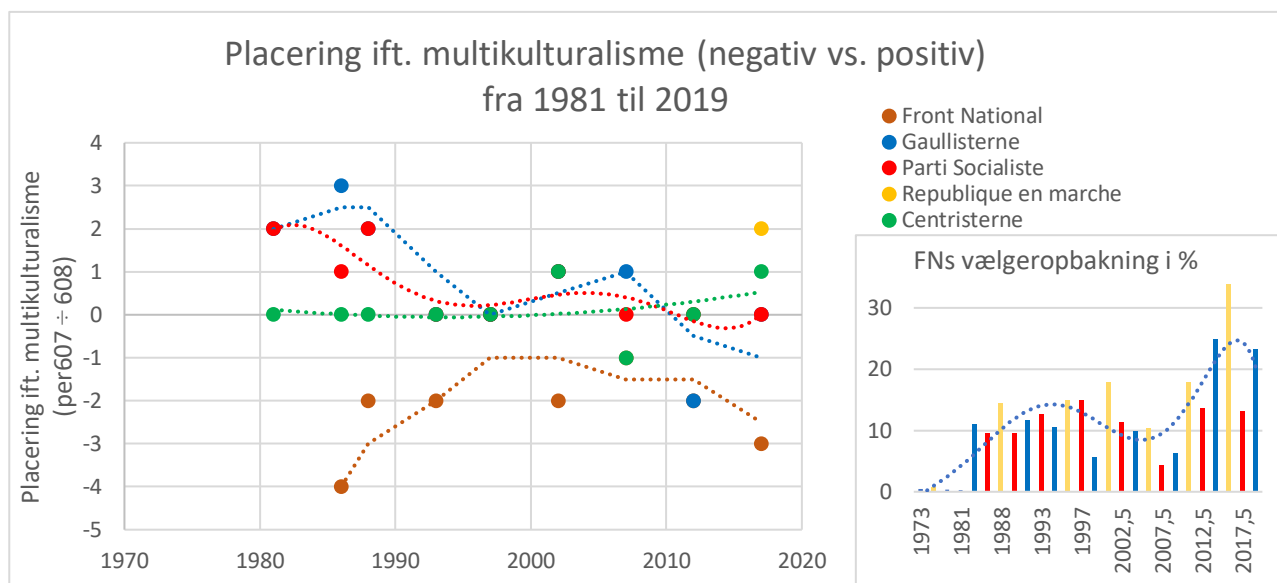
Figur 7: Establishment-partierne samt FNs placering i det politiske rum ift. EU:

Kilde: (Volkers, et al. 2019) Se Bilag E.

Ser vi på establishmentkonvergens ift. multikulturalisme (se ***Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.***) finder vi overordnet set samme billede; PS, Gaullisterne og Centristerne konvergerer omkring en positiv holdning over tid.

Figur 8: Establishmentpartierne samt FNs placering i det politiske rum ift. multikulturalisme:

Kilde: (Volkers, et al. 2019)

Hypotese 3.1 bliver således understøttet i begge tilfælde.

Opsummerende understøtter Casen Front National hele vejen igennem Hypotese 3.1; at konvergens mellem establishmentpartierne i det politiske rum fremmer de højrepopulistiske partiers mulighed for succes og at divergens begrænser muligheden for succes. Det samme gør sig gældende for hypotese 3.1.1. Ift hypotese 3.2 understøtter dataene svagt hypotesen. Hvis vi alene kigger på gaullisterne, bliver hypotesen understøttet fuldt ud. I perioden fra midt 80'erne til ca 1998 bevæger gaullisterne sig i retning af FN. I denne periode stiger FNs vælgertilslutning. I perioden fra ca. 1998 til ca. 2007 bevæger Gaullisterne sig væk fra FNs position og i denne periode går FN tilbage. I perioden fra 2007 og frem bevæger Gaullisterne sig igen tættere på FN og FN går frem.

Det franske valgsystem og Front Nationals succes

I det nærværende afsnit vil jeg undersøge hypotese 2.1 vedrørende betydningen af valgsystemet samt hypotese 2.2 vedrørende spærregrænsen.

Ved valget til Nationalforsamlingen opereres der i Frankrig som sagt med et majoritært valgsystem som er organiseret ud fra en to-runders stemmeafgivelse.. Nationalforsamlingen har 577 medlemmer, deputerede, hvoraf 555 vælges i selve Frankrig og 22 i de oversøiske områder. De vælges for fem år i direkte, almindelige valg i enkeltmandskredse. Har ingen kandidat i første omgang fået over halvdelen af stemmerne, kan kandidater med over 12,5% af stemmerne mødes i en anden valgrunde (Baldini, Majoritarian Systems 2009).; ofte indgås dog aftaler med det formål at samle stemmerne på to kandidater i anden runde (for betydningen af dette, se afsnittet nedenfor omkring betydningen af den partistrategiske kontekst). I den nedenstående

tabel, *Tabel 1*, er gengivet en sammenligning mellem antallet af stemmer på Front National til henholdsvis nationalforsamlingen og europaparlamentet og så antallet af tildelte mandater i disse to parlamenter samt antallet af stemmer på partiet til præsidentvalget samt partiets præsidentkandidats placeringen:

Tabel 1: Sammenstilling af andelen af stemmer og andelen af mandater for Front National siden 1973

Præsidentvalg			Valg til Nationalforsamlingen				Valg til Europa-Parlamentet			
År	Stemmer i % *	Placering **	År	Stemmer i % *	Mandater i % ***	Forskel	År	Stemmer i % ****	Mandater i % *****	Forskel
-	-	-	1973	0,5	0,0	-0,5	-	-	-	-
1974	0,8	7 af 12	1978	0,3	0,0	-0,3	1979	-	-	-
1981	-	-	1981	0,2	0,0	0,2	1984	11,0	12,3	1,3
-	-	-	1986	9,6	6,3	- 3,3	-	-	-	-

1988	14,4	4 af 9	1988	9,6	0,2	-9,4	1989	11,7	12,3	0,6
-	-	-	1993	12,7	0,0	-12,7	1994	10,5	12,6	2,1
1995	15,0	4 af 9	1997	14,9	0,2	-14,7	1999	5,7	5,8	0,1
2002	16,9 (17,8)	2 af 16	2002	11,3	0,0	-11,3	2004	9,8	9,0	- 0,8
2007	10,4	4 af 12	2007	4,3	0,0	-4,3	-	-	-	-
-	-	-	-	-	-	-	2009	6,3	4,2	-2,1
2012	17,9	3 af 10	2012	13,6	0,3	-13,3	2014	24,9	32,4	7,5
2017	21,3 (33,9)	2 af 11	2017	13,2	1,4	-11,8	2019	23,3	29,1	5,8
Gen gennemsnit (1988 - 2017)	18,23	-	Gen gennemsnit (1988 - 2017)	11,4	0,3	-11,1	Gen gennemsnit for 1984 - 2017)	12,9	14,7	+ 1,8

* Procentdel stemmer i første runde og i parentes stemmer i eventuel anden runde

** FN præsidentkandidatens placering ud af det samlede antal præsidentkandidater

*** Procentandel mandater (delegerede) ud af det samlede antal i nationalforsamlingen

**** Procentandel stemmer på FN ud af de samlede antal stemmer i det franske valg til europaparlamentet

***** Procentandel mandater (MEP'er) ud af den franske delegations samlede antal i europaparlamentet

***** Dette år foregik valget til nationalforsamlingen efter en proportional formular i stedet for en majoritær formular som de andre år.

Kilde: (France Politique 2019)

Af figuren ses det at FN ved valget til Nationalforsamlingen, som bliver afholdt efter en majoritær formular, i gennemsnit har modtaget 11,4 procent af de afgivende stemmer. Ved valget til Europaparlamentet, der afholdes efter en proportional formular, har de i gennemsnit modtaget 12,9 procent af stemmerne. Selvom FN altså har fået lidt flere stemmer under der PRvalg end under det majoritære valg, er forskellen dog marginal, hvorfor hypotese 2.1, iforhold til succes målt som stemmeandel, ikke kan understøttes⁸.

Hypotese 2.1 beror blandt andet på teorien om at vælgerne, i et majoritært system, vil undlade at stemme på partier der ikke allerede er store, af frygt for at deres stemmeafgivelse vil være ligegyldigt. I stedet vil de stemme strategisk på et stort og etableret parti der kan komme ind. I perioden 1973 – 1986 var valget majoritært. I denne periode scorede FN meget få stemmer, hvilket harmonerer med teoriens forudsigelser og ifølge (Meguid 2008) desuden var tilfældet jf. Med valget i 1986, der netop afholdtes efter en proportional valgformular⁹ scorede FN super godt. Dette kan antyde at vælgerne nu ikke frygtede stemmespild, idet det vil være meget mere sandsynligt at deres stemmer, under en proportional formular, vil resulterer i mandater til deres foretrukne parti. Ved det efterfølgende valg i 1988 var risikoen for stemmespild tilbage. Og der kom netop stemmespild, idet FN faldt fra 6,3 procent af mandaterne i parlamentet i 1986 til blot 0,2 procent af mandaterne i 1988. Men på trods af dette bevarede FN, ved de efterfølgende valg, deres højre stemmeandel. Dette forhold kan altså ses som en lille slags støtte til hypotese 2.1; det var nødvendigt med et proportionalt valgssystem i en kort periode (samt måske eksistensen af europaparlamentet samt forskellige lokale og regionale parlamenter) hvor FN kunne vise deres valgbagthed, for at vælgerne godt ville begynde at stemme på dem til det nationale valg.

Af figuren ses det at FN ved hvert valg er blevet tildelt en betydelig lavere andel mandater i Nationalforsamlingen end andelen af afgivende stemmer på partiet. I perioden fra 1988 – 2017 fik partiet i gennemsnit 11,4 procent af stemmerne mod blot 0,3 procent af mandaterne i parlamentet (1-2 ud af 575 delegerede i Nationalforsamlingen). En forskel på 11,1 procentpoint i negativt favør og dermed en markant disproportionalitet. Valget i 1986 blev som sagt afholdt efter en proportional valgformular. Ved dette valg fik FN 9,6 procent af stemmerne og 6,3 procent af mandaterne. En væsentligt mindre forskel på 3,3 procentpoint i negativt favør. Også valget til europaparlamentet afholdes efter en proportional valgformular. Til dette valg har FN i gennemsnit modtaget 12,9 procent af stemmerne og fået tildelt 14,7 procent af Frankrigs mandater. En forskel på 1,8 procentpoint i positivt favør. Vurderer man hypotese 2.1 ud fra et succeskrterium omkring

⁸ Desuden er det ikke sikkert at den gennemsnitlige stemmeandel til europaparlamentet er sigende for hvad partiet ville have opnået i nationalforsamlingen hvis der havde været proportionalvalg, idet valget til europaparlamentet, jf. (Baldini 2009) af vælgerne kan opfattes som et såkaldte 'second-order' valg, hvor de har mere fokus på at straffe de regeringsbærende partier, end på at vælge hvem de egentlig gerne vil have der skal repræsentere dem, idet EU betragtes som mindre relevant end det valg af vælgerne.

⁹ I henhold til en lovændring som Præsident Mitterand havde fået igennem.

politisk indflydelse via repræsentation i parlamentet, støtter casen denne, idet FN tydeligt har fået mange flere mandater under en proportional formular end under en majoritær formular. Front National har siddet på en betydelig andel af de franske mandater til europaparlamentet siden midt-80'erne hvorimod de fortsat ikke er repræsenteret i nationalforsamlingen.

I det franske to-runde system, som det gælder ved valg til nationalforsamlingen, er det lovmæssigt fastsat at en kandidat som minimum skal opnå 12,5 procent af stemmerne i første runde for at kunne gå videre til anden valgrunde. I anden runde er der, som i alle majoritære systemer, jf. (Baldini 2009) en effektiv spærregrænse på ca. 35%. Denne høje effektive spærregrænse er jf. (Meguid 2008) en vigtig forklaring for den store disproportionlitet mellem stemmer og mandater som FNs oplever (jf. *Tabel 1*). Derudover anfører blandt andet (Meguid 2008) (Carter 2005) at det franske to-runde majoritære system også resulterer i en "psykologisk spærregrænse" ift. stemmer, idet vælgerne formodes at tænke at det ikke er muligt for et anti-system parti at komme overkomme denne. Men da FN på trods af det majoritære system har haft en relativ høj stemmeandel siden 1986 kan hypotese 2.2 ikke understøttes af casen. Men da den effektive højre valgkreds-spærregrænse i Frankrig resulterer i at FN kun får meget få delegerede valgt i nationalforsamlingen bliver hypotese 2.2 understøttet når succes måles ift. repræsentation i parlamentet.

Angående district magnitude: Med den majoritære valgformular afholdes valg til nationalforsamlingen i enkeltmandskredse. Dette har som naturlig konsekvens at denne er så lille som muligt, nemlig på én. Hypotese 2.2 afkræftes altså når man snakker stemmer og bekræftes når man snakker repræsentation i parlamentet.

Som sagt er Frankrig et semipræsidentielt system. Dette forhold påvirker valget til Nationalforsamlingen, ved at resultatet af præsidentvalget smitter af på valg til nationalforsamlingen, såfremt dette valg falder umiddelbart efter et præsidentvalg. Da Front National aldrig endnu har vundet et præsidentvalg kan de indtil nu kun være blevet påvirket negativt af dette forhold (Shields 2007). At dette har været tilfældet ses i *Tabel 1* idet FN ved alle valg til nationalforsamlingen der har foregået umiddelbart efter præsidentvalget har klaret sig markant dårligere end ved selve præsidentvalget; f.eks. fik de ved det seneste præsidentvalg i 2017 33,9 procent af stemmer og efterfølgende kun 13,3 procent af stemmerne ved det efterfølgende valg til Nationalforsamlingen. Et andet eksempel finder man i 2002, hvor partiet også var gået videre til anden runde i præsidentvalget, og hvor partiet fik 17,8 procent af stemmerne i dette valg men kun 11,3 procent ved det efterfølgende Nationalvalg. Afslutningsvis kan det knyttes endnu en pointe ud fra FNs erfaringer ved præsidentvalget. Som det ses af *Tabel 1* modtog Marine Le Pen i 2012 17,9 % af de afgivende stemmerne. Dette var bedre end Jean-Marie Le Pens resultat i 2002. Alligevel kvalificerede Marine Le Pen sig ved dette valg *ikke* til anden runde, sådan som faderen med færre stemmer havde gjort ti år før. Som det ses af *Tabel*

1 hænger dette sammen med at der til valget i 2012 var færre præsidentkandidater end ved valget i 2002; Jf. (Stockemer 2017) havde der dengang været splittelse på centrum-venstre og manglende samling omkring præsidentkandidaten fra PS hvilket var årsagen til det store antal kandidater i 2002 som betød at FN kunne gå videre med færre stemmer end det var tilfældet i 2012.

Opsummerne kan det konkluderes at hypotese 2.1 understøttes i relation til repræsentation i parlamenterne. Den understøttes derimod overordnet set ikke af casen ift. stemmeandel som det højrepopulistiske parti opnår ved nationalvalget, idet Front National har været succesfulde efter 1986 på trods af det majoritære valgsystem. I relation til hypotese 2.2 kan samme konklusioner drages; en høj spærregrænse og en lav district magnitude har ikke været en begrænsning ift. vælgersucces. Det har derimod været en begrænsning ift. at opnå mandater i parlamentet.

Establishmentpartiernes strategi vis-a-vis Front National

Ignore

Begge partier anvendte en ignorerende strategi frem til og med 1981. Gaullisterne gjorde det noget længere.

1972 til 1983 bliver FN ignoreret af begge mainstreampartier (Ivaldi 2016)

Legal restrictions:

SELVE VALGSYSTEMET I SIG SELV KAN OPFATTES SOM EN STRATEGI FRA ESTABLISHMENTPARTIERNE IMOD PARTIER SOM FRONT NATIONAL; DE GAULLE LAVEDE DEN FEMTE REPUBLIK FOR AT SIKRE EN STÆRKT OG STABIL REGERING og forhindre at små og eller ekstreme partier skulle få indflydelse på lovgivning og regeringsdannelse. ***Merguid 2008: The creation of the French Fifth Republic brought stability to a previously tumultuous and highly fragmented political environment.***

Cordon Sanitaire:

PS gennemfører under hele perioden cordon sanitaire overfor FN.

I forbindelse med præsidentvalgene i 2002 og 2017 gennemføres republikansk samling, hvor deres vælgere opfordres til at støtte den tilbageværende establishmentskandidat mod Le Pen.

Fra starten af 1990 til 2002 gennemfører begge establishmentpartier cordon sanitaire (Ivaldi 2016)

Republikansk front (en endnu stærkere form for cordon sanitaire) anvendes af establishmentpartierne hvilket indebærer, at establishmentpartierne laver alliancer herunder trækker kandidater ud af valget i 2. runde i de tilfælde hvor FN står til at kunne vinde. (Ivaldi 2016) frem til 2012.

Chirac forbyder i start 90-erne Gaullisterne at samarbejde og indgå alliancer med FN i forbindelse med valg, lokalt, regionalt og nationalt.

Ved valget til nationalforsamlingen i 1997 gik FN endnu engang frem da det fik 14,9% af stemmerne, og dermed bekræftede sin position som det tredje vigtigste parti i Frankrig. (90erne): "Through the maintenance of its candidates in the second round, FN imposed a tripartition of French politics and divided the right-wing vote in favour of the centre-left...." (Carvalho 2017, 3) I lyset af dette strategiske dilemma, pålagde præsident Chirac sit parti at isolere FN. Valget bragte centrum-venstre til magten og Lionel Jospin fra Parti Socialiste blev Frankrigs nye premiereminister.

Ved præsidentvalget i 2017 opfordrede den besejrede centrum-højre præsidentkandidat Fillon sine vælgere at stemme på Emmanuel Macron for at undgå en valgsejr til Marine Le Pen (Amaro 2017).

Demonise:

Socialisterne / PS prøver i lang tid at angribe FN for at være racistiske og xenofobe. Helt tilbage fra 1984erne og fremtil 1989 (Ivaldi 2016)

Macron har i forbindelse med præsident-og nationalforsamlingsvalget i 2017 og EU valget i 2019 demoniseret FN og deres allierede (Lega Nord)

2002 og frem demoniseres FN af venstreføljen, (Ivaldi 2016)

Afdramatisering:

De borgerlige bruger i den første periode denne strategi for at begrænse FN der stjæler vælgere fra højrepopulisterne. (Ivaldi 2018)

Hold:

Socialisterne / PS prøver i lang tid at angribe FNS politik ved at fremhæve deres egne politiks gevinster. De forskellige strategier kan dog have medført succes for FN:

Merguid 2008: *The Socialists' timely implementation of a range of adversarial tactics facilitated the legitimization of the niche party in the electoral sphere; voters favoring immigration restrictions and repatriation were encouraged to support the issue's "true owner" – the FN. By the time the RPR was able to overcome internal factionalism to adopt an accommodative response after the 1986 election, the issue credibility of the Front National had already been established. The subsequent policy inconsistency of the center-right party only further reinforced the FN's ownership of the anti-immigration position. Persuaded by the early adversarial strategies of the PS and not dissuaded by the ineffective co-optative efforts of the RPR, issue voters flocked to the Front National. (s.161)*

Inclusion strategies:

The Communist and Socialist response was somewhat softer but hardly ignored the issue, with calls for tighter controls on illegal immigrants. By 1991, in response to conservative claims that she was 'soft' on immigration, the Socialist prime minister Edith Cresson went on the offensive against illegal immigrants and proposed that detained illegals be returned to their origin on chartered planes") – Jackman & Volpert 1996

Højreføljspartieren adoperere politik områder i perioden fra slut 1980-erne til slut 90-erne. for at undgå at miste stemmer (Meguid2008)

Nicolas Sarkozy formulerer egne politikker som adopterer politiske holdninger a la FN's i forhold til invandrere og tough on crime efter 2007

Højreestablishment partierne er ikke enige om hvorvidt de skal genoptage cordon sanitaire (2012 og frem)

Collaborate:

Efter FN's gennembrud i midt 80erne var der i en kort periode eksempler på at Rassemblement pour la République (RPR) og FN samarbejdede både på det lokale, det regionale og det nationale niveau. Tiden med samarbejde var dog kortvarig idet Chirac som leder af RPR i start 90erne forbød sit parti at samarbejde med FN. Konsekvensen for FN heraf afspejles tydeligt i *Tabel 1*, ved en sammenligning mellem resultaterne af nationalforsamlingsvalgene for FN i 1988 og 1993. I 1988 resulterede en stemmeprocent på 9,6 en mandatprocent på 0,2. I 1993 gav en stemmeprocent på 12,7 ingen mandater. Dette dækker over at FN ikke vandt i en eneste af de 650 valgkredse da de ikke havde adgang til alliancer.

Fra 2012 ophæves ***Cordon Sanitaire fra højreføljen UMP , af Fillon (Ivaldi 2016)***

Ved præsidentvalget i 2017 opfordre den besejrede Fillon til at støtte Macron mod Le Pen (Amaro 2017)

Front National har ikke haft mulighed for direkte at påvirke lovgivning, da det ikke har haft en reel tilstedeværelse i parlamentet. På trods af dette kan partiet alligevel siges at have været relativt succesfuld i at "waging a war of ideas" og i at lægge "preassure on all other parties" på udlændingområdet. (Shields, The Extreme Right in France: From Pétain to Le Pen 2007). Når det er sagt, er det jf (Shields, The Front National at the polls: Transformational elections or the status quo reaffirmed? 2015) dog samtidig urealistisk at partiet lykkedes med at blive et normalt establishmentparti i det franske partisystem eller at partiet kan gå hen og vinde præsidentvalget. Alt i alt kan partiet altså ikke for alvor siges at være et virkelig succesfuldt højrepopulistisk parti sådan som f.eks. Dansk Folkeparti eller FPÖ.

I den nedenstående tabel har jeg opsummeret establishmentpartienes startegi vis-a-vis Front National sådan som jeg har uddraget den af litteraturen (se blandt andet Merguid 2008, s. 156 – 191 samt (Ivaldi 2018):

Tabel 2: Establishmentpartiernes strategi vis à vis Front National					
	Strategier		Succesrate		
	Parti Socialiste	Gaullisterne	Vælgersucces (antal stemmer til Nationalforsamlingen)	Mandatsucces (proportionalitet mellem stemmer og mandater i Nationalorsamlingen)	Politisk indflydelse (indflydelse på national lovgivning)
1972 - 1986	Dismissiv (Ignore), Adversarial (Demonisering)	Dismissiv (Ignore)	Delvis (lille parti de første mange år, men gennembrud til sidst)	Ikke relevant	Ikke relevant
1986- 1997	Adversarial (Demonisering og Delvis Cordon sanitaire)	Dimissiv (Afdramatisering), Delvis Collaborativ,	Ja (stigende vælgertilslutning)	Nej	nej
1997- 2007	Adversarial (Demonisering, Hold, Cordon Sanitaire)	Afvisende (Afdramatisering) og Adversarial (Cordon Sanitaire)	Delvis (fremgang efterfulgt af tilbagegang)	Nej	Nej (Le Pen senior dog videre til anden runde i præsidentvalgkampen)

2007 - 2012	Adversarial (Demonisering, Cordon Sanitaire) Delvis adoptiv	Adversarial (Cordon Sanitaire) og Adoptiv	Nej (tilbagegang)	nej	Delvis (populist contagion)
2012 – i dag	Adversarial, Hold(macron) (Cordon Sanitaire)	Delvis adversarial (begyndende brud på Republikans samling men anbefaling af Macron over Le Pen) Og Adoptiv	Ja (fremgang)	nej	Nej (Le Pen junior dog videre i anden runde)

C1: En dismissive strategi fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier er fremmende for de højrepopulistiske partiers succes.

Casen Front National understøtte delvist hypotesen. På den ene side korrelerer de dismissive strategier med at Front national i over 12 år var et parti uden succes overhovedet. På den anden side forhindrede de afvisende strategier ikke partiet i at slå igennem i 1986 og herefter vokse.

C2: En adversarial strategi fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier mindsker deres succes både

Casen Front National både understøtter og understøtter ikke denne. Mest understøtter. Kan ikke forhindre stemmer for alvor, men kan forhindre alt andet. De vokser og falder i perioden med denne strategi på stemmer. Strategien i kombination med valgsystemet forhindrer enhver repræsentation og indflydelse. Så ift. repræsentation og magt er hypotesen 100% understøttet. Ift. stemmer er det uklart.

C3: En adopterende strategi fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier mindsker de sidstnævntes succes

Casen FN understøtter ikke denne hypotese. Eksempel: Da Nicolas Sarkozy styrker den adopterende politik vender FNs lille nedgang til fornyet fremgang efter 2009.

C4: En kollaborativ strategi fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistske partier fremmer de sidstnævntes succes

Svagt understøttet idet FN går frem i de perioder hvor Gaullisterne har samarbejdet med FN lokalt

Ekstra pointe; Cordon Sanitaire har betydet at FN er gået glip af mange mandater til nationalforsamlingen såvel som ved de subnationale niveau. Den meget store disproportionalitet som vi har kunne observere ved valgresultaterne skyldes derfor den partistrategiske påvirkning af mekanismer i valgsystemet.

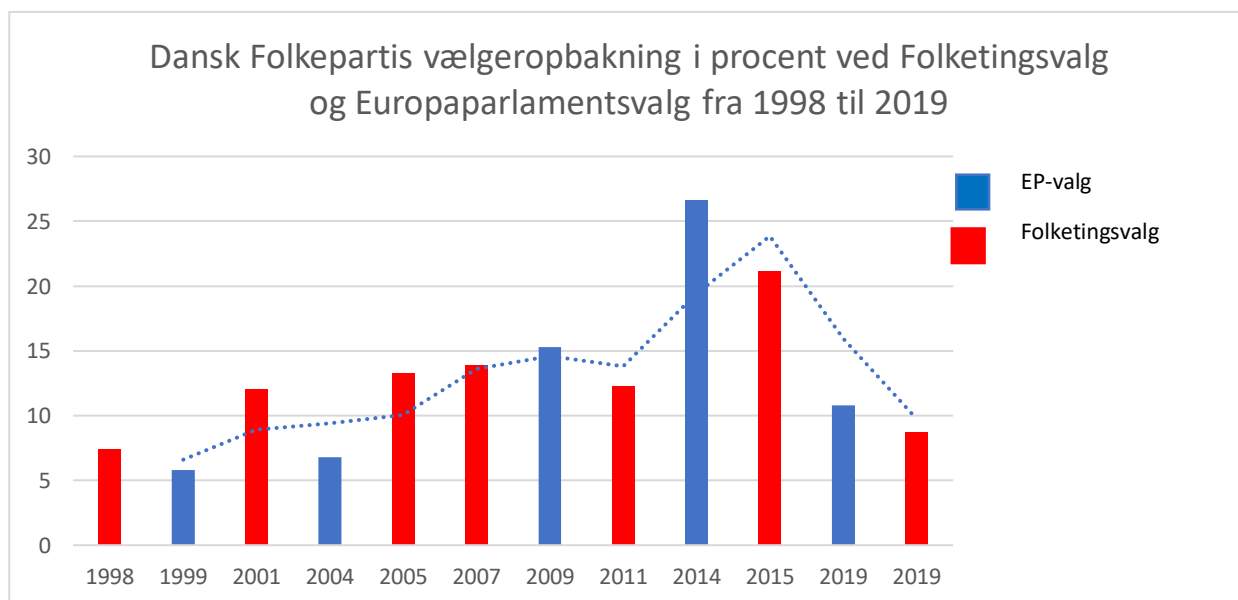
3.1.2 Case-analyse af Dansk Folkeparti

I dette afsnit vil jeg præsentere min analyse af Dansk Folkeparti. Først vil jeg give en kort præsentation af partiets udvikling inklusivt en redegørelse for dets vælgertilslutning. Herefter vil jeg analysere henholdsvis I) udformningen og udviklingen i det politiske rum i Danmark, II) udformningen og betydningen af det danske valgsystem samt III) de danske establishmentpartiers ageren i lyset af den højrepopulistiske udfordrer. Formålet med disse analyser er at undersøge om casen understøtter de teoretisk udledte hypoteser om de politiske mulighedsstrukturers betydning for højrepopulistiske partier i Europa.

Præsentation af Dansk Folkeparti

Dansk Folkeparti blev oprettet i 1995 af en række afhoppere fra det tidligere højrepopulistiske skattenægterparti Fremskridspartiet efter en længere periode med interne uenigheder i dette parti. Partiet blev hurtigt en succes og blev af Venstres leder Fogh Rasmussen gjort til støtteparti efter valgkampen i 2001 som var domineret af indvandreretemaet gjort til støtteparti for dennes regering. Partiet har som det ses af nedenstående tabel haft fremgang i størstedelen af sin levetid om end denne fornyligt er vendt i 2019 :

Figur 9: DFs vælgeropbakning:

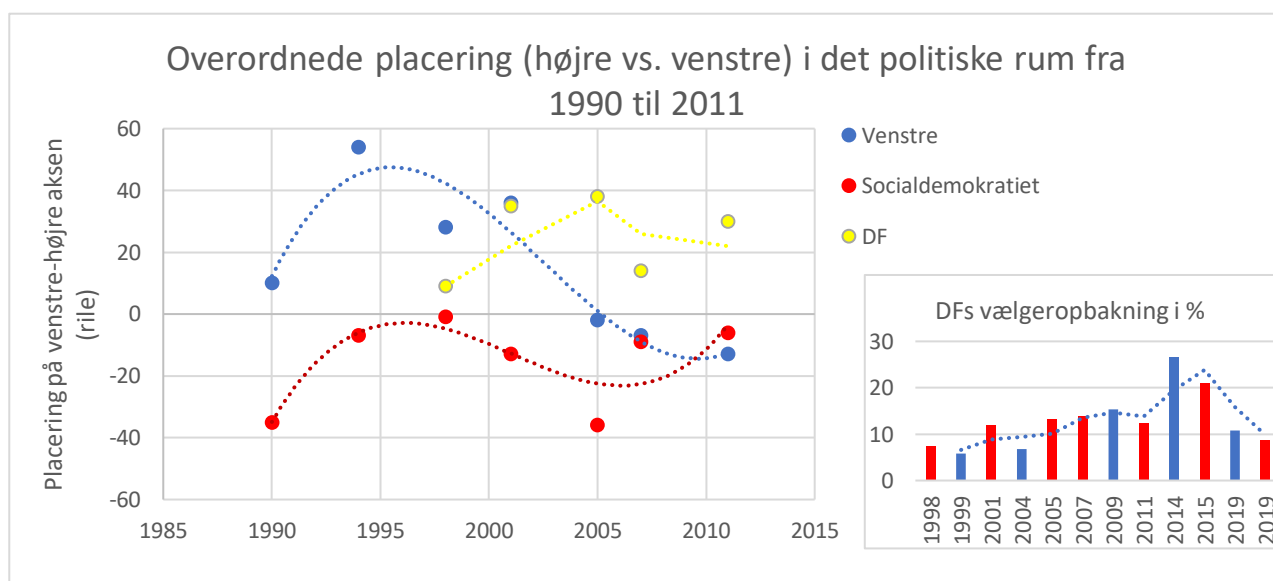
Kilde: (Folketingets Oplysning 2019), (EU-Oplysningen 2014) og (Danmarks Radio 2019)

Udformningen af det politiske rum og DFs succes

Nedenfor vil jeg ligesom jeg gjorde det i case analysen af FN undersøge hypotese 3.1 og hypotese 3.2 ud fra kvantitative data fra (Volkers, et al. 2019) jf. bilag F.

Ligesom ved Front National starter jeg min analyse ved at kigge på partiernes placering på højre-venstre akse. For at kunne vurdere dennes betydning vil jeg sammenholde placeringen i det politiske rum med udviklingen i Dansk Folkepartis stemmeandel. Denne fremgår af nedenstående figur, **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.**:

Figur 10: Establishment-partierne samt DFs overordnede placering i det politiske rum:

Kilde: (Volkers, et al. 2019)

Udviklingen er at DF starter ud på et relativt højt niveau med 7,4 procent af stemmerne i 1998. Denne gode start kan delvist forklares med at Fremskridspartiet har banet vej for dem (Jupskås 2018). Herefter stiger partiet jævnt helt frem til Europa-parlamentsvalget 2014 og Folketingsparlamentsvalget 2015. Ved dobbeltvalget i 2019 bliver DFs stemmeandel mere end halveret. Denne periode falder dog uden for den periode det har været muligt at fremskaffe manifesto-project-data for.

Placeringen på højre-venste akse fremgår af nedenstående figur, **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.**:

Af figuren ses det at socialdemokratiet i tiden frem mod 1998 bevægede sig mod højre. Det samme gjorde Venstre dog også, så konvergensen mellem de to store establishment-partier blev i den første undersøgte periode ikke større. Der er altså ingen establishment-konvergens der kan understøtte hypotese 3.1.

I tiden fra 1998 – 2005 bevæger begge establishmentpartier sig mod venstre samtidig med at de konvergerer mere og mere. I denne periode oplever Dansk Folkeparti en god fremgang og bliver næsten fordoblet. Denne

udviklingen bestyrker hypotese 3.1 i forhold til proteststemmer mod establishmentkonvergens. Denne mekanisme beskrives af Rydgren som at: ... *The Danish People's Party has [...] benefited from a niche on a protest dimension [...] comprising voters defining themselves as being 'outside the political establishment'.* (Rydgren 2004, 488) Establishmentkonvergens bestyrker desuden hypotese 3.1.1, idet der er et politisk rum for partiet til højre som ikke er udfyldt af establishmentpartierne. Et rum som de i perioden bevæger sig mere og mere hen i.

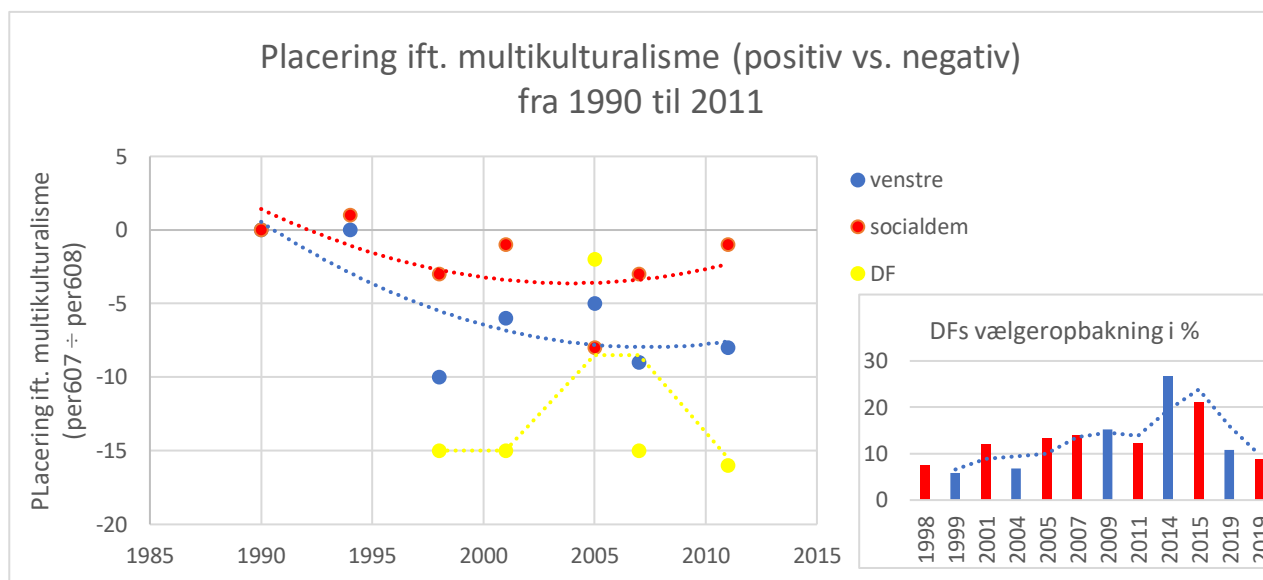
I perioden fra 2005 til 2011 (som er det sidste årstal med *Manifesto-project* data (Volkers, et al. 2019)) konvergerer de to establishmentpartier endnu mere og samtidig ligger DF væsentligt mere til højre end establishmentpartierne hvor de udfylder deres eget politiske rum. Hypotese 3.1 og 3.1.1 understøttes tydeligt i denne periode idet Dansk Folkeparti fortsætter sin fremgang. En fremgang som kulminerer i 2014-2015.

I forhold til hypotese 3.2 kan det observeres at DF fra 1998 til 2001 befandt sig mere eller mindre i samme politiske rum som partiet venstre. I denne periode kom partiet i Folketinget og konsoliderede sin stemmeandel hvilket stemmer overens med hypotese 3.2. Det kan her desuden bemærkes at også establishment-venstre i denne første periode bevægede sig mod højre hvilket også kan have legitimeret partiet. I perioden fra 2001 til 2011 fjerner DF sig fra Venstre. Samtidig går de frem. Dette forhold understøtter altså ikke hypotese 3.2.

Efter denne analyse ud fra den generelle placing vil jeg nu undersøge betydningen af udformningen af det politiske rum ift. multikulturalisme (***Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.***) og Europæisk-integration (***Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.***).

I tiden fra 1990 og frem til 1998 er der en stor konvergens blandt establishmentpartierne og samtidig en bevægelse fra begge disse partier i en mere negativ retning (Se ***Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.*** nedenfor). I 1998 kommer DF i Folketinget med en relativ stor vælgertilslutning. Dette understøtter altså hypotese 3.1. Samtidig kan det ses at DFs markant negative holdning til multikulturalisme i de første år lægger langt fra establishmentpartiernes mere afdæmpede negative holdninger i denne periode. DFs placerer sig altså i et uopfyldt rum hvilket alt andet lige understøtter 3.1.1 idet de kommer i Folketinget med flotte stemmetal.

Figur 11: Establishment-partierne samt DFs placering i det politiske rum ift. multikulturalisme

Kilde: (Volkers, et al. 2019)

I årene efter 1998 og frem til 2010 forøges establishmentdivergensen svag og mere og mere; Venstre bliver stadig mere negative i hele perioden, mens Socialdemokratiets negative placering stabiliseres tidligt i perioden. Den voksende establishmentdivergens falder sammen med en stigende stemmeandel frem mod 2015 (se **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.**). Dette underbygger altså *ikke* hypotese 3.1. De to partier, og primært venstre, befinder sig i DFs rum. Dette burde føre til konkurrence om vælgerne i dette rum, og dermed en mindre tilslutning til Dansk Folkeparti, alt andet lige. Dette er imidlertid ikke tilfældet. Også ud fra denne logik kan hypotese 3.1 afvises.

Som det ses i **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.** positionerer Venstre – det store establishment-højreparti – sig i hele perioden fra 1990 til 2011 stadig mere negativt ift. multikulturalisme. De kommer tættere og tættere på den meget negative position som DF indtager. Denne udvikling falder sammen med at DF i hele perioden generelt set oplever en stigende vælgertilslutning (En vælgertilslutning der først vender efter 2014-2015, hvor jeg ikke har nogle data fra Manifesto-project). Dette billede understøtter hypotese 3.2; Venstres stigende negativitet i relation til multikulturalisme har legitimeret DF negative holdning.

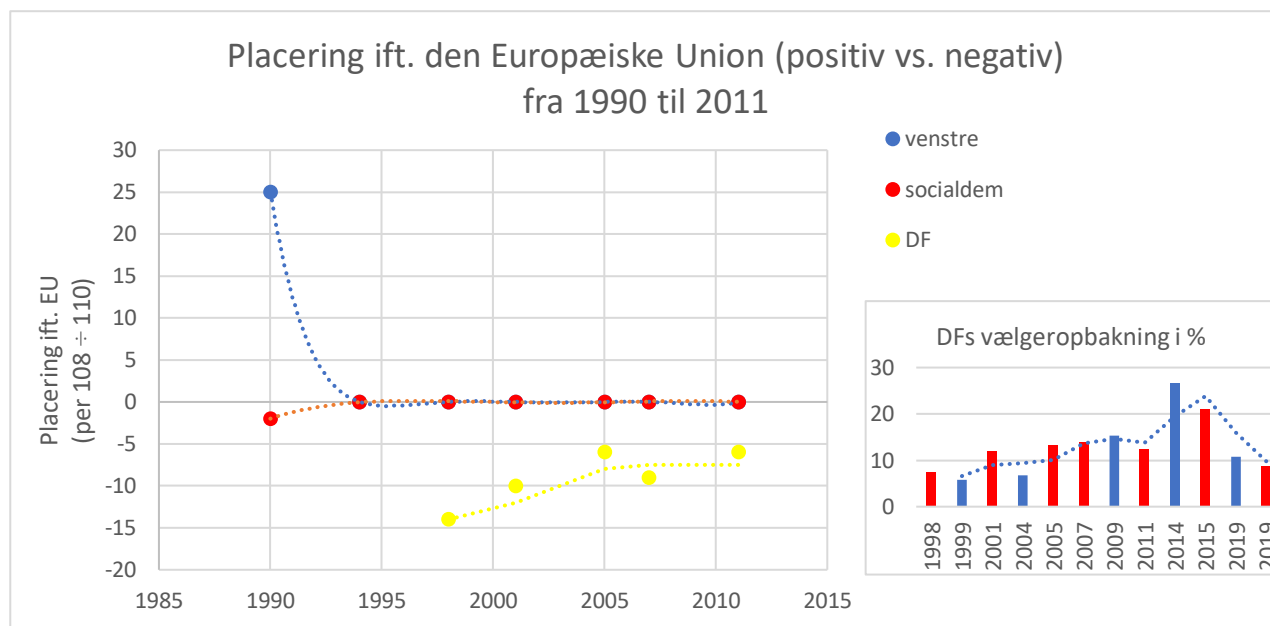
De ovenstående observationer kan desuden underbygges af (Rydgren 2004) der omkring indvandring og multikulturalisme skriver at:

"The immigration issue, and the opposition to the multicultural society more generally – which were politicised during the mid-1980s – have been of particular importance. Although some of the established

parties, the Liberal Party in particular, have tried hard to exploit this niche since the mid-1990s, the Danish People's Party has successfully outbid them with a more radical politics." (Rydgren 2004, 488)

I forhold til europæisk-integration er der fra 1995 og frem total konvergens omkring en neutral holdning til europæisk integration blandt establishmentpartierne, hvilket ses af nedenstående figur, **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.:**

Figur 12: Establishment-partierne samt DFs placering i det politiske rum ift. EU

Kilde: (Volkers, et al. 2019)

Denne konvergens understøtter hypotese 3.1. DFs divergens fra establishment understøtter 3.1.1. DF har således, med (Rydgren 2004): *"been able to benefit from an EU-sceptical niche."* – s. 488.

Opsummernde: Casen DF understøtter kun delvist hypotese 3.1; at konvergens mellem establishmentpartierne i det politiske rum fremmer de højrepopulistiske partiers mulighed for succes og at divergens begrænser muligheden for succes. Casen understøtter 3.1.1 iforhold til europæisk integration og ift placering på højre-venstre akse. Ift multikulturalisme understøtter den ikke entydigt. Derimod understøtter udviklingen ift multikulturalisme hypotese 3.2.

Det danske valgsystem og DFs succes

I Danmark omsættes stemmer ved valg til Folketinget i henhold til en PR-valgformular. I Danmarks tilfælde anvendes fordelingsnøglen Hare (Baldini 2009), som jf. (Carter 2005) er den mest fordelagtige mandatfordelingsnøgle for små partier.

I Danmark skal der vælges 179 mandater til Folketinget hvoraf fire er de såkaldte nordatlantiske mandater. Totalt vælges 135 kredsmandater. Danmark var i perioden fra 1970 til 2007 indelt i 17 amts-og storkredse foruden de to nordatlantiske kredse (Grønland og Færøerne). Gennemsnitsstørrelsen for et storkreds var i denne periode på omkring 10. Efter 2007 blev gennemsnitsstørrelsen på disse storkredse 17,5. mandater (egne beregninger på grundlag af (Danmarks Statistik u.d.)). Specielt det sidste ligger, baseret på en hurtig internetsøgning, i den høje ende i et europæisk perspektiv (i Holland er dog f.eks. meget højere idet landet kun har et distrikt og Holland er altså det land i Europa hvor valgsystemet er mest proportionalt) Den relativt højre district magnitude bidrager til en høj grad af proportionalitet. Denne proportionalitet er i det danske system yderligere forstærket i kraft af de 40 tillægsmandater, der netop er skabt for at udligne disproportionalitet for partier der kommer over spærregrænsen (Carter 2005). Derudover har Danmark en legal spærregrænse på 2% og en effektiv spærregrænse der ikke er højere (Carter). Tilgængæld er det Jf Carter svært at få lov at stille op som et nyt parti, idet det kræves omkring 20.000 underskrifter.

Alt i alt kan det dog konkluderes, at det Danske Valgsystem er designet til at sikre en høj grad af proportionalitet samt en relativ let adgang for nye partier til at blive valgt ind i Folketinget. I den nedenstående tabel, *Tabel 2*, ses det at DFs antal stemmer netop er blevet omsat meget proportionalt til mandater i Folketinget:

Tabel 2: Sammenstilling af andelen af stemmer og andelen af mandater for Dansk Folkeparti siden 1998

Dansk Folkeparti: Disproportionaliteten mellem stemmer og mandater							
Valg til Folketinget				Valg til Europa-Parlamentet			
år	Stemmer i %	Mandater i %	Forskel	år	Stemmer i %	Mandater i %	Forskel
1998	7.4	9,5		1999	5.8	6,3	
2001	12.0	12,3		2004	6.8	7,1	
2005	13.3	13,4		-	-	-	-
2007	13.9	13,9		2009	15.3	15,4	
2011	12.3	12,3		2014	26.6	30,7	
2015	21.1	20,7		2019	10.8	7,7	
2019	8.7	8,9		-	-	-	
Gennemsnit	12,7	13,0	0,3	Gennemsnit	13,1	13,5	0,4

Kilde: (Folketingets Oplysning 2019), (EU-Oplysningen 2014) og (Danmarks Radio 2019)

Af tabellen ses det at den gennemsnitlige forskel mellem stemmer og mandater til folketinget var på 0,3 i positivt favør (sammenholdt med f.eks. minus 11 i Frankrig). Der er således ingen indikationer på at valgsystemet skulle lægge nogle begrænsninger på DFs mulighed for succes.

Ser man på valget i 1998 understøtter det antagelsen om at det danske valgsystem har en relativ let entry for nye partier. Dansk Folkeparti kom ind ved det første valg de stillede op til. Dog kan dette også forklares med at DF ved valget i 1998 stod på ryggen af den vælgerkonsolidering som Fremskridtpartiet havde opnået siden 1973 (Jupskås 2018). Men, Fremskridtpartiet havde i øvrigt heller ingen problemer med at blive valgt ind, idet dette højrepopulistiske parti ved jordskredsvalget i 1973 scorede 15 % af stemmerne (Jupskås 2018).

Hypotese 2.1 er ud fra casen DF altså umiddelbart understøttet. Et proportionalt system, som det danske, hindrer på ingen måde det højrepopulistiske partis mulighed for succes hverken i opstartsfasen eller senere og hverken ift at få stemmer eller ift at omsætte disse stemmer til mandater. Hypotese 2.2 er ud fra casen også umiddelbart understøttet. Danmark har en lav spærregrænse og en forholdsvist højt antal mandater på valg i hvert distrikt.

Establishmentpartiernes strategi vis-a-vis Dansk Folkeparti

Ligesom tidligere har jeg kortlagt establishmentpartiernes anvendte strategier i overensstemmelse med de forskellige patistategiske strategier... Nedenfor har jeg præsenteret de parti-strategiske forhold som establishmentpartierne – primært Venster og Socialdemokraterne – har taget i brug over for DF:

Dismissive

Ignore:

Afdramatisering:

Frem til slutningen af 90-erne havde socialdemokraterne en diffusions strategi overfor DF (Heinze 2018)

Socialdemokratiet har kombineret deres adoptions strategi med en diffusions strategi siden 2011 (Christiansen 2017)

Adversarial

Cordon Sanitaire:

Establishmentpartierne har aldrig gennemført en Cordon Sanitaire overfor DF og har fra starten med (Heinze 2018) ord behandlet dem som et "normalt" parti i folketinget.

Dog kan DFs manglende inddragelse i valgalliancer i forbindelse med EU-valg selv via PR resulterer i en disproportionalitet (jf. EP-valget i 2017)

Demonise:

I en dansk kontekst er én bestemt udtalelse fra Poul Nyrup Rasmussen, landets daværende statsminister, gået over i historien som et eksempel på hvordan establishmentet har taget afstand fra populistiske partier. I en tale til Folketingets åbningsdebat i 1999 adresserede Nyrup det relativt nyindvalgte Dansk Folkeparti med ordene: "Og derfor siger jeg jer, ifølge min mening, Stuerene, det bliver i aldrig" (jf specialets overskrift!)

Socialdemokratiet fortsatte frem til 2001 med en demoniserende strategi lig den der var ført overfor fremskridspartiet. På trods af, at de ikke var "stuerene" kunne der dog godt indgås politiske forlig med dem (Heinze 2018) (Jupskås 2018)

Accomodative

På grund af samarbejdet med de radikale venstre kan socialdemokratiet ikke gennemføre adopterende politikker frem til 2001 til 2005

Siden 90-erne har establishment-partierne i et stigende omfang tilsluttet sig DF anti-immigrationspolitik (Heinze 2018)

"DF was offered substantive concessions on its key issues and invited to become a support party of the liberal-conservative government after the 2001 election" (Jupskås 2018, 106)

Socialdemokratiet og Venstre strategi overfor DF har overordnet set været meget ens i hele perioden. De har aldrig anvendt "cordon sanitaire" strategier og er blevet mere og mere åben overfor akkomodative strategier over tid. (Heinze 2018)

"in 2017 the party leaders of DF and Social democrates even suggested that they might collaborate in government in the future" (Jupskås 2018, 107)

Fra 2001 bliver socialdemokratiet gradvist mere og mere enig med DF's immigrationspolitik (Heinze 2018)

Collaborate:

I 2011 var det en del af socialdemokratiets valgstrategi at være "hårde på integration og immigration" (Heinze 2018)

"DF was offered substantive concessions on its key issues and invited to become a support party of the liberal-conservative government after the 2001 election" (Jupskås 2018, 106)

Den negative parlamentarisme i Danmark har betydet, at det har været muligt for de borgelige establishmentspartier, at forfølge en adopterende strategi uden at skulle dele regeringsmagten med dansk Folkeparti. En strategi som har været mulig fordi Dansk Folkeparti har været indstillet herpå. (Jupskås 2018)

I Østrig kom det højrepopulistiske parti med i regeringen og det skade det højrepopulistiske parti.

I den nedenstående table har jeg opsummeret de strategier der er blevet anvendt fra establishmentpartierne vis-à-vis DF:

Tabel 4: Establishmentpartiernes strategier vis-à-vis Dansk Folkeparti					
	Strategier		Succesrate		
	Socialdemokratiet	Venstre	Vælgersucces (antal stemmer)	Mandatsucces (proportionalitet mellem stemmer og mandater)	Politisk indflydelse (indflydelse på lovgivning)
1995-2001	Adversarial (Demonising)	Adopterende,	Ja (de kom ind ved første valg)	Ja	Delvist – de blev opfattet som et 'normalt' parti fra starten
2001 – 2010	Adopterende	Kollaborativ, (Adopterende)	Ja (stigende stemmeandel)	Ja	Ja (som støtteparti fik de stor indflydelse på deres mærkesag)

2010 – i dag	Adopterende og Delvis Dismisiv (afdramatiserende)	Collaborativ og Adopterende	Delvist (både største succes og laveste andel siden gennembrudet)	Ja	Ja (som støtteparti fik de stor indflydelse på deres mærkesag, i opposition arbejdede deres mandater
--------------------	---	---------------------------------------	--	----	---

På baggrund af ovenstående tabel vil jeg nu vurdere på hypoteserne.

C1: En dismissive strategi fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier er fremmede for de højrepopulistiske partiers succes.

Establishmentpartierne har ikke på noget tidspunkt ignoreret Dansk Folkeparti. Dog har socialdemokraterne i stigende grad forfulgt en diffusionsstrategi. Da Dansk Folkeparti helt frem til 2015 er succesfulde på alle parametre er hypotese 3.1 understøttet.

C2: En adversarial strategi fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier mindsker disses succes

Socialdemokraterne førte i perioden 1995 til 2001 en demoniserende politik. Denne mindskede ikke DFs succes, tvært imod. Dette underbygger altså IKKE hypotese 3.2. Dog er der i Casen DF ikke mange eksempler på en adversarial politik fra de to store establishmentpartier udover socialdemokraternes politik fra 1995 til 2001, så den fremkomne vurdering er ikke tungtvejende.

C3: En adopterende strategi fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier mindsker de sidsnævntes succes.

Samt:

C4: En kollaborativ strategi fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier fremmer de sidsnævntes succes:

Frem til 2015 korrelerer establishmentpartiernes akkomoderende strategi – med både adaption og collaboration – med fremgang til DF. Hypotesen er således ikke understøttet. Modhypotesen virker mere rigtig. Efter 2015 bevarer strategierne. Her falder DFs succes dog på både stemme og mandatsiden. Det

tyder altså på at ved langvarig adoption og kollaboration kan højrepopulisterne blive ”kvalt i deres egen succes”.

3.1.3 Case-analyse af UK Independence Party

I dette afsnit vil jeg analysere casen UKIP. Først vil jeg give en kort præsentation af partiets udvikling inklusivt en redegørelse for dets vælgertilslutning. Herefter vil jeg analysere henholdsvis I) udformningen og udviklingen i det politiske rum i Storbritannien, II) udformningen og betydningen af det britiske valgsystem samt III) de britiske establishmentpartiers ageren i lyset af den højrepopulistiske udfordrer. Formålet med disse delanalyser er at undersøge om casen understøtter de teoretisk udledte hypoteser om de politiske mulighedsstrukturers betydning for højrepopulistiske partier i Europa.

Præsentation af UKIP

UKIP blev stiftet som et niche parti med det ene formål at melde Storbritannien ud af EU. Euroskeptisme var i de første mange år af partiets levetid det eneste issue partiet prominerede sig på. I stadig større grad siden midt 00erne har det dog fået mere karakter af et højrepopulistisk parti hvor fokus også har været på anti-indvandring osv, om end dette ikke er en del af partiets DNA sådan som det er for de tre andre partier jeg arbejder med...

En undersøgelse fra 2009 har demonstreret at den britiske befolkning generelt er meget skeptiske overfor EU. I 2009 mente kun 28 % af vælgerne, at EU medlemskab er en god ting. (van Kessel 2013) En EU skepsis som jo er blevet yderligere bekræftet ved Brexit afstemningen i 2016 og den fortsatte udvikling i Storbritannien herefter.

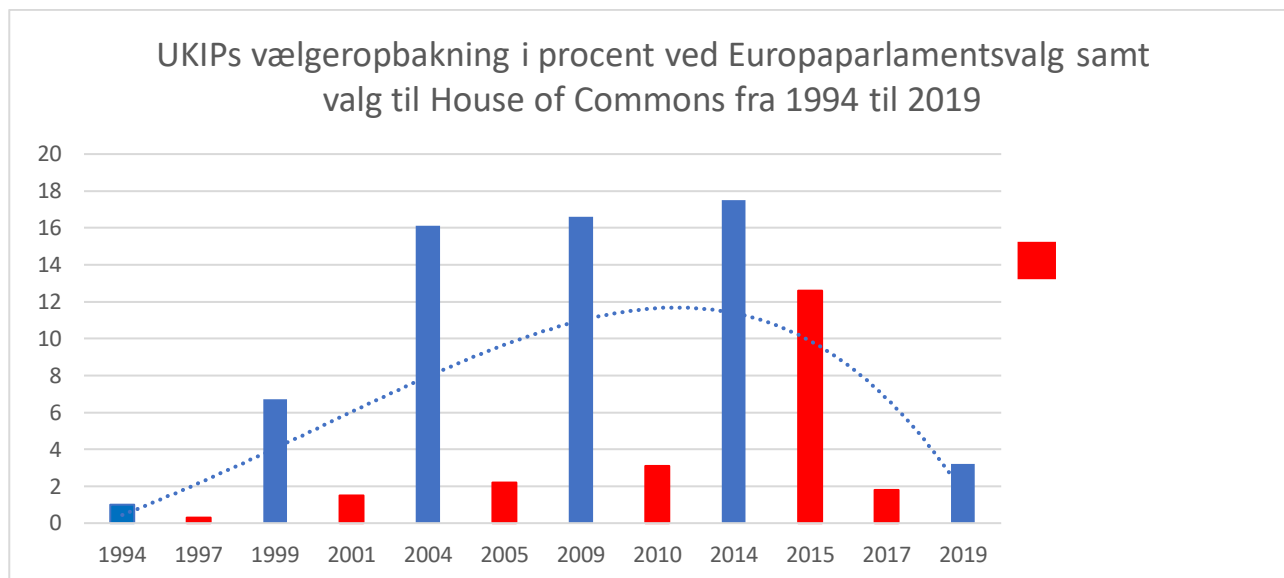
Så hvorfor er det, at UKIP ikke er større i Storbritannien, når 2 for de højrepopulistiske partier vigtige emner fylder så meget for den britiske vælger. ?

Men Højrepopulismen har været meget succesfuld i Storbritannien. Brexit kan opfattes som én stor sejr for højrepopulistisk ideologi og populismen er blevet mainstream i Storbritannien inden for de seneste 5 år. (Goodhart 2017), hvorfor har UKIP ikke kunne kapitaliserer på denne "bølge"?

I den nedenstående tabel fremgår UKIPS vælgertilslutning:

 EP-valg
House of Commons

Figur 13: UKIPs vælgeropbakning:

Kilder: (Morgan 2001), (UK Political Info 2005), (BBC News 2010), (Osborn, et al. 2015), (BBC News 2017), (Morgan og Cracknell 1999), og (European Parliament 2019) mm.

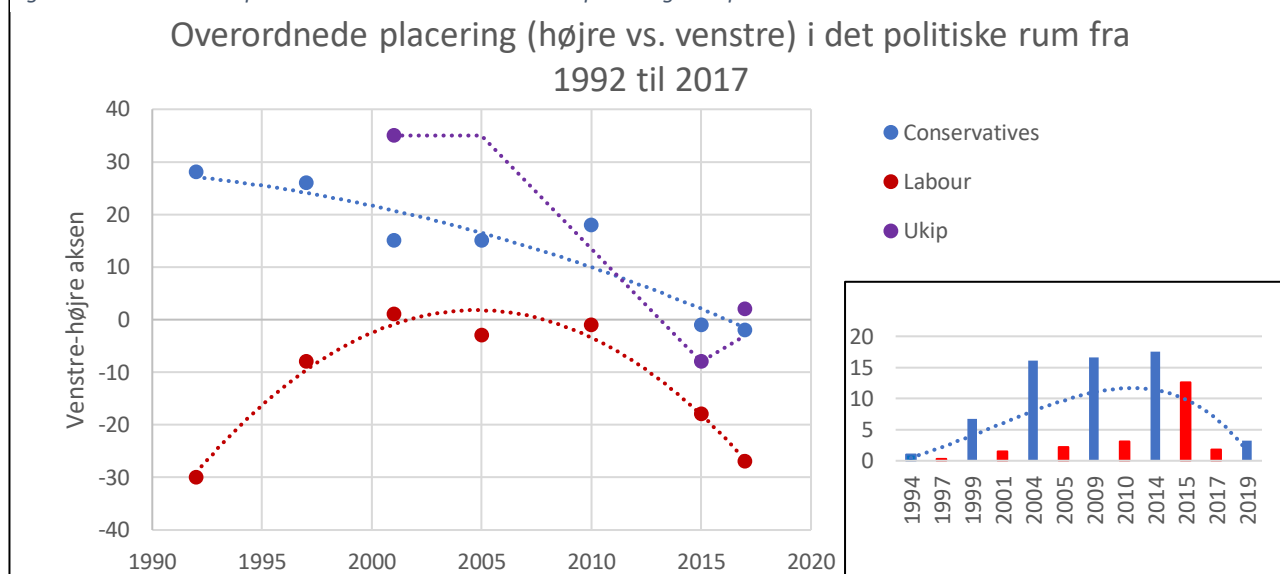
Udformningen af det politiske rum og UKIPs succes

Som i de ovenstående caseanalyser vil jeg undersøge hypoteserne relateret til det politiske rum via en sammenstilling af UKIPs vælgertilslutning og establishmentpartierne samt UKIPs placering i det politiske rum ift. henholdsvis den samlede højre-venstre position, positionen ift. multikulturalisme samt europæisk integration. I den nedenstående figur, **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.** ses UKIPs stemmeandel ved national- samt europaparlamentsvalg:

Inden analysen skal det påpeges at den markante forskel i vælgerandelen mellem valget til Europaparlamentet og valget til House of Commons som tydeligt fremgår af figuren vil blive adresseret i afsnittet omkring betydningen af valgsystemet nedenfor. I den nærværende analyse tages der udgangspunkt i stemmeudviklingen på partiet ud den generelle tendens som er illustreret i den striblede tendens-linje i ovenstående figur. Denne tendens er at UKIP starter ud på et lavt niveau men igennem perioden stiger. Denne stigning kulminerer ved europaparlamentsvalget i 2014 og valget til House of Commons i 2015 hvorefter partiets vælgertilslutning – sammenfaldende med Brexit og Nigel Farages afsked fra partiet – kolliderer.

Ved UKIP første nationale valg eksisterede der en meget markant divergens mellem establishmentpartierne Labour og Conservatives, hvilket ses af nedensående figur, **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.:**

Figur 14: Establishment-partierne samt UKIPs overordnede placering i det politiske rum

Kilde: (Volkers, et al. 2019)

At en sådan divergens korrelerer med UKIPs lave stemmeprocent ved de første valg understøtter hypotese 3.1. Vælgerne kan tydeligt se forskel på de to establishmentpartier og en populistisk kritik af "the establishment" har mindre genklang.

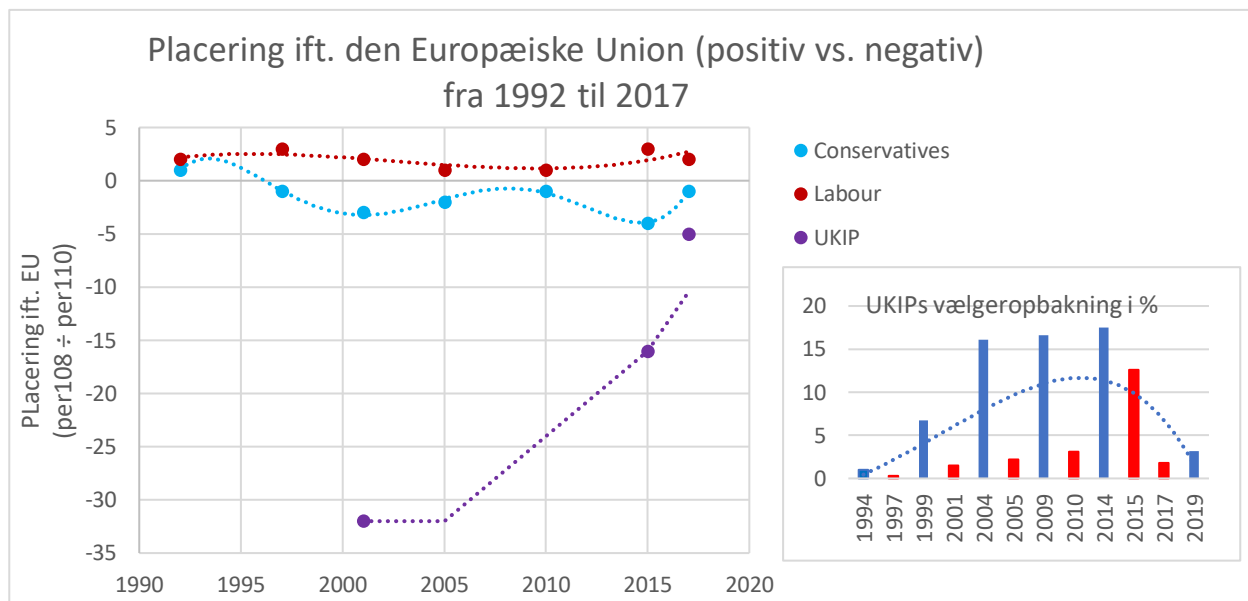
Fra i hver fald 1997 og indtil 2010 nærmede de to establishmentpartier sig hinanden, idet Labour gik markant mod højre og Conservatives gik moderat mod venstre. Denne øgede konvergens harmonerer med den stigende vælgertilslutning til UKIP i perioden. Dette understøtter altså ligeledes hypotese 3.1.

I forhold til hypotese 3.1.1 er der ikke et tydeligt rum for UKIP hverken i denne periode, eller senere. I starten ligger de tydeligt til højre, men det gør de konservative også og efterhånden som de konservative bevæger sig længere ind mod midten gør UKIP det samme, så de stadig ikke indtager et uopfyldt politisk rum. I denne periode går UKIP dog frem hvorfor hypotese 3.1.1 umiddelbart ikke understøttes.

Efter 2010 vender udviklingen og establishmentpartierne begynder så småt at bevæge sig væk fra hinanden som følge af Labours markante venstredrejning. Samtidig rykker UKIP ind mod midten. Ift 3.1 betyder den øgede divergens ikke en mindre vælgertilslutning til UKIP – tværtimod. Ift. 3.1.1 befinder UKIP sig i større og større omfang i samme rum som Conservatives hvilket ikke afspejler sig i et fald i vælgertilslutningen. Hypotesen understøttes altså ikke. Hypotese 3.2 kan ikke meningsfuldt testes i den kontekst som UKIP befinder sig i, idet de konservative ikke bevæger sig mod UKIPs position – det omvendte er tilfældet.

I nedenstående figur, **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.**, undersøges betydningen af partiernes positionering ift. deres holdning til EU-integration:

Figur 15: Establishmentpartierne samt UKIPs placering i det politiske rum ift. EU:

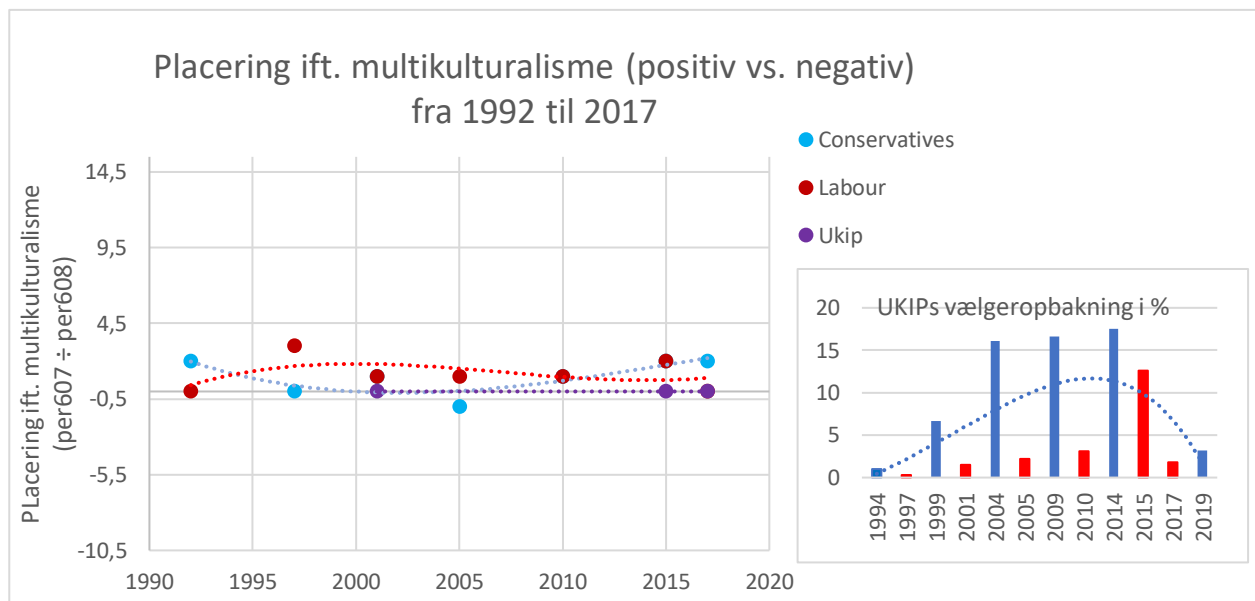

Kilde: (Volkers, et al. 2019)

Af figuren ses det tydeligt at establishmentpartierne er klumbet sammen omkring en svagt positiv til svagt negativ holdning til EU-Integration: Labour bevæger sig frem og tilbage mellem at være svagt positive og at være fuldstændig neutrale og de konservative bevæger sig frem og tilbage mellem at være svagt negative og at have en neutral holdning. Denne klumben sammen omkring midten fra de to establishmentpartier understøtter hypotese 3.1 helt frem til Brexit-valget i 2016 idet partiet går frem i hele denne periode. Ligeledes er hypotese 3.1.1 understøttet da UKIP, som er meget negative overfor EU-integration, indtager et politisk rum der er meget langt fra establishmentpartiernes.

I den nedenstående figur, **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.**, er partiernes positionering i det politiske rum ift. multikulturalisme gengivet:

Figur 16: Establishmentpartierne samt UKIPs placering i det politiske rum ift. multikulturalisme:

Kilde: (Volkers, et al. 2019)

Af figuren ses det at de to establishmentpartier siden minimum midt-halfemserne og indtil i dag konvergerer omkring en neutral til svagt positiv holdning til multikulturalisme. Dette kunne umiddelbart, qva UKIPS generelle fremgang i perioden, bekræfte hypotese 3.1. At denne korrelation mellem establishmentkonvergens og partivækst skulle have forklaringskraft vurderes imidlertid ikke at være tilfældet, idet UKIP selv placerer sig totalt neutralt på spørgsmålet hvorved en populistisk anti-establishment vote på partiet ud fra dette område ikke virker logisk. Hypotese 3.1.1 kan ikke testes idet UKIP ikke indtager noget selvstændigt politisk rum. ikke underbygges idet UKIP ikk indtager noget selvstændigt politisk rum på dette område.

Opsummernde understøtter casen UKIP ikke entydig hypotese 3.1; at konvergens mellem establishmentpartierne i det politiske rum fremmer de højrepopulistiske partiers mulighed for succes og at divergens begrænser muligheden for succes. Casen UKIP peger i nogle tilfælde for og i nogle tilfælde imod hypotese 3.1.1 hvorfor denne ikke entydigt kan understøttes. I forhold til 3.2 er der ikek nogle eksempler på at de konservative indtager UKIPS politiske rum, hvorfor det ikke er muligt at undersøge gyldigheden af hypotese 3.2.

Det britiske valgsystem og UKIPs succes

Tabel 3: Sammenstilling af andelen af stemmer og andelen af mandater for UKIP siden 1994

UKIP og SNPS-valgresultater										
House of Commons							Europa-Parlamentet			
UKIP			SNP				UKIP			
år	Stemmer i %	Mandater i %	Forskel i %	Stemmer i %	Mandater i %	Forskel i %	år	Stemmer i %	Mandater i %	Forskel i %
-	-	-	-	-	-	-	1994	1,0	0,0	- 1,0
1997	0,3	0,0	- 0,3	2,0	1	-1	1999	6,7	3,5	- 3,2
2001	1,5	0,0	- 1,5	1,8	1	-0,8	2004	16,1	15,4	- 0,7
2005	2,2	0,0	- 2,2	1,5	1	-0,5	2009	16,6	18,0	1,4
2010	3,1	0,0	- 3,1	1,7	1	-0,7	2014	27,5	30,8	3,3
2015	12,6	0,2	- 12,4	4,7	10	+5	-	-	-	-
2017	1,8	0,0	- 1,8	-	-	-	2019	3,2	0,0	-3,2
Gennemsnit	3,6	0,03	-3,6	2,3	2,8	+0,5	Gennemsnit	11,9	11,3	- 0,6

Kilder: (Morgan 2001), (UK Political Info 2005), (BBC News 2010), (Osborn, et al. 2015), (BBC News 2017), (Morgan og Cracknell 1999), og (European Parliament 2019)

Casen UKIP understøtter Hypotese 2.1. Det majoritære valgsystem er dårligt for UKIP ift. stemmer. Dette underbygges ved en sammenligning mellem EU-valget og House of Commons (se Ved House of Commons fik de i gennemsnit 3.6 procent af stemmerne, og kun for alvor stemmesucces en gang ved valget i 2015 (umiddelbart op til Brexit). Ved Europaparlamentsvalget fik de i gennemsnit 11,9 procent af stemmerne. Det majoritære system er ligeledes dårligt for dem ift. politisk repræsentation i det nationale parlament. Dette er tydeligt illustreret ved sammenligning mellem gennemsnitsforskellen på antal stemmer og antal mandater til House of Commons, som var på -3,57. I forlængelse heraf kan det bemærkes at denne gennemsnitsdiferens i negativt favør formegentlig ville have været endnu større hvis partiet havde fået flere stemmer generelt, hvilket illustreres i 2015 hvor differensen var 12.4.

Det pluralistiske-majoritære system er indrettet således, at det favoriserer partier der er regionalt/lokalt baserede. (Baldini, Majoritarian Systems 2009). Det skotske parti, Scottish National Party, er et regionalt baseret parti. Det er UKIP ikke. At det majoritære system i kraft af dette forhold er til ulempe for UKIP er illustreret i Tabel 3. Heraf fremgår det, som tidligere fremhævet, at UKIP i gennemsnit har opevet en negativ

differens mellem stemmer og mandater på minus 3,6 procentpoint. Sammenholdt hermed har SNP oplevet en positiv disproportionalitet på 0,5 i gennemsnit. Ved valget i 2015 er dette forhold specielt makant i dette parti oplever stor vælgertilslutning men bliver belønnet vidt forskelligt ift. antal tildelte mandater: For UKIP bliver 12,6 af stemmerne vekslet til 0,2 procent af mandaterne. For SNP bliver 4,7 procent af stemmerne vekslet til 10% af mandaterne i Underhuset! Hvis UKIP havde været et regionalt baseret parti - som det højrepopulistiske Lega Nord i Italien var det da de konsoliderede sig - ville det kunne have nydt godt af den majoritære valgformular.

I Casen UKIP underbygges hypotese 2.2 tydeligt. Ved sammenligningen mellem House of Commons og Europaparlamentsvalget ser vi, at de i House of Commons hverken får stemmer eller mandater. Til Europaparlamentet får de tilgængelig både stemmer og mandater. Dette er forhold der hænger sammen med den simple pluralitetformular, som har en effektiv spærregrænse på ca. 35 procent og som jf. Meguid deroveni indeholder en "psykologiske spærregrænse" ift. at opnå stemmer. Denne sidste, er jf. (Meguid 2008) stærkere ved valget til House of Commons end ved valget til Nationalforsamlingen i Frankrig fordi den strategiske stemme allerede vil falde første gang. I Frankrig har en vælger som sympatiserer med Front National mulighed for at stemme på en kandidat fra partiet i første runde, og hvis den foretrukne kandidat så ikke går videre til anden runde kan FN vælgeren så stemme strategisk på det bedste af to ondt.

Betydningen af den "psykologiske spærregrænse" i forhold til UKIP har nok ikke så stor betydning endda, idet data fra "british election survey 2010" indikerer, at de gået glip af stemmer pga valgsystemet men at det egentligt er meget marginalt. (van Kessel 2013)

Afslutningvis skal det noteres, at det store antal enkeltmandskredse betyder, at UKIP ikke kunne stille op i mange af valgkredsene i opstartsperioden, da de ikke havde kandidater og økonomi til det. (van Kessel 2013) Endnu en ulempe i det majoritære parti, som har betydning, at der i mange valgkredse slet ikke var mulighed for at stemme på en UKIP kandidat. Dette understøtter helt entydigt hypotese 2.1

Opsummerende kan det konkluderes at såvel hypotese 2.1 og hypotese 2.2 også understøttes i casen UKIP.

Establishmentpartiernes strategi vis-a-vis UKIP

Der står en hel del i Stijn van Kessel, om end den kun går frem til 2013. (van Kessel 2013)

I modsætning til Frankrig og Danmark har establishmentpartiernes strategi rettet mod UKIP ikke været tydelig i hvert fald frem til 2013. Det skyldes nok blandt andet at UKIP aldrig har været den store stemmesluger i forhold til House of Commons førend 2015.

Ligesom tidligere har jeg kortlagt establishmentpartiernes anvendte strategier i overensstemmelse med modellen præsenteret i afsnit 2.3.3. Nedenfor har jeg præsenteret de parti strategiske forhold som vurderes at have haft væsentlig betydning for UKIP succes.

Exclusion strategies:

Ignore:

I perioden fra UKIPs stiftelse, og på mange måder helt ind til partiets valgsucces i 2014 og 2015, var establishmentpartiernes strategi langt hen ad vejen at ignorere det højrepopulistiske parti, og således nægte dem legitimitet og vigtighed igennem manglede synlighed i offentligheden.
(Deacon og Dominic 2015)

Legal restrictions:

Ingen tiltag er konstateret.

Cordon Sanitaire:

Denne strategi er ikke anvendt af hverken Labour eller The Conservatives.

Demonise:

Partiet har i de senere år fået en kritisk modtagelse fra begge establishmentpartierne inklusivt LibDems. Partiets holdninger og diskurser angående integration og kultural identitet har medført anklager om racisme og xenophobi fra begge fløje og videre er Farage blevet latterliggjort og affejet enten, i det bedste tilfælde, som en "beer-swilling populist who wanted to drag Britain back to the 1950s" og i de hårdere tilfælde som "a racist... would-be demagogue who secretly wanted to overthrow the UK's liberal parliamentary democracy". (Goodwin og Milazzo 2015, 3) Af de to partier er det dog klartest Labour der er gået til angreb på UKIP, ifølge Goodwin og Milazzo blandt andet som en strategi til at underminere de konservative, idet man antog at UKIP mest ville stjæle stemmer fra the Conservatives og dermed forøge Labour kandidaternes chancer for at vinde. (En strategi som er i tråd med Kichelts antagelser men som også modsvares af mange andre undersøgelser der jo netop viser at UKIP – i tråd med højrepopulistiske partier generelt – henter mange stemmer blandt arbejdervælgerne også.) (Goodwin og Milazzo 2015, 43-44) ^{+ 62.}

Afdramatisering:

Labour har under Corbyn haft fokus på den gamle højre/venstre akse, dvs den socioøkonomiske klassekamp

Hold:

The conservatives bevarer ejerskab over indvandringstemaet under David Cameron i perioden 2005 – til minimum 2013 (van Kessel 2013)

Adopting

I perioden 1999 til 2005 adopterer The conservative party den kritiske holdning til immigration, og integration og de har "toughened their stance in their election champagnes " (van Kessel 2013, 192)

Under Corbyn er Labour blevet mere EU skeptisk og Labour kan ikke finde sin egen position i forhold til remain og leave debatten. De henviser igen og igen til at der skal afholdes ny folkeafstemning. (KILDE ?)

Labour er ikke globaliserings begejstret og venstrefløjen i partiet herunder Corbyn italesætter at arbejdspladserne skal tilbage til Storbritannien (KILDE ?)

Fra slut-90-erne og frem ændre "the conservatives" deres politik i forhold til EU i en stadig mere EU skeptisk position, dog er partiet internt uenig. Den EU skeptiske fløj i partiet dominerer dog mere og mere. (van Kessel 2013) Sammenholdes dette med den kortlagte politiske position i forhold til EU integration i Manifesto databasen se **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.** er denne udvikling ikke meget markant om end partiet fra 90-erne til 2015 er blevet mere skeptisk.

De overtager også EU-skeptisk politik (**Akkerman, de Lange og Rooduijn 2016**): Usherwood.

Hele ideen med et Brexit-referendum er også oprindeligt UKIPs ide, som bliver adopteret af de konservative fordi de har været bange for at miste stemmer til UKIP efter dette partis succes i europaparlamentsvalget i 2014 og Houses of Commons i 2015 (**Akkerman, de Lange og Rooduijn 2016**): Usherwood. Der kommer en intern strid i konservative omkring hvorvidt man skal overtage UKIPs politik på dette område, hvilket netop fører til at de konservative udskriver valget.

Torierne overtager UKIP politik også fordi der ved valgene omkring 2015, og lokalt, var mange parti-afhængere fra Torierne til UKIP. (Goodwin og Milazzo 2015)

Akkerman/Usherwood: "It was an early adopter of the calls for the introduction of a points-based immigration system, as used in Australia, and for the withholding of benefits to EU migrants for a period of years, both policy points that have been picked up by other parties."

Labour Partiet har ikke adopteret UKIP politik. Individuelle Labour politikere har dog ført valgkamp på en kritisk holdning til immigration og integration, andre har dog været positive. (van Kessel 2013)

Collaborate:

Ingen af establishmentpartierne samarbejder med UKIP. Men det er der hellere ingen tradition for i britisk politik (Baldini, Majoritarian Systems 2009) Det er undtagelsen som bekræfter reglen når vi lige nu kan konstatere, at "the conservatives" er afhængige af DUP for at kunne regere.

I nedenstående skema præsenteres mine hovedkonklusioner i forhold til de anvendte strategier samt disse strategiers korrelation med UKIPS succes:

Tabel 6: Mainstrempartiernes strategi vis-à-vis UKIP					
	Strategier		Succesrate		
	Labour	The Conservatives	Vælgersucces	Mandatsucces	Politisk succes
Før 2014	Dismissive (Ignore) Adversarial (demonise)	Dismissive (Ignore) Delvis adoption	Narj, men vælger-gennembrud til sidst	Nej	nej
Efter 2014	Delvis adoption, adversarial (demonise)	Adoption, delvis adversarial (demonisering)	delvis	nej	Delvist: Brexit-referendum

Hypotese C1:

Casen UKIP understøtte delvist hypotesen. På den ene side korrelerer de dimissive strategier med at UKIP i de første mange år var et parti uden succes overhovedet. På den anden side forhindrede de afvisende strategier ikke partiet i at slå igennem – på EU niveau allerede efter fem år og nationalt først efter små tyve år. kan understøttes i perioden frem til 2014/2015 idet partiernes overordnede ignorering af UKIP korrelerer med UKIP langsomme men stigende fremgang. *Efter 2015 kan vi ikke testse denne, idet den overvejende strategi fra især de konservative er en adoptions politik*

Hypotese C2: *kan ikke understøttes i perioden frem til 2014/2015 idet demoniseringen af UKIP fra især Labours side korrelerer med UKIPs langsomme men stigende fremgang. Efter 2015 kan vi ikke testse denne, idet den overvejende strategi fra især de konservative er en adoptions politik*

Hypotese C3:

I hele perioden i voksende omfang har begge partier, men især de konservative, haft en udtalt adoptionstrategi, som har korreleret med, at UKIP i denne periode er vokset- først langsomt og sidenhen hurtigt, hvilket dermed ikke understøtter hypotese. At UKIP i perioden efter 2015 kollapse og dermed kunne repræsenterer en udvikling der understøtte hypotesen, kan ikke tillægges lige så megen kraft, idet kollapse siden succeen i 2014-2015 helt evident også skyldes faktorer som specialet ikke undersøger så som Brexit samt Farages opstart af The Brexit Party.

Hypotese C4:

Der er ikke tradition i Storbritannien for partisamarbejde og UKIP har nærmest ikke haft mandater i House of Commons. Det vurderes derfor ikke muligt at teste hypotesen for Casen UKIP.

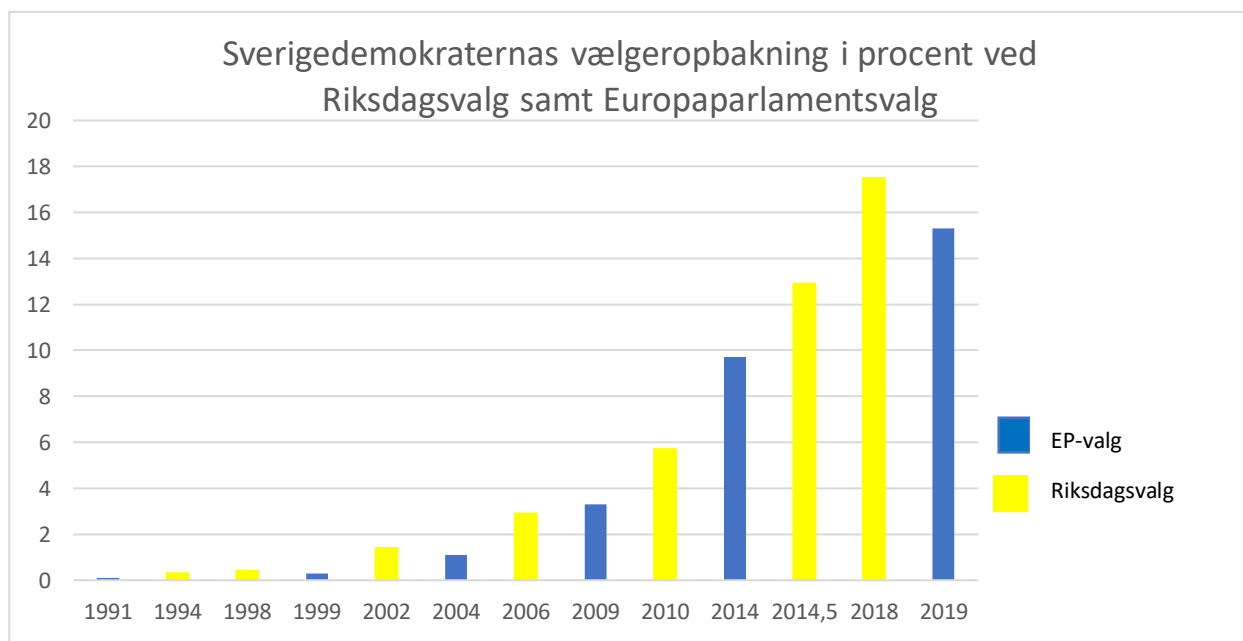
3.1.4 Case-analyse af Sverigedemokraterna.

I dette afsnit vil jeg analysere casen Sverigedemokraterna. Ligesom i de ovenstående case-analyser vil jeg give en kort præsentation af partiets udvikling inklusivt en redegørelse for dets vælgertilslutning. Herefter vil jeg analysere henholdsvis I) udformningen og udviklingen i det politiske rum i Sverige, II) udformningen og betydningen af det svenske valgsystem samt III) de svenske establishmentspartiers ageren i lyset af den højrepopulistiske udfordrer. Formålet med disse delanalyser er at undersøge om casen understøtter de teoretisk udledte hypoteser om de politiske mulighedsstrukturers betydning for højrepopulistiske partier i Vesteuropa.

Præsentation af Sverigesdemokraterna

Sverigesdemokraterne blev stiftet allerede i 1988. Som det ses af nedestående figur scorede Sverigesdemokraterne i de første 20 år under 4 procent af stemmerne, hvorfor det først var i 2010, hvor de opnåede 5,7% af stemmerne, at de kom i Riksdagen. Herefter er partiets stemmeandel vokset kraftigt og er foreløbigt toppet ved 17,5% ved Riksdagsvalget i 2018 og 15,3 % ved Europaparlamentsvalget i 2019:

Figur 17: SDs vælgeropbakning:

Kilde: (Sveriges officiella statistik 2015) + (Valmyndigheten 2018)

Sverigesdemokraterne er jf. Ivarsflaten: *"exclusivly concerned with nationalism, immigration and integration"*. (Ivarsflaten og Gudbrandsen 2014, 1). I modsætning til de tre andre cases har det en nylig ekstremistisk fortid og selv langt op i 90'erne blev der båret uniformer og udbredt raceteorier. (Ivarsflaten og Gudbrandsen 2014). Under især dets nuværende leder Jimmy Åkesson har partiet dog undergået en moderniseringsproces men, som analysen vil afsløre har partiet ikke formået at udviske de dårlige associationer.

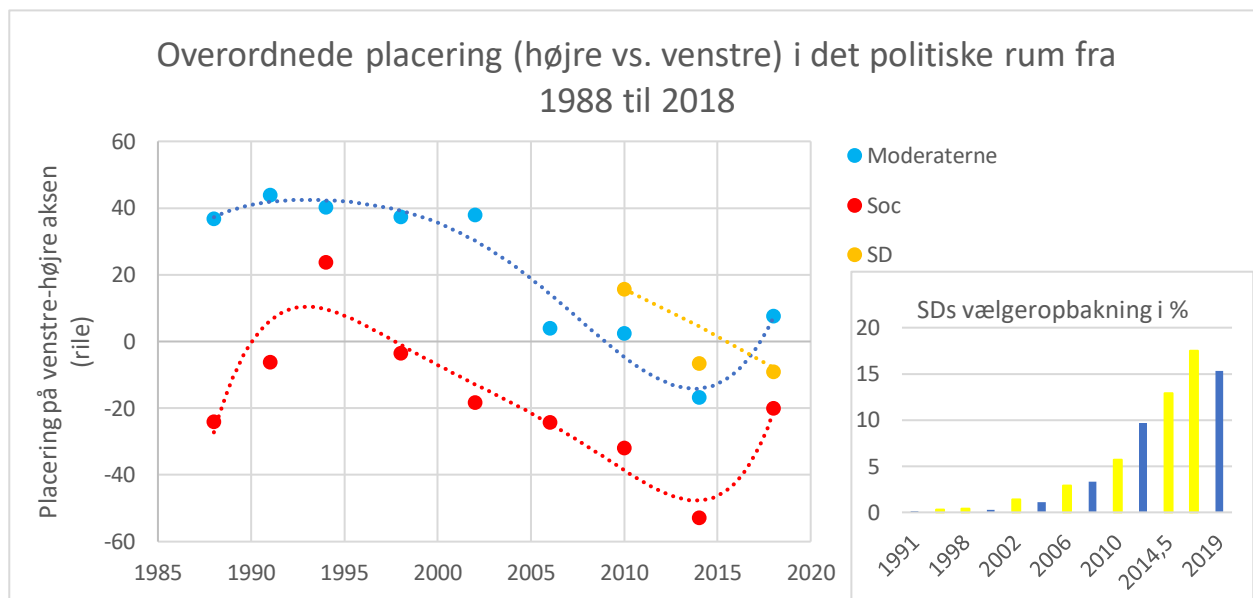
Men denne introduktion vil jeg nu analysere betydningen af udformningen af det politiske rum i Sverige:

Udformningen af det politiske rum og Sverigesdemokraternas succes

Som i de øvrige case-analyser vil jeg i denne analysedel sammenholde establishmentspartierne og højrepopulisternes positioner i det politiske rum med det højrepopulistiske partis vælgertilslutning. I den nedensående figur.

I den nedenstående figur, **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.**, er establishment-centrum-venstre partiet *Socialdemokraterne*, establishment-centrum-højre partiet *Moderaterna* samt *Sverigedemokraterna* (SD) placering på højre-venstre akse præsenteret:

Figur 18: Establishment-partierne samt SDs overordnede placering i det politiske rum:

Kilde: (Volkers, et al. 2019)

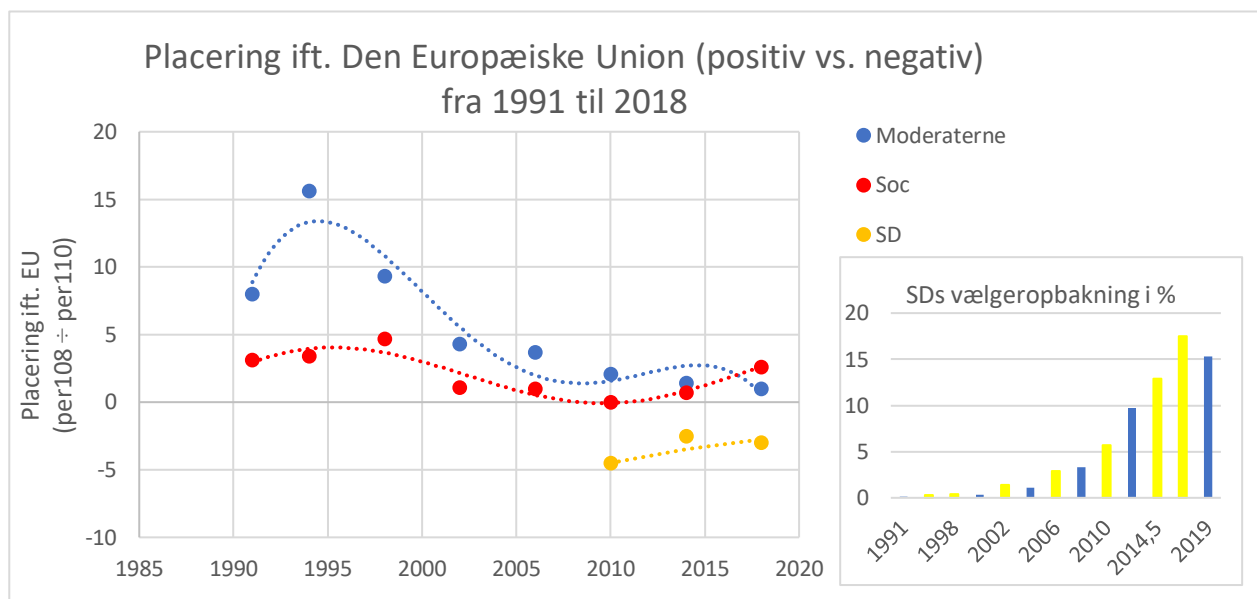
Af figuren ses det at Socialdemokraterne op til 1994 kraftigt bevægede sig mod højre, krydsede midten, og placerede sig ca. 20-30 point under Moderaterne der i 1990erne lå placeret solidt til højre med en score på ca. 40. De to partier konvergerer mere end tidligere, men indtager stadig hver deres position i det politiske rum. Mere bemærkelsesværdig er det at Moderaterna ligger så langt til højre på akse. Dette kan opfattes som en understøttelse af hypotese 3.2, idet Sverigedemokraterna deltager i deres første valg i 1991 og dermed har en form for succes, men omvendt scorer de rigtigt lavt hvilket ikke ligefrem er en succes, hvorfor hypotes 3.2 ikke understøttes: alt i alt kan der ikke konkluderes på hypotese 3.2 på baggrund af udviklingen i denne periode.

Fra i hvert fald 1998 og frem mod 2015 bevæger både Socialdemokraterne og Moderaterne sig begge med en jævn hastighed mod venstre samtidig med at de bevarer en afstand til hinanden på ca. 20-30 point. Efter 2015 ser det ud til at begge establishmentpartier igen bevæger sig svagt mod højre. De to partier holder i hele perioden ca. samme afstand til hinanden og konvergerer dermed aldrig for alvor. I starten klarer SD sig dårligt hvorved hypotese 3.1s forudsigelse understøttes idet divergæns her kan ses som forklaringen på at de klarer sig dårligt, hvorimod hypotesens forudsigelse modsiges efter 2010 hvor SD jo netop får succes. Forklaringen på SDs succes efter 2010 understøtter derimod hypotes 3.1.1, idet dennes forudsigelse passer

fint med at SD er placeret mod midten (hvor median-vælgerne antages at være) og til højre for establishment-højre-partiet.

I den nedenstående figur, **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.**, er establishmentpartiernes samt SDs holdning til europæisk-integration afbilledet:

Figur 19: Establishmentpartierne samt SDs placering i det politiske rum ift. EU:

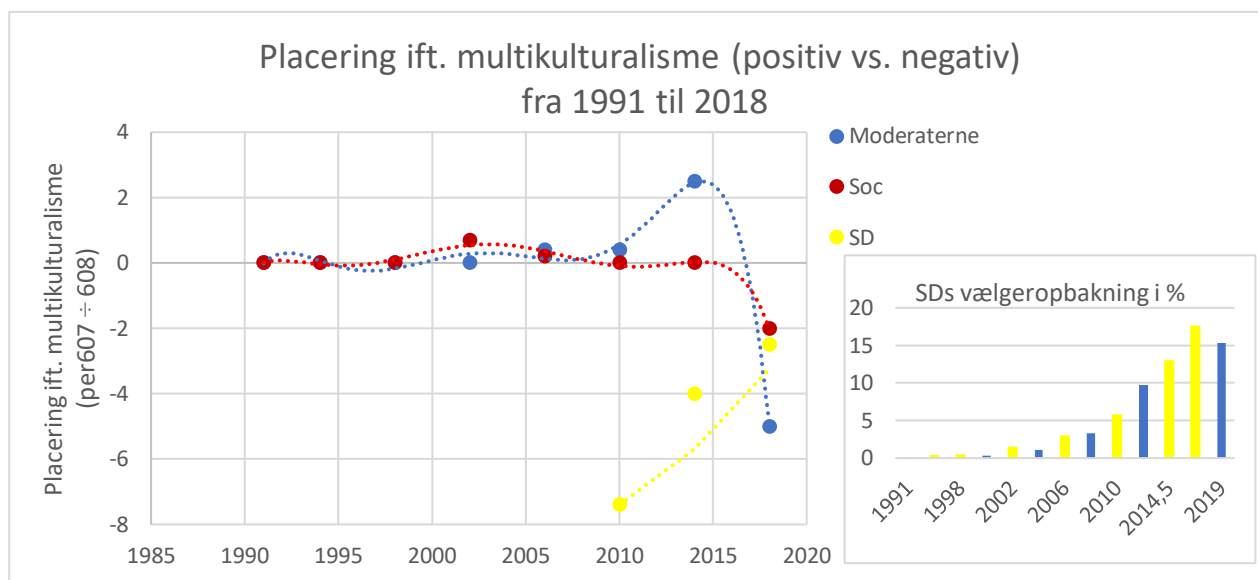
Kilde: (Volkers, et al. 2019)

Hypotese B1 bliver tydeligt bekræftet. Den stigende og store konvergens falder sammen med SDs vægter-succes. Hypotese B2 bliver bekræftet efter 2010 idet centrum-højre ligger på den anden side af midten, hvorfor SD med en relativ moderat negativ holdning til EU antages at have adgang til betydelig vælgergruppe jf. Downs' teori (se afsnit 2.2.2). Fra perioden før 2010 er det ikke muligt at undersøge hypotese B2 ud fra manifesto-data. Ifølge (Jupskås 2018) har SD fra starten været EU-skeptiske, dvs også i en periode før de fik vælgersucces. Derfor understøttes hypotese B2 kun delvist af casen SD ift. EU.

Fra starten af den undersøgte periode og indtil 2010 er det ikke muligt at undersøge B3 da SD først optræder i datasættet efter 2010. Efter 2010 modsiges hypotesen idet SD har succes på trods af at moderaterne ikke er blevet Eu-skeptiske og altså dermed ikke kan have legitimeret SDs negative holdninger til EU.

Og med dette vil jeg nu undersøge partiernes placering i det politiske rum ift. holdning til multikulturalisme. Partiernes placering og dennes udvikling er afbilledet nedenfor i **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.**:

Figur 20: Establishmentpartierne samt SDs placering i det politiske rum ift. multikulturalisme

Kilde: (Volkers, et al. 2019)

Hypotese B1 understøttes umiddelbart ikke. Establishmentpartierne konvergerer totalt frem til 2010, men SD oplever ikke vælgersucces; Og da de to partier begynder at divergere lidt, får SD faktisk deres succes (Dog skal det bemærkes at establishmentdivergensen i talværdier stadig ikke er betydelig (Soc scorer 0, Moderaterne scorer 2.5)). En forklaring på at hypotese B1 ikke kan understøttes, kan være, at SD på dette tidspunkt er så ekstremt fjendtligt stemt mod et multikulturelt samfund, at vælgerbasen til dem er for lille selvom der egentligt burde være rum for proteststemmer.

Hypotese B2 understøttes delvist, idet SD får succes i takt med at de bliver mindre ekstreme, men fortsat er mere negative end establishment-højre partiet. Omvendt har de deres største vælgertilslutning på et tidspunkt, hvor Moderaterne faktisk er mere negative overfor multikulturalisme end SD.

Derimod understøtter billedet hypotes B3, idet SD netop får deres største succes i 2018 og 2019, hvor Moderaterne har positioneret sig meget negativt overfor multikulturalisme sammenlignet med tidligere positioner, hvor de var neutrale til positive. Derudover skal det bemærkes at også Socialdemokraterne sammenlignet med tidligere har indtaget en mere negativ position.

Opsummerende kan følgende konkluderes ud fra de tre undersøgte politiske rum:

Hypotese B1 er diffus ift. den generelle positionering på højre-venstre akse. Den understøttes ikke i forhold til multikulturalisme. Den understøttes meget ift. EU integration. Hypotese B2 understøttes ift. højre-venstre akse samt ift. EU-integration. Derudover understøttes den delvist ift. multikulturalisme. Hypotese B3

understøttes ikke af billedet i positioneringen ift. højre-venstre akse samt EU-integration hvorimod den bekræftes ift. multikulturalisme.

Det svenske valgsystem og Sverigesdemokraterna

Ligesom i Danmark er det svenske valgsystem som sagt et proportionalt valgsystem. I Sverige skal der vælges 349 mandater til Riksdagen. 310 af dem vælges i valkretsar og 39 af dem er udjævningsmandater (tillægsmandater) for at korrigere for disproportionalitet. Der er 29 valkretsar i Sverige. Det betyder at der i gennemsnit er 10,7 mandater der skal vælges i hver valgkreds. For at blive valgt i Riksdagen skal et parti vinde mindst 4% af de nationalt afgivende stemmer eller mindst 12% af stemmerne i ét af valgdistrikterne. (Riksdagsforvaltningen 2019)

I den nedenstående tabel, *Tabel 4*, ses en sammenstilling af andelen af stemmer og andelen af mandater for Sverigesdemokraterna siden 1991:

Tabel 4: Sammenstilling af andelen af stemmer og andelen af mandater for Sverigesdemokraterna siden 1991

Sverigesdemokraternes valgresultater							
Valg til Riksdagen				Valg til Europa-Parlamentet			
År	stemmer i %	Mandater i %	forskel	år	stemmer i %	mandater	forskel
1991	0,1	0,0	-0,1	-	-	-	-
1994	0,3	0,0	- 0,3	-	-	-	-
1998	0,4	0,0	-0,4	1999	0,3	0,0	-0,3
2002	1,4	0,0	-1,4	2004	1,1	0,0	-1,1
2006	2,9	0,0	-2,9	2009	3,3	0,0	-3,3
Gennemsnit 1991 – 2006	1,0	0,0	-1,0	Gennemsnit 1991 - 2006	1,6	0,0	-1,6
2010	5,7	5,7	0,0	2014	9,7	10,0	0,3
2014	12,9	14,0	1,1	-	-	-	-
2018	17,6	17,6	0,0	2019	15,3	14,3	- 1,0
Gennemsnit 2010 - 2018	12,0	12,4	0,4	Gennemsnit 2010 - 2018	12,5	12,1	-0,4

Kilde: (Riksdagsforvaltningen 2019) og (Sveriges officiella statistik 2015)

Af tabellen ses hvilken grad af disproportionalitet som SD har oplevet: Frem til og med 2006 blev Sverigesdemokratana ikke valgt ind i Riksdagen. Der var en disproportionalitet i denne periode. Denne skyldes dog ikke valgformularen men derimod den legale spærregrænse, som i Sverige ligger på 4 procent nationalt. Partiet bliver slet ikke taget med i fordelingen af mandater af valgnøglen før end at det har opnået 4 procent nationalt. Efter af Sverigesdemokraterna brød igennem spærregrænsen i 2010 har omregningen fra stemmer til mandater været meget proportional. Det skal dog bemærkes at det svenske proportionale valgformuler fordeler mandater ud fra den modificerede Sainte-Laguë metode som i mindre grad en f.eks. Hare metoden tilgodeser små partier (Carter 2005, 158). Dette er dog ikke relevant for partiet før efter at spærregrænsen er overgået, men de stadig er et relativt lille parti. Det var kun tilfældet for dem i et valg, i 2010, hvor den forventede effekt i øvrigt ikke kan observeres i sammenligningen ovenfor.

Hypotese A1 IKKE Understøttet. Der går 19 år fra partiet første gang stiller op til at de kommer i Riksdagen. At et proportionalt system skulle fremme højrepopulisternes stemmesucces kan derfor ikke understøttes i casen Sverigesdemokraterna. I forhold til repræsentation i parlamenterne bliver hypotesen understøttet, idet partiet, da de først kommer over spærregrænsen, oplever at deres stemmesucces bliver direkte omsat til mandatsucces. Hypotese A2, som siger at en høj spærregrænse er til ulempe for dem, bliver ikke understøttet ift. stemmer, idet det kan observeres at der på trods af, at der ikke er noget formel spærregrænse til europaparlamentet men en formel spærregrænse til Riksdagsvalget, så er den gennemsnitlige vælgertilslutning ved de to valg den samme. Dette kan tolkes som at de ikke går glip af stemmer pga. strategisk stemmeafgivelse. Endelig kan det konkluderes at den svenske spærregrænse har bidraget til at SD er blevet holdt ude af Riksdagen i de første 19 år af deres eksisten. Dette understøtter hypotese A2 også ift. repræsentation i parlamentet.

Establishmentpartiernes strategi vis-a-vis Sverigesdemokratana

Valgene til Riksdagen i både 2010 og 2014 (og det seneste i 2018!) resulterede i at ingen af de to politiske blokke (centreret omkring henholdsvis Socialdemokraterna og Moderaterna) kunne skaffe flertal for en regering. SNs mandater bliver altså interessante. Men partierne vælger at lave en **cordon sanitaire**, en blokerende coalition, hvor de love hinanden at de ikke vil danne en regering baseret på stemmer fra SD. Dermed forhindres SDs i at få indflydelse på svensk lovgivning. (Rydgren 2006 -s. 179).

Derudover har partierne fra starten eksplicit angrebet SDS politik positioner samt partiets retorik...

Nedenfor citater der underbygger analysen af partistrategi: De stammer fra Heinze 2018 side 298 – 300:

. During the campaigns in 2006 and 2010, they **af dramatiseringd (dismissive)** the immigration issue and focused on socio-economic issues (Heinze 2018)

In recent years, the immigration issue has become more important to the political agenda and in public debate, though the establishment parties **af dramatiseringd** it during the election campaigns (Klein 2013: 126). (Heinze 2018)

Their leading candidates ruled out any form of collaboration with the SD... **(adversarial)** (Heinze 2018, 299)

Although no political bloc gained a majority, the establishment parties refused to collaborate with the SD and a centre-right minority government was formed (I 2010?) Two years after the elections, the establishment parties still refused to cooperate with the SD) though there were some legislative collaborations with it at the local level (During the 2014 campaign, socio-economic issues became central and overshadowed the immigration issue). Moreover, the Moderate Party's leading candidate, Fredrik Reinfeldt, publicly supported Sweden's liberal refugee policy. **(HOLD = Adversarial)**

...After the elections, a centre-left minority government was created but almost collapsed when it came to passing the state budget... New elections were averted by the 'December Agreement', in which all democratic parties agreed to grant executive power and the authority to pass the state budget to the largest bloc until 2022 (Cordon Sanitaire = **Adversarial**)... With this new parliamentary procedure, the parties have been able to maintain their cordon sanitaire and retain policy-making within the political blocs. ... Since 2014, some centre-right politicians have looked more favourably at cooperating with the SD (... + call for the termination of the cordon sanitaire (**svag collaborate fra centrum-højre = svag accomodative**)

The cordon sanitaire could only survive because of the collective support of all democratic parties, which have rejected any form of collaboration at the national level and even used legal restrictions. (Heinze 2018, 300)

Tabel 8: Establishment partiernes strategier og SDs succes		
	Strategier	Succesrate

	Socialdemokraterna	Moderaterna	Vælgersucces	Mandatsucces	Politisk succes
1991 – 2010	Dismissive (Ignore), Adversarial (demonise)	Dismissive (Ignore), Adversarial (demonise)	Delvist (de kom ind)	nej	nej
2010 – i dag	Adversarial (Cordon sanitaire, demonise) delvis adoptiv	Cordon sanitaire, delvis adoptiv	ja	ja	nej

C1: En dismissiv strategi (ignore, afdramatisering) fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier er fremmede for disse partiers succes.

Casen SD understøtte delvist hypotesen. På den ene side korrelerer de dismissive strategier med at SD i ca. 20 år ikke var succesfulde. På den anden side forhindrede de afvisende strategier ikke partiet i at slå igennem i 2010-2014

I Sverige var establishmentpartiernes strategi igennem hele perioden at føre en afvisende afdramatiseringspolitik overfor Sverigesdemokratana. Denne strategi korrelerer med at SD i de første 19 år af sin eksistens var et lille parti uden for Riksdagen. Når det er sagt, brød SD igennem i 2010 og er vokset kraftigt på trods af blandt andet denne afdramatisering-strategi. Casen SD giver altså et blandet billede, men grundlæggende vil jeg vurdere at den *ikke* underbygger hypotesen. Den understøtter derimod delvist modhypotesen, nemlig at en afvisende politik fremmer højrepopulistiske partiers succes (vælgersucces og mandatsucces) .

C2: En adversarial strategi (hold, demonisering, cordon sanitaire, og/eller legale restriktioner) fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier mindsker de sidsnævntes succes

Establishmentpartiernes strategi vis-a-vis Sverigesdemokratana kan helt overordnet karakteriseres som en adversarial politik, primært hængt op på den stærke cordon sanitaire som alle establishmentpartierne i Sverige har forpligtet sig til siden SD kom i Riksdagen, men også understøttet af eksempler på brug af

demoniserende samt *hold* strategier mod SD fra starten. Som for hypotesen ovenfor har establishmentpartierne altså ført en *adversarial* politik overfor Sverigesdemokratana, både i de første 19 år hvor partiet var et lille parti uden for Riksdagen samt siden 2010, hvor partiet har tredoblet sin stemmeandel samt sit mandattal. Ift. stemmer og mandater kan den således delvist ses som en effektiv strategi i den første periode, hvorimod det ift. stemmer og mandater kan ses som en klart kontraproduktiv strategi i den sidste periode, hvor SD har vundet kraftigt frem. Ift. politisk indflydelse og regeringspositioner har *cordon sanitaire* dog opnået sit mål, idet SD ikke har haft mulighed for at påvirke svensk *policy*.

C3: En adopterende strategi fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier mindsker de sidsnævntes succes

Hverken Moderaterna eller Socialdemokratana har for alvor ført en adopterende strategi overfor Sverigesdemokratana i langt størstedelen af perioden. Fraværet af en sådan strategi korrelerer med at SD er blevet hold ude af Riksdagen længe, men samtidig korrelerer fraværet af en sådan strategi også med at partiet er gået frem siden 2010. I de seneste 2-3 år er der eksempler på at establishmentpartierne har adopteret adopterer mere strikse politikker på udlændige/indvadrer området. (Christiansen 2017) Denne adoption korrelerer med en stigende tilslutning i 2019. Hypotesen kan altså ikke understøttes. Det modsatte er måske snarere tilfældet.

C4: En kollaborativ strategi fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier fremmer disses succes

Hypotesen kan ikke testes direkte i casen SD, da establishmentpartierne i Sverige ikke har ført en kollaborativ strategi overfor SD i noget omfang. Tvært imod.

3.2 Komparativ analyse

I de ovenstående case-analyser har jeg undersøgt hvad specialets fire cases hver for sig indikerer omkring sammenhængen mellem det specifikke højrepopulistiske parti succes og 1) det valgsystem som det højrepopulistiske parti befinder sig i, 2) udformningen af det politiske rum som det højrepopulistiske parti er placeret i samt 3) de strategier/reaktioner som establishmentpartierne forfølger overfor den højrepopulistiske udfordre.

I den nærværende komparative analyse vil jeg sammenligne delkonklusionerne fra hver case med hinanden med det formål at afklare hvorvidt hypotesen er gældende eller skal nuanceres ift. en eller flere af de tre politisk-institutionelle variable.

3.2.1 Udformningen af det politiske rum og højrepopulistiske partiers succes

Hypotese A1: Konvergens mellem de dominerende establiementpartier fremmer de højrepopulistiske partiers succes. Divergens begrænser den.

	<i>Front National</i>	<i>Dansk Folkeparti</i>	<i>UKIP</i>	<i>Sverigedemokraterna</i>	sammenlagt
<i>Overordnet</i>	<i>Overordnet understøttet</i>	<i>Overordnet understøttet</i>	<i>Overordnet understøttet</i>	<i>Ikke entydigt understøttet</i> <i>(establishment-konvergerer frem til 2010)</i>	<i>Understøttet</i>
<i>EU</i>	<i>understøttet</i>	<i>understøttet</i>	<i>Understøttet</i>	<i>Understøttet</i>	<i>Understøttet entydigt</i>
<i>Multikulturalisme</i>	<i>understøttet</i>	<i>Ikke understøttet</i>	<i>Ikke entydigt understøttet</i>	<i>Ikke understøttet</i>	<i>Ikke understøttet</i>

I relation til konvergens på højre venstre akse peger sammenligningen på at en konvergens mellem de dominerende establishmentpartier, som forventet, fremmer de højrepopulistiske partiers succes. Casen SD viser at dette dog ikke altid er gældende. Et forbehold som f.eks. kan forklares ved at et højrepopulistisk parti kan være så ekstremt at utilfredse vælgere ikke ser dem som et legitimt alternativ.

Konvergens ift. multikulturalisme mellem establishmentpartierne lader til gengæld ikke til at kunne forklare de højrepopulistiske partiers succesrate. At konvergens her ikke lader til at være en del af forklaringen kan hænge sammen med at immigration/integrations politikken er et af de områder som er de højrepopulistiske partiers niche (Akkerman, de Lange og Rooduijn 2016) hvor det netop er holdning til multikulturalisme som er begrundelsen for at de for en vælgertilslutning; de højrepopulistiske partier er "den rene vare".

Den konvergens som der i de cases vi har arbejdet med findes ift. EU blandt establishmentpartierne harmoner med succes for højrepopulisterne. Der er et stort uopfyldt rum på den EU-skeptiske side som højrepopulisterne kan hente vælgere i.

Hypotese A2: Hvis et højrepopulistisk parti indtager en position i det politiske rum, som ligger til højre for det dominerende borgerlige establishment-parti, men samtidig ligger tæt på midten (medianvælgeren), fremmer det de højrepopulistiske partiers mulighed for succes

	<i>Front National</i>	<i>Dansk Folkeparti</i>	<i>UKIP</i>	<i>Sverigedemokraterna</i>	<i>Sammenlagt</i>
<i>Overordnet placering</i>	<i>Understøttes</i>	<i>Understøttes</i>	<i>Ikke understøttet</i>	<i>Understøttes</i>	<i>Understøttet</i>
<i>EU placering</i>	<i>Understøttes</i>	<i>Understøttes</i>	<i>Understøttet</i>	<i>Delvist understøttet</i>	<i>Understøttet</i>
<i>Multikulturalisme placering</i>	<i>Understøttes</i>	<i>Svagt Understøttet</i>	<i>Ikke testbar</i>	<i>Svagt Understøttet</i>	<i>2/3 Understøttelse</i>

		(niche)- forklaringen			
--	--	--------------------------	--	--	--

Casen DF, FN og SD bekræfter at der er en stærk korrelation mellem en placering umiddelbart til højre på højre venstre for establishmentpartier og højrepopulistiske partiers mulighed for succes. Casen UKIP modsider denne sammenhæng idet de oplever deres største vælgerfremgang når de har lagt sig til venstre for the Conservatives og til højre for Labour. At denne position kan korrelerer med fremgang for UKIP understøtter tilgængæld 'the new winning formulae'; at højrepopulisterne har succes hvis de indtager en velfærdschauvinistiske position (Carter 2005) (Schumacher og van Kersbergen 2016), eller i hvert fald, at: *"the radical right parties do not necessarily embrace market liberal positions on economic distributive issues as an essential element of their 'winning formula' (Meret 2009)*

Ift. EU er der en klar korrelation mellem fremgang og positionen lidt mere skeptisk end det store centrum-højre parti. DF har altid haft en EU-skeptisk position og er gået frem. Front National fik vælgersucces samtidig med at de gik fra en mere EU-venlig til en mere EU-skeptisk position.

Ift. multikulturalisme gælder det ligeledes at højrepopulisterne går frem hvis de ligger lidt til højre for centrum-højre. I de tilfælde i casene hvor dette ikke gør sig gældende er der tale om forhold som enten ikke er omfattet af præmissen for hypotesen eller at hypotesen bliver annulleret af det forhold at multikulturalisme er en niche position. Det er således muligt at ligge langt fra centrum-højre partiet og stadig have succes, i hvert fald når der er tale om et område som udgør det højrepopulistiske partis niche.

Hypotese A3: Højrepopulistiske partier nyder fremgang hvis det dominerende borgerlige establishmentparti rykker i retning af det højrepopulistiske.

	<i>Front National</i>	<i>Dansk Folkeparti</i>	<i>UKIP</i>	<i>Sverigedemokrata na</i>	<i>Sammenlagt</i>
<i>Overordnet placering</i>	Kan ikke testes	Kan ikke testes	Kan Ikke testes	Ikke testes	Kan ikke testen
<i>EU placering</i>	Kan ikke testes	Ikke testes	Ikke testes	Ikke testes	Ikke testes

<i>Multikulturalis em</i>	Understøttet	Understøttet	Ikke testes	Understøttet	Understøttet
-------------------------------	--------------	--------------	-------------	--------------	--------------

Ift. den generelle placering på højre-venstre akse samt placeringen ift. EU er det ikke muligt at undersøge betydningen af at centrum-højre rykker i retning af det højrepopulistiske parti, idet dette ikke har fundet sted i nogle af casene inden for de undersøgte perioder. Derimod understøtter både tilfældet DF, FN og SD at en sådan bevægelse i retning af det højrepopulistiske parti korrelerer med fremgang for partierne.

Sammenfattende kan det således konkluderes at den optimale situation for de højrepopulistiske partier er hvis establishment konvergerer svagt til højre for midten og dermed skaber rum for at de højrepopulistiske partier kan ligge sig moderat til højre for centrum-højre partiet.

3.2.2 Valgsystemet og højrepopulistiske partiers succes

Hypotese B1: *Majoritære valgsystemer er hindrende for højrepopulistiske partiers succes / proportionale valgsystemer er faciliterende for højrepopulistiske partiers succes. En høj district magnitude er fremmende for højrepopulistiske partier, en lav district magnitude er hæmmende.*

	<i>Front National</i>	<i>Dansk Folkeparti</i>	<i>UKIP</i>	<i>SD</i>	<i>Sammenlagt</i>
Vælgersucces	<i>Understøtt er ikke</i>	Understøtter	Understøtter	<i>ikke Understøttet</i>	2/4 Delvist understøttet
Mandatsucces	<i>Understøtt er</i>	Understøtter	Understøtter	Understøttet	4/4 Understøttet

Det majoritære system er ikke altid mere hæmmende for de højrepopulistske partier end et proportionalt system. Casen DF og casen UKIP støtter at det majoritære system er hæmmende og PRer fremmende men casen SD viser at et proportionalt system ikke i sig selv er nok til at sikre succes og casen Front National viser at højrepopulisterne godt kan få vælgersucces i et majoritært system. Sådanne konklusioner er i tråd med (Carter 2004). Kigges der derimod på mandatsucces bekræfter de fire cases tydeligt at det majoritære system er hæmmende og at PRsystem er fremmende; disproportionaliteten for de højrepopulistiske partier i de majoritære systemer er meget høj i negativt favør, hvorimod den er tæt på proportional i det proportionale system.

Hypotese B2: *En høj spærregrænse (formel og effektiv) er hindrende for de højrepopulistiske partiers succes. En lav spærregrænse er faciliterende for succes*

	<i>Front National</i>	<i>Dansk Folkeparti</i>	<i>UKIP</i>	<i>Sverigedemokraterna</i>
vælgersucces	Ikke-understøttet	Understøttet	Undersøgt	Ikke understøttet
mandatsucces	Understøttet	Understøttet	Understøttet	Understøttet

Ift. spærregrænsers betydning bekræftes det, i tråd med forventningen (se afsnit 2.2.1) at en høj effektiv spærregrænse korrelerer en lavere succesrate for højrepopulisterne. Den formelle spærregrænse kan også være en hæmsko for succes hvilket fremgår ved en sammenligning af casen DF og casen SD; I Danmark er den formelle spærregrænse på to procent og DF var en succes lige fra starte, i Sverige er den på fire procent og det tog Sverigedemokraterna 19 år at komme i Riksdagen.

3.2.3 Establishmentpartiers strategi vis-à-vis højrepopulisterne

C1: En afvisende strategi (ignore og/eller afdramatisering) fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier er fremmende for disse partiers succes.

	<i>Front National</i>	<i>DF</i>	<i>UKIP</i>	<i>SD</i>	<i>Sammenlagt</i>
Stemmesucces	<i>Delvist understøttet</i>	Understøttet	<i>Delvist understøttet</i>	<i>Delvist understøttet</i>	Delvist understøttet (2.5/4)

Det er ikke belæg for at konkluderer, ud fra de fire cases, at en dismissive strategi entydigt fremmer højrepopulistiske partiers succes, idet der i alle casene (på nær casen DF – som er speciel fordi de kom ind på ryggen af Fremskridspartiet) er eksempler på at en afvisende strategi i starten rent faktisk har korreleret med at partierne i mange år ikke blev succesfulde. Omvendt har denne strategi helt entydigt ikke kunnet forhindre at partierne fik succes på den lange bane. Efter at partierne fik valgsucces har establishmentpartierne ikke i de undersøgte cases fortsat en afvisende politik, hvorfor test af hypotesen efter partiene fik succes ikke har været muligt.

C2: En adversarial strategi (hold, demonise, cordon sanitaire og/eller legal restrictions) fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier mindsker de sidstnævntes succes

	<i>Front National</i>	<i>Dansk Folkeparti</i>	<i>UKIP</i>	<i>Sverigedemokraterne</i>	<i>Sammenlagt</i>
Vælger	<i>Delvist understøttet</i> (1/2)	<i>Svagt understøttet</i> (1/2)	<i>Svagt understøttet</i> ikke 0,25	<i>Delvist understøttet</i> (understøttet i første periode) 1/2	<i>Delvist understøttet</i> ikke (1,75/4)

Mandat	Understøttet (cordon sanitarie)	<i>Ikke relevant</i>	Ikke understøttet	<i>Ikke relevant</i> (da partierne kan indflyder på omregningen fra stemmer til mandater)	Delvist understøttet (2/4)
Politisk indflydelse	<i>ikke relevant</i> (pga manglende mandater) Dog måske indirekte: agenda setting	Svagt understøttet (DF fik politiske indflydelse)	<i>Ikke relevant</i> (pga mangle mandatater) Dog indirekte pga Brexit	Understøttet (cordon sanitaire)	Delvist understøttet

Forventningen om at en adversarial strategi vil kunne reducere de højrepopulistiske partiers succes (se afsnit 2.2.3) ift. vælgerstøtte kan ikke bekræftes i nogle af de fire cases, efter de er blevet valgt ind første gang. Det omvendte lader derimod til at være tilfældet. Det eneste tilfælde hvor der er korrelation mellem en adversarial strategi og lav stemmesucces er i casen SD i de første 19 år af partiets levetid. En adversarial strategi kan altså måske fungerer hvis dem der angribes, er tilpas ekstreme som SD var i perioden.

En årsag til at adversarial kan være negativ kan komme fra Casen FN hvor Merguid anfører at: *The Socialists' timely implementation of a range of adversarial tactics facilitated the legitimization of the niche party in the electoral sphere; voters favoring immigration restrictions and repatriation were encouraged to support the issue's "true owner" – the FN.*

Ift. mandatsucces er der dog belæg i Casen FN for at en adversarial politik fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier kan forhindre de højrepopulistiske partiers succes. Anvendelsen af forskellige

cordon sanitaire tiltag (herunder valgalliancer, republikansk front osv.) har, via valgsystemets mekanikker, forhindret FN i at få så mange mandater som de ellers kunne have fået. I Casen Front National er det også værd at nævne at selve det Franske valgsystem (med to runder) er et resultat af en partistrategisk beslutning af præsident de Gaulle med oprettelsen af den femte republik hvori det specifikt har været et mål at forhindre 'ekstreme partiers succes'.

Ift. politisk indflydelse finder man i casen SD et tydeligt eksempel på at en adversarial strategi (i form af Cordon Sanitaire) kan forhindre de højrepopulistiske partier i at få politisk indflydelse. I et majoritært system, som ved casen FN, er det muligt at holde et højrepopulistiske parti fra politisk indflydelse alene hvis kun nogle af establishmentpartierne beslutter sig for dette, hvorimod det i det proportionale er nødvendigt at begge de to store establishmentpartier, fra hver blok, kan blive enige herom.

C3: En adopterende strategi fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier mindsker de sidstnævntes succes

	<i>Front National</i>	<i>DF</i>	<i>UKIP</i>	<i>SD</i>	<i>Sammenlagt</i>
Stemme-succes (De to andre giver ingen mening)	Understøtter ikke hypotesen	Hypotesen er ikke understøttet (men måske på lang sigt jf. aktuel DF)	Ikke understøttet	ikke understøttet	Hypotesen er ikke understøttet.

Alle de fire cases tegner et billede af at forventningen ikke er korrekt – måske snarere tvært imod. Der er ikke fundet evidens for, at en adopterende strategi fra establishmentpartierne skulle have ført til reduceret vælgertilslutning. Snarer peger casene på, at sammenhængen mellem en adopterende strategi og de højrepopulistiske partiers udvikling er omvendt: en adopterende strategi fra establishmentpartierne vis-à-vis de højrepopulistiske partier forøger snarere de sidstnævntes succes. Et eksempel på dette finder vi i casen FN hvor der er en korrelation mellem Nicolas Sarkozys hårde linje mod kriminalitet og udlændinge efter 2007 og FN's comeback fra 2007 efter nedgangen i start 2000'eren.

C4: En kollaborativ strategi fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier fremmer de sidstnævntes succes

	<i>Front National</i>	<i>DF</i>	<i>UKIP</i>	<i>SD</i>	<i>Sammenlagt</i>
<i>Stemme-succes</i> <i>(De to andre giver ingen mening)</i>	Svagt understøttet	Understøttet (hypotesen bekræftes)	Kan ikke testes (der er ingen eksempler på det)	Kan ikke testes	Understøttet
<i>Politisk indflydelse</i>	Svagt understøttet	Understøttet	Kan ikke testes	Kan ikke testes	Understøttet

En kollaborativ politik er kun for alvor blevet forfulgt i casen Dansk Folkeparti af de fire cases jeg arbejder med. I de øvrige cases har establishmentpartierne ikke for alvor samarbejdet med det højrepopulistiske parti, om end der i casen FN er et eksempel på at establishment højre i en kort periode efter FNs gennembrud og indtil start-halfemserne i visse tilfælde samarbejdede med FN på det lokale, regionale såvel som på det nationale niveau. I casen Dansk Folkeparti fremgår det tydeligt at de Venstre-ledede regeringers samarbejde med DF korrelerer med DFs fortsatte og uafbrudte vælgerfremgang. Derudover har samarbejdet, hvor DF har været støtteparti og aktivt en del af den såkaldte "blå blok", resulteret i politisk indflydelse. Casen understøtter altså at en kollaborativ strategi fra establishmentpartierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier fremmer de sidstnævntes succes. Der er dog empirisk belæg for at tro at en sådan sammenhæng ikke altid gælder eller måske at den kun gælder under særlige forudsætninger som dem i Casen DF. For det højrepopulistiske østrigske parti FPÖ var det, for eksempel, ikke en succes at indgå i et regeringssamarbejde, som det de indgik i med ÖVP fra 2000 til 2005: *"the challenges of being in office soon undermined the party's [FPÖs] internal stability and electoral support"* (Meret 2009, 187-188). Forskellen mellem DF og FPÖ kunne antyde at det for et højrepopulistisk parti er en fordel at samarbejde i en støttepartisstruktur – hvilket dog kun er muligt i lande med negativ parlamentarisme – men en ulempe direkte at gå i en regeringskoalition. En

Kapitel IV: Diskussion og Konklusion

Jeg vil som sagt argumentere for, at de cases jeg er endt med at udvælge, tilsammen giver mig de bedste muligheder for at teste arbejdshypoteserne: men det endelige valg var resultatet af et tæt løb; jeg kunne have valgt andre cases, hvoraf specielt Lega Nord og FPÖ blev overvejet, hvilket ville have resulteret i andre perspektiver. I casen FPÖ ville vi have kunnet undersøge korrelationen mellem vælgersucces og deltagelse i regering samt betydningen af en direkte GroKo i forhold til betydningen af konvergens i det politiske rum. I casen Lega Nord, ville jeg kunne have undersøgt betydningen af det valgsystemet, der betegnes mixed member-system, ligesom jeg ville have kunnet undersøge betydningen af et regionalt baseret parti i forhold til vælgertilslutning i valgsystemet.

I min analyse af valgsystemet betydning har jeg ikke haft fokus på fænomenerne 'malapportionment' samt 'gerrymandering'. (Baldini 2009). Det kan ikke udelukkes, at konklusionerne omkring valgsystemernes betydning kunne have ændret sig både i casen FN og UKIP, idet der i begge lande jf. (Baldini 2009) er distrikter, hvor der er signifikant ulige stemme til repræsentations ratioer. Da de urbane centre ofte får for få mandater tildelt i forhold til deres befolkningstal og da de landdistrikterne ofte oplever det omvendte, er det min vurdering, at hvis ovennævnte fænomener har haft betydning vil det have været til fordel for FN og UKIP, idet begge partier står stærkest uden for de urbane centre.

Analysen af de fire cases er baseret på så ny empiri som muligt. Der er dog en periode på 1-5 år som jeg ikke har kunnet undersøge systematisk, fordi der endnu ikke forlægger udgivne peer reviewed forskningslitteratur på området. Dette kan have bevirket at der er visse udviklinger i casene som jeg ikke har fået med i analysen. Et eksempel på en sådan udvikling finder man i Danmark hvor DF for nyligt er gået kraftigt tilbage. Hvordan kan man forklare denne tilbagegang? En forklaringstype kunne være at det måske er resultatet af at Socialdemokratiet har lykkedes med at føre en afdramatiserende /adaptiv strategi overfor DF i form af en kombination af en stam udlændingepolitik (adoptiv) som har muliggjort en troværdig afdramatiserende strategi hvor issue Klima i stedet for indvandring har været i fokus.

3.3 Konklusion

Hvilken rolle spiller forskellige konfigurationer af henholdsvis valgsystemet, indretningen af det politiske rum samt den partistrategiske kontekst for højrepopulistiske partiers succes i Vesteuropa?

Formålet med det nærværende speciale har været af belyse, hvilken rolle forskellige konfigurationer af henholdsvis valgsystemet, indretningen af det politiske rum samt den partistrategiske kontekst har for højrepopulistiske partiers succes i Vesteuropa.

Den komparative analyse af Dansk Folkeparti, Front National, UKIP samt Sverigedemokraterna har ført frem til følgende centrale konklusioner, der besvarer problemformuleringen.

Angående betydningen af valgsystemstypen har den komparative analyse vist, at det majoritære system ikke i alle tilfælde, er mere hæmmende for højrepopulistiske partiers succes end det proportionale system. Dette står i modsætning til forventningerne fra megen af litteraturen. Ganske vist underbygger casen UKIP at et majoritært system kan resultere i, at det højrepopulistiske parti ikke kan få stemmesucces men casen FN er den hvide svane der falsificerer denne forventning. Casen FN indikerer dog at baggrunden for FNs succes i det majoritære system måske kan findes i det forhold at partiet i en kort periode fik mulighed for at opstille under et proportional valgsystem, hvor de fik succes, hvilket var det der skulle til for at demonstrere overfor vælgerne at de var et valgbart parti. Hvis vi ser på oversættelsen fra stemmer til mandater viser analysen, at der imidlertid er stor understøttelse af forventningen om at det majoritære system er en langt mere disproportionalt for de højrepopulistiske partier end PRsamt at denne disproportionalitet markant disfavoriserer højrepopulisterne. Den viser også at en formel spærregrænse i PRkan medvirke til at holde et højrepopulistisk parti ude af parlamentet meget længe, hvis den bliver for høj. Når det kommer til politisk indflydelse er der til gengæld ikke fundet nogen evidens for, at det ene system skulle være mere faciliterende for højrepopulisternes succes end det andet. Analysen antyder derimod, at establishment-partiernes ageren overfor højrepopulisterne har meget større betydning for hvilken indflydelse de ender med at få, end valgsystemet.

Angående betydningen af forskellige udformninger af det politiske rum peger den komparative analyse på, at konvergens mellem de dominerende establishment partier på højre-venstre akse såvel som i holdningen til EU, som forventet, fremmer deres succes. I relation til establishment-partiernes holdningen til multikulturalisme finder vi ikke denne sammenhæng. De højre populistiske partier har fremgang også når establishment-partierne ikke konvergerer. Derudover bekræfter den komparative analyse, at de højre populistiske partier får størst succes, hvis mulighedsstrukturerne i det politiske rum giver dem mulighed for at kunne placere sig til højre for det store borgerlige parti uden dog at skulle indtage en for ekstremistisk position. Alt i alt understøtter analysen at en velfærdchauvinistisk placering i det politiske rum er en succesfuld "winning formular". Endelig understøtter den komparative analyse, forventningen om, at de

borgerlige establishment-partier kan legitimere højre-populisternes markante holdninger på immigration/integrations området ved selv at placere sig mere yderligt i det politiske rum på dette område.

Når det kommer til effekten af establishment-partiernes ageren overfor højrepopulisterne viser den komparative analyse for det første, at en adaptiv politik overfor de højrepopulistiske partier i mange tilfælde korrelere med fremgang for sidst nævnte. Derudover finder vi også at en samarbejdsstrategi medfører øget vælgerstilslutning. Dernæst viser analysen, at en afvisende strategi fra establishment-partierne side, har jeg fundet, at der ikke i de undersøgte cases er grundlag for at kunne konkludere, at en afvisende strategi kan forhindre, at de højre-populistiske partier får succes, om end der i casene også findes belæg for, at en afvisende strategi kan forhindre deres synlighed i de første mange år efter stiftelsen. Det forhold, at en afvisende strategi blev ført i Sverige og UK kan være en medvirkende forklaring på at højre populisterne i disse lande brugte knap 20 år på at slå igennem, hvorimod DF havde succes fra første valg. I opstillingen af arbejdshypoteserne var det forventningen, at en adversarial strategi fra establishment-partierne vis-a-vis de højrepopulistiske partier ville reducere disse partiers stemmeandel. Hver af de fire cases modsiger dette, i hvert fald, hvis vi har fokus på tidsperioden efter partierne er blevet valgt ind. Når det kommer til mandatsucces såvel som politisk indflydelse, kan en adversarial strategi, hvis den tager form af en cordon sanitaire, til gengæld, modvirke højrepopulisternes succes. I det majoritære valgssystem kan cordon sanitaire være yderst effektiv til at forhindre dem i overhovedet at komme i parlamentet, hvorimod en cordon sanitaire i det proportionale valgssystem ikke kan forhindre partiet i at komme i parlamentet – men dog, hvis begge fløje er indstillet herpå, kan forhindre politisk indflydelse. Den sidste form for strategi, vi testede var den kollaborative. Denne strategi har imidlertid kun kunne testes i en af specialets fire cases, DF. I casen DF fremgår det tydeligt, at de Venstre-ledede regeringers samarbejde med DF korrelere med en uafbrudt vælgerfremgang for DF. En yderligere pointe der kan drages fra den komparative analyse, er, at variabelen valgssystem har størst betydning for de højrepopulistiske partiers succes i kombination med den partistrategiske kontekst.

Afslutningsvis kan det konkluderes at for at forstå de højrepopulistiske partiers succes er det afgørende at have fokus på den specifikke kombinationen af de undersøgte mulighedsstrukturer. I forhold til kombinationerne kan placeringerne i det politiske rum opfattes som en uafhængig variabel, hvorimod valgsystemet og den partistrategiske kontekst er intervenserende variable, der påvirker hvordan placeringen i det politiske rum omsættes til succes.

Referencer

- Abedi, Amir. »Challenges to established parties: The effects of party system features on the electoral fortunes of anti-political-establishment parties.« *European Journal of Political Research* 41 (2002): 551-583.
- Abou-Chadi, T., og W. Krause. »The Causal Effect of Radical Right Success on Establishment Parties' Policy Positions. A Regression Discontinuity Approach.« *British Journal of Political Science*, 2018: 1-19.
- Akkerman, Tjitske, Sarah L. de Lange, og Matthijs Rooduijn. *Radical Right-Wing Populist Parties in Western Europe: Into the Establishment*. London: Routledge, 2016.
- Amaro, Silvia. »Defeated conservative Fillon calls on supporters to choose Macron over Le Pen.« *CNBC*, 23. April 2017.
- Arzheimer, Kai, og Elisabeth Carter. »Political opportunity structures and right-wing extremist party success.« *European Journal of Political Research* 45 (2006): 419-433.
- Association Press in Paris. »Marine Le Pen rebrands Front National in push for support.« *TheGuardian.com*. 1. juni 2018. <https://www.theguardian.com/world/2018/jun/01/marine-le-pen-rebrands-front-national-in-push-for-support> (senest hentet eller vist den 4. august 2019).
- Baldini, Gianfranco. »Electoral Systems in Contemporary Advanced Democracies: Basic Principles and Their Mechanics.« I *Elections, Electoral Systems and Volatile Voters*, af Gianfranco Baldini og Adriano Pappalardo, 16-38. London: Palgrave Macmillan, 2009.
- Baldini, Gianfranco. »Majoritarian Systems.« I *Elections, Electoral Systems and Volatile Voters*, af Gianfranco Baldini og Adriano Pappalardo, 38-60. Basingstoke: Palgrave Macmillan, 2009.
- Bale, Tim. »Cinderella and her ugly sisters: the establishment and extreme right in Europe's bipolarising party systems.« *West European Politics*, 2003: 67-90.
- Carter, Elisabeth. »Does PR Promote Political Extremism? Evidence from the West European Parties of the Extreme Right.« *Representation* 40, nr. 2 (2004): 82-100.
- . *The Extreme Right in Western Europe: Success or Failure?* Manchester: Manchester University Press, 2005.
- Carvalho, Joao. »The French Establishment and the Front National's Electoral Fortune.« Kap. 5 i *The European Establishment and the Populist Radical Right*, af Pontus Odmalm og Eve Hepburn. London: Routledge, 2017.

- Damgaard, Erik. »Parlamentarisme.« *Den Store Danske*. 2009.
<http://denstoredanske.dk/index.php?sideId=138931> (senest hentet eller vist den 27. september 2019).
- Danmarks Radio. »DR: EP-valg.« *Resultater EP-valg*. Danmarks Radio. 28. maj 2019.
<https://www.dr.dk/nyheder/politik/resultater/ep-valg> (senest hentet eller vist den 19. oktober 2019).
- Danmarks Statistik. »Beregninger til Folketingsvalg.« *DST.dk*. u.d.
<https://www.dst.dk/valg/beregningertilfolketingsvalg.pdf> (senest hentet eller vist den 2019).
- de Lange, Sarah L. »From Pariah to Power: The Government Participation of Radical Right-Wing Populist Parties in West European Democracies.« Ph.d.-opgave, University of Antwerp, 2008.
- de Vaus, David. *Research Design in Social Research*. London: SAGE Publications Ltd, 2001.
- Downs, M. W. *Political Extremism in Democracies: Combating Intolerance*. Palgrave Macmillan, 2012.
- Dubiel, Helmut. »The Specter of Populism.« *Berkeley Journal of Sociology* 31 (1986): 79-91.
- Engels, Friederich, og Karl Marx. »Manifesto of the Communist Party.« *Progress Publishers*, 1969: 98-137.
- EU-Oplysningen. »EU.dk.« *Hvor kan jeg se resultaterne af danske valg til Europa-Parlamentet*. Folketinget. 2014. <https://www.eu.dk/da/spoergsmaal-og-svar-folder/hvor-kan-jeg-se-resultaterne-af-danske-valg-til-europa-parlamentet> (senest hentet eller vist den 19. oktober 2019).
- European Commission. »State of the Union 2016.« *Publications Office of the European Union*. 14. september 2016. <https://publications.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/c9ff4ff6-9a81-11e6-9bca-01aa75ed71a1/language-en/format-PDF/source-30945725> (senest hentet eller vist den 20. september 2019).
- Flyvbjerg, Bent. »Fem misforståelser om casestudiet.« I *Kvalitative Metoder - en grundbog*, af Svend Brinkmann og Lene Tanggaard, 463-489. København K: Hans Reitzels Forlag, 2010.
- Foa, Roberto Stefan, og Yascha Mounk. »The Signs of Deconsolidation.« *Journal of Democracy*, Januar 2017: 6-15.
- Folketingets Oplysning. »Folketingsvalg 1953 - 2019.« *ft.dk*. juni 2019.
<https://www.ft.dk/~media/sites/ft/pdf/folkestyret/valg-og-afstemninger/folketingsvalg-fra-1953.ashx?la=da> (senest hentet eller vist den 19. oktober 2019).

- France Politique. »Votations (élections et référendums).« *france-politique.fr*. Redigeret af Laurent de Boissieu. 6. marts 2019. <https://www.france-politique.fr/election-politique.htm> (senest hentet eller vist den 19. oktober 2019).
- Galston, William A. »The rise of European populism and the collapse of the center-left.« *The Brookings Institution*. 8. Marts 2018. <https://www.brookings.edu/blog/order-from-chaos/2018/03/08/the-rise-of-european-populism-and-the-collapse-of-the-center-left/> (senest hentet eller vist den 26. juli 2019).
- Gøttske, Martin. »Den nye regering i Italien har gjort Lega til taber - og kan måske gøre klimaet til vinder.« *Information*, 30. august 2019: 8 -9.
- Ivaldi, Gilles. »No Longer a Pariah? The Front National and the French Party System.« I *Absorbing the Blow: Populist Parties and their Impact on Parties and Party Systems*, af Steven Wolinetz og Andrej Zaslove, 171-197. London: Rowman & Littlefield International Ltd, 2018.
- Ivaldi, Gilles. »No Longer a Pariah? The Front National and the French Party System.« I *Absorbing the Blow: Populist Parties and their Impact on Parties and Party Systems*, af Steven Wolinetz og Andrej Zaslove, 171-197. London: Rowman & Littlefield International Ltd & ECPR Press, 2018.
- Ivarsflaten, Elisabeth, og Frøy Gudbrandsen. »The Populist Radical Right in Western Europe.« I *Europa Regional Surveys of the World*. London: Routledge, 2014.
- Jackman, Robert W., og Karin Volpert. »Conditions Favoring Parties of the Extreme Right in Western Europe.« *British Journal of Political Science* (Cambridge University Press) 26, nr. 4 (1996): 501-521.
- Jupskås, Anders Ravik. »Shaken, but Not Stirred: How Right-wing Populist Parties Have Influenced Parties and Party Systems in Scandinavia.« I *Absorbing the Blow: Populist Parties and their Impact on Parties and Party Systems*, af Steven Wolinetz og Andrej Zaslove, 103-145. London/Colchester: Rowman & Littlefield International/ECPR Press, 2018.
- Kitschelt, Herbert. *The Radical Right in Western Europe: a comparative analysis*. Ann Arbor: The University of Michigan Press, 1996.
- Kommenda, Niko, Seán Clarke, Josh Holder, Poul Lewis, og Caelainn Barr. »Revealed: one in four Europeans vote populist.« *The Guardian* (Guardian News & Media Limited), november 2018.
- Krause, Werner, et al. *Manifesto Corpus*. Årg. 2019a. Berlin: WZB Berlin Social Science Center, 2019.

- Krell, Christian, Henri Möllers, og Niklas Ferch. *Reclaiming Action: Progressive strategies in times of growing right-wing populism in Denmark, Norway, Sweden and Germany*. Stockholm: Friedrich-Ebert-Stiftung Nordic Countries, 2018.
- Linderborg, Åsa, og Göran Greider. *Det Populistiske Manifest: For hårdtarbejdende, arbejdsløse, tandløse og 90 procent af alle andre*. København K: Informations Forlag, 2018.
- Lutz, Philipp. »Variation in policy success: Radical-right populism and migration policy.« *Researchgate.net*, 2018.
- Lykkeberg, Rune. *Vesten mod Vesten: Fortællinger om det politiske opbrud fra efterkrigstiden til Brexit og Trump*. København: Informations Forlag, 2019.
- Meguid, Bonnie M. *Party Competition between Unequals: Strategies and Electoral Fortunes in Western Europe*. Cambridge: Cambridge University Press, 2008.
- Meret, Susi. *The Danish People's Party, the Italian Northern League and the Austrian Freedom Party in a Comparative Perspective: Party Ideology and Electoral Support*. Ph.d.-afhandling, Aalborg Universitet, 2009.
- Mudde, Cas. *Are Popuists Friends or Foes of Constitutionalism?* Policy brief, The Social and Political Foundations of Constitutions, www.fljs.org, The Foundation for Law, Justice and Society, 2013.
- . *Populist radical right parties in Europe*. Cambridge: Cambridge University Press, 2007.
- Mudde, Cas. »Three decades of populist radical right parties in Western Europe: So what?« Kap. 2 i *On Extremism and Democracy in Europe*, af Cas Mudde, 13-17. London & New York: Routledge - Taylor & Francis Group, 2016.
- Muis, Jasper, og Tim Immerzeel. »Causes and consequences of the rise of populist radical right parties and movements in Europe.« *Current Sociology Review*, 2017: 909-930.
- Müller, Andreas. »Folketingsvalgkredse.« CC BY-SA 3.0. Creative Commons, 17. marts 2011.
- Pappalardo, Adriano. »The French 2RS: Suited for Comparative Research?« I *Elections, Electoral Systems and Volatile Voters*, af Gianfranco Baldini, 116-130. London: Palgrave Macmillan, 2009.
- Pauwels, Teun. »Explaining the strange decline of the populist radical right Vlaams Belang in Belgium: The impact of permanent opposition.« *Acta Politica* 46, nr. 1 (2011): 60-82.

- . *Populism in Western Europe: Comparing Belgium, Germany and the Netherlands*. Milton Park: Routledge, 2014.
- Riksdagsförvaltningen. »Sveriges Riksdag.« *Val till riksdagen*. 20. februar 2019. <https://www.riksdagen.se/sv/sa-funkar-riksdagen/demokrati/val-till-riksdagen/> (senest hentet eller vist den 19. oktober 2019).
- Rooduijn, Matthijs. »The rise of the populist radical right in Western Europe.« *European View* 14, nr. 3-11 (2015): udgivet online.
- Rooduijn, Matthijs. »The rise of the populist radical right in Western Europe.« *European View* 14, nr. 3 (Juni 2015).
- Rooduijn, Matthijs, Sarah L de Lange, og Wouter van der Brug. »A populist Zeitgeist? Programmatic contagion by populist parties in Western Europe.« *Party Politics*, 2014: 563-575.
- Rousseau, Bryant, Adam Pearce, og Gregor Aisch. »The New York Times.« *How Far is Europe Swinging to the Right?* 23. oktober 2017. <https://www.nytimes.com/interactive/2016/05/22/world/europe/europe-right-wing-austria-hungary.html> (senest hentet eller vist den 4. august 2019).
- Rubin, Alissa J. »Macron Decisively Defeats Le Pen in French Presidential Race.« *The New York Times*, 7. Maj 2017.
- Rydgren, Jens. »Explaining the Emergence of Radical Right-Wing Populist Parties - The Case of Denmark.« *West European Politics* 27, nr. 3 (2004): 474-502.
- Sanders, David, og David Twyman. *Autoritarian Populist Opinion in Europe*. Survey, Department of Government, University of Essex, YouGov.com, 2017.
- Schumacher, Gijs, og Kees van Kersbergen. »Do establishment parties adapt to the welfare chauvinism of populist parties?« *Party Politics* 22, nr. 3 (2016): 300 - 312.
- Shields, James. *The Extreame Right in France: From Pétain to Le Pen*. London: Routledge, 2007.
- Shields, James. »The Front National at the polls: Transformational elections or the status quo reaffirmed?« *French Politics*, 2015: 415-433.
- Sierakowski, Slawomir. »How Europe's Populists Lost the EU Game of Thrones.« *Project Syndicate*, 29. juli 2019.

- Stabenow, Michael. »EU-Ratspräsident van Rompuy: Anlaufstelle für Merkel und Sarkozy.« *Frankfurter Allgemeine*, 9. april 2010.
- Stockemer, D. *The Front National in France*. Springer International Publishing AG, 2017.
- Stothard, Michael. »Marine Le Pen claims 'opposition' mantle after bitter defeat.« *Financial Times*, maj 2017.
- Surel, Yves. »Populism in the French Party System.« I *Democracies and the Populist Challenge*, af Yves Surel og Yves Mény, 139-155. Basingstoke: Palgrave, 2002.
- Sveriges officiella statistik. »Historisk statistik över valåren 1910 - 2014. Procentuell fördelning av giltiga valsedlar efter parti och typ av val.« *SCB.se*. 2015. <https://www.scb.se/hitta-statistik/statistik-efter-amne/demokrati/allmanna-val/allmanna-val-valresultat/pong/tabell-och-diagram/historisk-valstatistik/historisk-statistik-over-valaren-19102014.-procentuell-fordelning-av-giltiga-valsedlar-efter-parti-och-t> (senest hentet eller vist den 19. oktober 2019).
- Taggart, Poul. *Populism*. Buckingham: Open University Press, 2000.
- Team, Manifesto Project. »A short primer on the Manifesto Project and its methodology.« *Manifesto Projects websted*. 28. April 2018. <https://manifesto-project.wzb.eu/tutorials/primer> (senest hentet eller vist den 17. oktober 2019).
- Trithart, Albert. »Stemming the Populist Tide: How Electoral Rules May Hold Back the World's Le Pens.« *IPI - Global Observatory*. 25. april 2017. <https://theglobalobservatory.org/2017/04/france-populism-le-pen-macron-trump-brexit/> (senest hentet eller vist den 25. September 2019).
- Valmyndigheten. »Election results 2018.« *Val.se*. 17. september 2018. <https://www.val.se/servicelankar/other-languages/english-engelska/election-results-2018.html> (senest hentet eller vist den 19. oktober 2019).
- van der Meer, Tom W.G. »Political Trust and the "Crisis of Democracy".« *Oxford Research Encyclopedia of Politics*. Januar 2017.
- van Kessel, Stijn. »A Matter of Supply and Demand: The Electoral Performance of Populist Parties in Three European Countries.« *Government and Opposition* 48, nr. 2 (2013): 175-199.
- Wilcox, Madison. »Negative Parliamentary Governance and Radical Right Wing-Populism.« *The SAIS Europe Journal*. 5. Maj 2017. www.saisjournal.org/post/negative-parliamentarian-governance-and-radical-right-wing-populism#close (senest hentet eller vist den 2019. september 2019).

Wolinetz, Steven, og Andrej Zaslove. *Absorbing the Blow: Populist Parties and their Impact on Parties and Party Systems*. London: Rowman & Littlefield International og ECPR Press, 2018.

Wolinetz, Steven, og Andrej Zaslove. »The Impact of Populist Parties on Party Systems.« Kap. 1 i *Absorbing the Blow: Populist Parties and their Impact on Parties and Party Systems*, af Steven Wolinetz og Andrej Zaslove, 3-25. London: Rowman & Littlefield International Ltd i samarbejde med European Consortium for Political Research, 2018.

